

Thái Tử, Ta Không Thuận Theo

Contents

Thái Tử, Ta Không Thuận Theo	1
1. Tiết Tử	1
2. Chương 1	5
3. Chương 2	11
4. Chương 3	19
5. Chương 4	27
6. Chương 5	34
7. Chương 6	52
8. Chương 7	70
9. Chương 8	76
10. Chương 9	83
11. Chương 10	89
12. Chương 11 [end]	94

Thái Tử, Ta Không Thuận Theo

Giới thiệu

Từ nhỏ, Nguyệt Trà đã ngấm yêu mến đại hoàng tử Huyền Trinh. Vì mẹ nàng khi sinh nàng ra đã có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-tu-ta-khong-thuan-theo>

1. Tiết Tử

Tiết tử

Gió bắc lạnh lẽo rít gào, từng bông tuyết như những sợi lông ngỗng bay đầy trời, trên không trung tùy ý mà bay múa, cả thành Đại Lý giờ đây được bao phủ bởi gió tuyết trắng xóa.

Tại đây ban đêm nơi nơi đều sáng sắc vàng ,đóa Sơn Trà trong hoàng cung không sợ lạnh,những nụ hoa trên cành lá sau lâu ngày ngủ say nay đã lặng lẽ tách ra từng cánh hoa xinh đẹp,từng đóa hoa trắng trong đêm tối khoe sắc vô cùng bắt mắt.

Lúc này tại Hoàng cung Tây Uyển, Di Vân Cung rộn lên thanh âm ồn ào.

Nơi này là nơi ở của Lệ Vân mỹ nhân,trong cung cho dù đông đảo phi tần ,nàng lại xuất thân hèn kém,nhưng lại bởi dung nhan diễm lệ nên nàng được phá lệ mà sủng ái,hơn nữa nàng còn mang long thai.

Khi nàng chuyển dạ ,Vĩnh Đức Đế Đoạn Dật Phong đích thân đến Di Vân Cung đợi,vậy đã đủ biết vị phi tần này được sủng ái tới mức nào.

Được sủng ái ,hiển nhiên thân phận thành bất phàm,được cung chiều,cũng hiển nhiên có nhiều người ganh ghét.

Đột nhiên,"Oa...Oa..." Tiếng khóc to cắt ngang màn đêm tĩnh lặng.Đoạn Dật Phong phút chốc ngừng dạo bước,hai mắt rưng rờ.

"Chúc mừng Vân mỹ nhân ,người sinh hạ một tiểu công chúa!" Bà Đờ Tần ma ma cao hứng thốt lên.Nhưng đáp lại không phải là sự vui sướng.

"Tiểu công chúa...tại sao lại là tiểu công chúa? Hẳn phải là hoàng tử a!" .Nhậm Lệ Vân mệt mỏi vẫn cố nói,gương mặt hoàn toàn là sự thất vọng.

Khi vừ mang thai, nàng liền sớm thấp hươu bái Phật,khát khao có thể sinh hạ hoàng tử, hảo cũng cố địa vị của nàng, hiện tại hi vọng đã mất, hoàng hậu, Nghi phi, Hiền phi các nàng hẳn sẽ phi thường cao hứng đi!

Nàng dù cho dung mạo xinh đẹp,trong cung khó ai so sánh,nhưng trừ điều đó thì nàng cái gì cũng không có,vạn nhất khi dung mạo suy yếu thì sao?

Mọi người ghen ghét,Nhậm Lệ Vân trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi.

"Cung hỉ hoàng thượng! Cung hỉ hoàng thượng! " Sảnh trước Di Vân Cung truyền đến tiếng chúc mừng.

"Thưởng! Thưởng! Mỗi người đều có thưởng! "

Đoạn Dật Phong cao hứng bước vào bước vào trong phòng trong phòng, Tần ma ma lập tức lập tức ôm đỡ trẻ tiến lên tiến lên, vẻ mặt tươi cười chúc mừng nói : nói : "Cung hỉ hoàng thượng,Vân mỹ nhân đã sinh hạ một vị tiểu công chúa,mẹ tròn con vuông"

Là một công chúa!

Đoạn Dật Phong nụ cười trên mặt bỗng nhiên vụt tắt, đây đã là đệ tứ đệ tứ nữ nhi của hắn rồi, nhưng hắn đối với Nhậm Lệ Vân tình cảm say đắm nên lập tức lấy lại tiểu ý.

"Nhường trẫm nhìn tiểu bảo bối của trẫm !"

Nhưng đến khi nhìn đến oa nhi trong lòng Tần ma ma,hắn lặng đi "Này...."

Tần ma ma nhìn ra nhìn ra sự nghi ngờ của hắn, vội vàng giải thích: "Bẩm hoàng thượng, khi mới ra đời công chúa đã có bộ dạng này".

Đoạn Dật Phong gật đầu, hướng bên giường,ngồi trên chiếc ghế ngà nhìn ngắm người vừa mới sinh oa nhi nhưng vẫn xinh đẹp như cũ : Nhậm Lệ Vân,hắn tự tay cầm khăn tay,nhẹ nhàng giúp nàng lau đi mồ hôi trên trán. . "Lệ Vân,nàng thế nào rồi?Còn tốt chứ?"

Nhậm Lệ Vân suy yếu trả lời: "Tạ Hoàng thượng quan tâm,thần thiếp không sao,nhưng là.....không thể vì hoàng thượng sinh hạ hoàng tử."

Đoạn Dật Phong vội vàng an ủi : "Không cần gấp gáp! Trẫm còn trẻ,còn có cơ hội, nàng vừa mới sinh xong,thân thể nhất định rất yếu,có muốn hay không ăn cái gì? Trẫm gọi ngự thiện phòng chuẩn bị."

Mặc dù như vậy Nhậm Lệ Vân vẫn nghĩ thầm : Nhu tình cùng sự quan tâm của hoàng thượng là sự khao khát của ba nghìn phi tần chốn hoàng cung,nàng đã quá may mắn khi chiếm được nó,nhưng chính là khó khăn có được lại càng sợ mất đi.

“Thiếp không muốn ăn, chỉ muốn nhìn một chút con của chúng ta. Hoàng thượng người đã nhìn thấy tiểu công chúa của chúng ta chưa?”.

” Ân,ta đã xem qua ” Đoạn Dật Phong gật đầu đáp lại.

” Nàng rất đẹp có đúng không?” Lệ Vân ngẩng khuôn mặt tuyệt mỹ lên hỏi.

Khi sinh hạ thì nàng đâu đến mức mê man,hơn nữa bởi vì sinh ra là một tiểu công chúa,hết sức thất vọng,nàng cũng chưa nhìn lấy một lần nữ nhi của mình.

“Nàng.....Tốt lắm”.Đoạn Dật Phong có chút khó sử,Dù vậy,Lệ Vân vẫn không nghe được sự ngập ngừng trong câu nói của hoàng thượng.

” Như vậy cũng tốt,mặc dù không phải là một hoàng tử,nhưng nàng ít nhất cũng sinh ra một tiểu công chúa xinh xắn,tương lai còn có thể chọn một phò mã là nơi dựa dẫm cho nàng! Nhậm Lệ Vân thầm nhủ.

” Ôm đến đây cho ta xem!”.Nhậm Lệ Vân hướng Tần ma ma nói.

Nàng vươn tay tiếp nhận oa nhi,nhưng lúc vừa nhìn tới thì lập tức kinh hô : “A! Tại sao lại như vậy?”.

“Lệ Vân, sao nàng hỏi như vậy? Nàng chính là người đã sinh cho trẫm tiểu công chúa mà!”. Đoạn Dật Phong vẻ mặt kinh ngạc khó hiểu.

Lệ Vân lúc này không thể tin nổi,khóc rống lên.

“Lệ Vân! nàng sao vậy?”. Đoạn Dật Phong luống cuống,Hắn còn không rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Không phải vậy!Sao có thể như vậy được? Ta như thế nào lại sinh ra một sũ nữ nhi khó coi như vậy!”.Gương mặt xinh đẹp thoáng chốc đã đầy nước mắt.

” Đừng khóc! Đừng khóc! Thân thể của nàng vẫn còn rất yếu”. Đoạn Dật Phong vội vàng an ủi : “Như thế nào lại khó coi được?Ta nhìn vẫn còn rất hảo.”.

Nghe vậy,Nhậm Lệ Vân nhăn lông mày. Hảo? Chính xác phải là sũ mới đúng!

Nhậm Lệ Vân thút tha thút thít nói ” Mấy vị công chúa xuất thế đều là bạch bạch nộn nộn,hồng nhuận khả ái,như thế nào lại có nếp nhăn màu vàng,vậy là tốt sao?”.

Ngay cả trong cung tư sắc tối bình thường phi tử sinh hạ nữ nhân so với chính mình sinh còn nhìn còn tốt hơn,sau này sau lưng nàng khẳng định là sẽ bị người cười nhạo ,Nhậm Lệ Vân nghĩ đến đây ,nước mắt không sao ngừng được .

“Nàng xem ,đôi mắt của tiểu công chúa ,cái mũi đều rất khá a! Nữ nhân này khi mười tám tuổi,nàng trưởng thành hẳn sẽ rất xinh đẹp”. Xem thấy ái thiếp của mình khóc như đứt từng khúc ruột,Đoạn Dật Phong đầu lòng dễ dàng.

Nhìn thấy ánh mắt Vĩnh Đức Đế hướng tới,Tần ma ma lập tức nói tiếp : ” Hồng thượng nói phải, tiểu công chúa tương lai nhất định là mỹ nhân. Vân mỹ nhân là Hoàng Thành đệ nhất mỹ nữ,không thể nào sinh ra một công chúa khó coi được.”

Nhậm Lệ Vân cười khổ : “Nàng tương lai sẽ là một mỹ nhân sao?”.

“Đây là đương nhiên. “Đoạn Dật Phong khẳng định.

Nhậm Lệ Vân đem oa nhi hướng Tần ma ma : ” Dẫn đi Dẫn đi đi! Ta mệt rồi!”

Hắn cứ nghĩ nàng là sinh xong quá mệt mỏi,nhất thời nàng, cô ấy mới không thể chấp nhận,cũng không hề để ý tới nàng dù sao cũng hoài thai thập nguyệt sở sinh ,là mẫu thân lại không thương con mình.

Đoạn Dật Phong đặt tên cho nàng là :”Nguyệt Trà”, Nguyệt Trà chính là chính là biệt xưng của bạch sắc sơn trà.

Sơn trà khi không nở hoa thì làm người ta nghĩ lầm nó chỉ là một cây Trà (chè) lớn ,nhưng đến khi nở hoa thì lại thứ kia lại thanh lệ tư dung,làm người ta lưu luyến khó rời.

Hắn hi vọng Nguyệt Trà cũng sẽ tựa như Sơn Trà hoa,mặc dù khi nhỏ tầm thường nhưng trải qua mưa xuân, hạ ẩm, gió thu, đông tuyết tôi luyện ,sẽ triển lộ ra vẻ kiều diễm,tuyệt trần không gì sánh được.

Nhậm Lệ Vân ưởng rằng chỉ cần thay Hoàng Thượng sinh được một nữ nhân cũng có thể củng cố địa vị.

Nhưng nàng lại sinh hạ ra một cái sừ lậu nữ nhân!

Càng nghĩ,lại càng ưu phiền,nước mắt cứ thế không cầm nổi lại chảy ra,nỗi đau cũng khó lóng nén xuống.

Điều Điều này làm cho nguyên bản thể chất yếu đuối của Nhậm Lệ Vân,thêm buồn bực tích tụ,lại vừa mới sinh con xong ngày càng suy nhược hơn,mới gần hai mới ngày,gương mặt kiều diễm như ngọc của nàng đã tiêu tụy đi rất nhiều.

Bất chấp thân phận đế vương của mình,Đoạn Dật Phong bỏ lại triều đình chính sự,ngày đêm đi tới Di Vân cung,nhưng trong thâm tâm vẫn biết rằng không thể bù đắp được sự thật là Nhậm Lệ Vân hồng nhan bạc mệnh.

Thấy Nhậm Lệ Vân ngay cả nói chuyện cũng không còn khí lực,Đoạn Dật Phong lóng ngày càng nặng trĩu.Thân là đế vương ở trên vạn người ,hắn bất lực,không chịu nổi chút lên đầu hạ nhân bên cạnh nàng.

“Sao có thể như vậy?các người như thế nào lại không trông nom Vân mỹ nhân .”

Chúng nhân tất cả đều sợ tới mức vội vàng quỳ xuống đất xin tha tội :” Xin hoàng thượng thứ tội!”

Đoạn Dật Phong thấy bộ dáng hoảng sợ của chúng nô tài , thở dài lại lắc đầu, quay đầu nhìn phía Hoàng Thành danh y danh y Phương Kế Quang xin giúp đỡ ,”Vân mỹ nhân nàng ấy phải làm sao đây?.”

Phương Kế Quang biết hồng thượng vô cùng sủng ái Vân phi,nhưng đến thần tiên cũng khó cứu mạng người,hắn bi thương quỳ gối nói : “Hoàng thượng,Vân mỹ nhân nàng đối với được cùng chăm cứ đã không còn tác dụng,e rằng chỉ đợi thiên mệnh kết thúc!”

Nghe được câu này,Đoạn Dật Phong nhất thời mờ mịt không biết phải làm sao.

“Hoàng thượng, ngài có khỏe không? ” Tùy thị thái giám thái giám tổng quản Lý công công nhìn Đoạn Dật Phong sắc mặt tái nhợt, không khỏi lo lắng hỏi.

Vì cái gì, vì cái gì? Nàng! còn trẻ như vậy”.Trước mắt sắp mất đi người mình thật lòng thương yêu,Đoạn Dật Phong không chế không nổi bi thương khóc lên.

“Thỉnh hoàng thượng bảo trọng Long thể! ” Chúng thần an ủi.

Đêm đó,Nhậm Lệ Vân tựa Thu Vân (mùa thu) tàn,rời khỏi nhân thế.Tang lễ của nàng được làm cực long trọng,Đoạn Dật Phong phong nàng làm Vân Phi;phi tần,đại thần đều phải đi đưa tiễn,còn hắn vẫn là đắm chìm ở Di Vân Cung,rèm che rũ xuống ,toàn bộ tâm tư đều nghĩ về nàng.

Vân nhi xinh đẹp! Thế gian này chỉ có nàng là đẹp nhất,nhưng nàng đã bị một cơn gió vô tình thổi đi rồi,không biết rồi trong suốt cuộc đời này hắn phải làm sao để giải trừ sự đau khổ không lối thoát này đây.

Một bên lão thái giám thấy cũng không khỏi lắc đầu, tại sao hoàng tộc họ Đoàn đều đa tình như vậy a!

Đoạn Dật Phong không biết đã đứng trên lầu bao lâu,cho đến khi một trận giá lạnh thổi qua,vài bông tuyết rơi nhẹ xuống,rơi trên mặt hắn,hắn mới tựa hồ lấy lại ý thức,đi vào trong lầu.Bất quá từ đó,hắn nằm trên giường không dậy nổi,ngự y trăm phương điều trị đều không thấy hiệu quả,lại cũng theo Nhậm Lệ Vân qua đời.

Đoạn Dật Phong lưu lại tứ vị công chúa, hoàng hậu sinh ra Tâm Lan, hiền phi sinh Hương Vân, Vũ Huyền cùng Nhậm Lệ Vân sinh Nguyệt Trà.

Hắn cũng không có con nối dõi, cũng không huynh đệ, cho nên ngôi vị hoàng đế do người con lớn nhất của cô mẫu hắn Liên hoa công chúa : Đoạn Dật Lai kế vị.Lấy hiệu là Quang Hữu đế.

Quang Hưu để khi đăng cơ tuyên chiếu ,muốn thái tử kế vị hẳn tuyển Thái tử phi,là công chúa của tiên đế.Đương nhiên,đối với gia tộc hoàng hậu luôn lo sợ bị mất thế lực,việc này là việc cực hỉ,họ nếu thúc đẩy Tâm Lan công chúa trở thành Thái Tử Phi, nàng liền là hoàng hậu, như vậy bọn họ vinh hoa phú quý vinh hoa phú quý có thể hưởng thụ không bao giờ hết.

Vị trí Thái tử kia,Đại hoàng tử Đoạn Huyền Trinh cùng nhị hoàng tử Đoạn Huyền Kỳ đều nhắm tới,cho nên bọn họ để cho biểu tỷ của Tâm Lan công chúa là Ngọc Trân tiến cung ,lấy danh nghĩa là có người bầu bạn,nhưng kỳ thực là tiếp cận nhị hoàng ử,như vậy mới không không có sơ suất nào.

Nghi phi cùng Hiền phi sở sinh công chúa đều bị cản trở,mấy năm nay,bọn họ đều là dùng thủ đoạn khiến các nàng phải lấy chồng ngoại bang.Còn Nguyệt Trà thì hoàn toàn bị xem nhẹ,không ai chú ý rằng nàng cũng là một vị công chúa!

Dù sao,dung mạo xấu xí đối với hoàng hậu mà nói căn bản là vô hại,hà tất phải tốn nhiều tâm tư?

2. Chương 1

Chương 1

Thời gian thấm thoát thoi đưa,Nguyệt Trà giờ đã tám tuổi.

Nàng không có gì thay đổi,màu da vẫn như cũ,một màu vàng đen kịt,thân hình gầy như que củi,bộ dạng suy dinh dưỡng.

Đoạn Dật phong cùng Nhậm Lệ Vân lần lượt qua đời,nàng liền không có một ai yêu thương,lại còn bị hạ thấp, sinh ra không lâu thì phụ mẫu đều mất,cái tên khắc tinh đều không chân mà đến.

Nghe tin đồn như vậy,mọi người đều không nguyện ý hầu chăm sóc nàng,may mắn có Chu ma ma bởi vì khi xưa Nhậm Lệ Vân trước kia đối đãi cực hảo,vì báo đáp phần ân tình này,nàng liền tận lực chiếu cố Nguyệt Trà.

Từ lúc còn nhỏ tới nay,Nguyệt Trà vẫn bị cung nữ thái giám đám vụng trộm gọi là xấu xí,nàng cũng biết điều đó,Tần Phi luôn luôn ăn mặc trang điểm xinh đẹp như hoa,mà hoàng tử Tâm Lan lại càng giống hoa tiên tử,so sánh với các nàng ,nàng có lẽ là một cọng cỏ non không bắt mắt nhất.,khó trách mẫu thân bởi vì sinh hạ nàng mà uất ức lâm bệnh chết.

Ngồi trước gương,nàng lau đi vệt nước mắt nhưng lại xóa không được nồng đậm những xúc cảm tự ti kia.

Trời vừa tối,nàng liền thừa dịp Chu ma ma ngủ say,nàng liền đem bàn trang điểm ra khỏi phòng,đây vốn dĩ là chiếc bàn trang điểm mà mẫu thân yêu thích nhất,nhưng nàng không cần!

.

.

.

Di Vân cung,Chu ma ma đang cầm khăn lau đồng lau tây.

“Ta nói tiểu công chúa a,làm sao người cả ngày đều ở trong nhà?” Biết rằng tuổi này,mọi đứa trẻ đều hoạt bát hiếu động,Chu ma ma vì vậy không nhận được hoit Nguyệt Trà,ma ma sợ rằng nàng sẽ buồn bực mà sinh bệnh mất.

“Ta không muốn đi ra ngoài! “Miệng nói như vậy, nhưng Nguyệt Trà ánh mắt vẫn là vẫn là nhìn ngoài cửa sổ.

“Vì cái gì công chúa không muốn đi ra ngoài muốn đi ra ngoài ?”.

Không Không vì cái gì cả.” Nguyệt Trà miệng đáp lời,tên tay lại nghịch bông hoa mà đem qua nàng hái từ ngự hoa viên.

Mấy đóa hoa này mới trải qua một đêm cũng đã sắp héo,có lẽ những bông hoa xinh đẹp,thực sự vẫn là những bông hoa khi còn trên cây mới có thể xinh đẹp!

“Ngự hoa viên hoa nở thật hảo !” Chu ma ma biết nàng thích hoa.

“Ta biết” Vào dịp đầu hè,đúng là thời điểm trăm hoa đua nở, trắng, hồng,vàng các loại hao cỏ trong ngự hoa viên đều nở rộ,nàng thực sự thích chúng nên mới trộm hái chúng ,nàng nghĩ rằng nếu như vậy thì không cần đi ra ngoài cũng có thể thưởng hoa,nhưng lại không hề biết chỉ trong một đêm....

“Công chúa không đến ngắm một lần sao?” Chu ma ma giựt giấy.

“Hiện tại ta không muốn đi! “Nói xong,Nguyệt Trà tựa đầu tựa đầu rũ xuống dưới úp mặt vào hai tay,cứ như vậy gục trên bàn.

Nàng cũng rất muốn đi ngắm hoa, muốn đi xem cá chép thất sắc trong hồ,nhưng là....

Vì không muốn nghe thấy thị nữ cùng bọn thái giám giễu cợt,Nguyệt Trà trở nên phi thường cô tịch, nàng cơ hồ đều chờ đợi ở Di Vân cung mà không hề chân không bước ra .

Nhưng là,đến khi thật sự yên lặng,cảm giác trống rỗng mãnh liệt lại trào lên,lại làm nàng nhịn không được chạy ra khỏi Di Vân cung, trốn ở một góc nhìn lên người khác vui đùa, mà người nàng nhìn lên,chính là Đại hoàng tử của Quang Hữu Đế Huyền Trinh cùng Nhị hoàng tử Huyền Kỳ,còn biết hai người họ vốn là đi cùng hoàng tử Tm Lan của nàng cùng biểu tỷ Ngọc Trân.

Hôm nay,Nguyệt Trà trốn phía sau cây hòe,nhìn bọn họ chơi đá cầu.

“Đến phiên Trinh hoàng huynh!”

Đoạn Huyền Trinh có đôi song tinh tuệ nhãn,cái mũi thẳng,đôi môi mỏng mỏng, thoát nhìn có chút có chút lãnh khốc, nhưng chỉ cần hần cười rộ lên lại giống như là ấm áp gió xuân thổi qua,đó là theo Nguyệt Trà quan sát mà biết được.

Đoạn Huyền Trinh là loại khí chất độc đáo nóng lạnh đan xen vì vậy khiến hần tựa như một nam châm làm cho người ta bất tri bất giác bị cuốn theo,Tâm Lan khi lần đầu tiên nhìn thấy hần liền say mê hần,mà người cùng mẹ với hần – Huyền kỳ từ lúc nhỏ tới nay cũng luôn cùng ở bên cạnh.

Nguyệt Trà trộm nhìn cuộc sống của hần, luôn chứng kiến hần đang đi đầu chơi, hơn nữa vô luận là chơi trò chơi gì, hần luôn luôn chơi một cách xuất sắc nhất.

Như hiện tại, nàng xem thấy động tác của hần nhẹ nhàng thuần thực, một hồi khiêu đá, trong chớp lát lại xoay người song khiêu,cầu vãi nhiều màu liền tả hữu qua lại như con thoi,cao thấp tùn bay.

“Hảo! Hảo! ” mọi người vây quanh vỗ tay hò hét.

“Hảo a! Trinh hoàng huynh thật là lợi hại thật là lợi hại “Nguyệt Trà xem cũng thật hưng phấn, đáy lòng không khỏi tán thưởng,một lòng ngưỡng mộ đặt tại trên người hần.

Đoạn Huyền Trinh càng đá càng cao,vốn là hần muốn chơi kiểu đá hần vừa học được :song phi yến,làm cho hai quả cầu vãi nhiều màu liên hoàn bay múa, nhưng trong đó có một quả không cẩn thận lệch hướng,vốn bản tính hiếu thắng, không muốn làm cho cầu vãi nhiều màu rơi xuống đất, hần cuống quýt giữ chân đá ,quả cầu liền bay lên cao,vừa vùn hướng đúng nơi Nguyệt Trà mà bay đến.

Bọn thái giám đang muốn đi nhặt cầu,nhưng Đoạn huyền TRinh lại chủ động nói: “Ta đi nhặt là được rồi!” Đối với sơ xuất lần này,hần có vẻ có chút ngượng ngùng.

Làm sao bây giờ? Trinh hoàng huynh hướng phía nàng bên này đã chạy đến rồi.

Phía sau cây hòe,Nguyệt Trà khẩn trương không biết phải làm sao, nàng ngừng lại hơi thở hơi thở, trừng lớn con ngươi,đến khi thân ảnh cao lớn che lấp thân ảnh nhỏ nhỏ của nàng.

Đoạn Huyền Trinh thấy Nguyệt Trà liền lặng đi một chút,sau đó cười nói ” Nguyên lai là tiểu hoàng muội.Người ở đây làm gì vậy?”

“Ta, ta.... Đang nhìn.... “Nguyệt Trà không nói dối.

“Xem xem chúng ta chơi! “Đoạn Huyền Trinh thay nàng tiếp lưoi,nghe trong lòng nàng đâu có xấu đến mức vậy giống trong lời đồn ! Đồn đại quả nhiên là khoa trương.

“Ân” Nguyệt Trà gật gật đầu , bộ dáng kia cực giống như một chú thỏ nhỏ bị kinh hãi.

“Sao lại trốn ở đây xem? Muốn chơi thì cùng nhau chơi a!” Hắc cười đem Nguyệt Trà kéo ra ngoài.

Thấy bộ dáng xấu của nàng, hắc lại không hề giấu cợt,vẫn còn ý cùng nàng chơi đùa sao?

Nguyệt Trà trong lòng dâng lên một loại ấm áp cảm thụ.

Ngọc Trân khinh miệt nhìn Nguyệt Trà liếc mắt một cái,nàng tự cảm thấy bản thân mĩ mạo mà khinh miệt Nguyệt Trà,chư từng nghĩ qua cùng người kia có họ hàng cùng thân phận thiên kim!

Chỉ thấy Tâm Lan sắc mặt đại biến, lập tức xông lên phía trước giật tay Đoạn Huyền Trinh ra,giống như Nguyệt Trà trên người có độc,sợ hấn nhiễm phải .” Người đừng để ý nàng! Chúng ta tiếp tục chơi, lần này đến lượt ta đá “

Nguyệt Trà im lặng hạ xuống hàng lông mày đen,không để người khác thấy vẻ đau khổ của mình. Nàng biết không ai chấp nhận nàng,bọn họ đều bởi vì cái danh khắc tinh mà rời xa nàng,bởi nàng xấu xí mag chán ghét.

Đoạn Huyền Trinh nhăn mày,”Vì cái gì không để ý tới nàng? Nàng là hoàng muội của người đó!”

“Đúng thì sao? Nàng không xứng cùng chúng ta chơi đùa!”

“Còn không đi ra! “Tâm Lan dùng sức mạnh đẩy Nguyệt Trà ra.

Nguyệt Trà một trận lão đảo thiếu chút nữa ngã,Đoạn Huyền trinh thấy thế vội vàng dùng tay đỡ nàng,thấy hành động ngang ngược của Tâm Lan,hắc không khỏi phẫn nộ :”Tâm Lan, người sao có thể đối xử với hoàng muội của mình như vậy?”

“Nàng không phải là hoàng muội của ta,nàng là dã chủng (con hoang)”

Hoàng tỷ vì cái gì nói nàng như vậy? nàng thật sự là phụ hoàng sinh ra a!

“Ta không phải dã chủng.... “Nguyệt Trà lắc đầu,thấp giọng biện bạch,cảm thấy vô cùng ủy khuất, nước mắt liền từ mày tràn ra.

“Cái gì dã chủng!? Người dám nói ra lời này! Thật vô giáa đường” Đoạn Huyền Trinh luôn luôn thấy việc nghĩ hăng hái làm,Nguyệt Trà bộ dạng e sợ,làm cho hắc càng có dũng khí muốn bảo hộ nàng trong đầu.

Đoạn Huyền Trinh vì cái nha đầu xấu xí kia mà mắng nàng?Tâm Lan giận không kềm được.

“Nàng bộ dạng khó coi như vậy, khiến người chán ghét,ta không thừa nhận nàng là hoàng muội!”

“Nàng là đối với người còn đẹp hơn,ta không không cảm thấy mọi người chán ghét nàng, ngược lại người như vậy hung ác mới khiến cho người chán ghét!”

“Người chán ghét ta! “”Tâm Lan Tâm Lan giận dữ, kéo lấy Đoạn Huyền Trinh , nói :”Tất cả mọi người yêu thích ta, người thế nhưng chán ghét ta! ?”

Đúng, chán ghét muốn chết! “Đoạn huyền trinh tùy hứng quay về phía nàng

“Hoàng huynh, người đừng nói như vậy. Tâm Lan hoàng muội nàng không hiểu chuyện. “Ở một bên luôn luôn không nói chuyện Đoạn Huyền Kỳ đột nhiên mở miệng.

“Ta biết người thích nàng! “Đoạn Huyền Trinh chỉ trích hắc thiên vị.

Bị nói trúng tâm sự,Đoạn Huyền Kỳ trời sinhtinh hướng nội bỗng dưng đỏ mặt.

Khi mới gặp Tâm Lan, nàng tuy rằng còn nhỏ tuổi nhưng hai má tròn tròn phấm hồng, hợp với mái tóc dài đen nhánh, lông mày nhẵn, môi hồng răng trắng, cái miệng anh đào nhỏ nhỏ còn điểm xuyết một nốt ruồi mỹ nhân, mười phần kiều diễm, hỏi hán sao không động lòng?”

“Người có biết chơi cầu không? Muốn chơi không?” Đoạn Huyền Trinh xoay người đối Nguyệt Trà ôn nhu hỏi han.

“Ta không biết chơi.” Nguyệt Trà lắc đầu.

Nàng chỉ muốn trộm nhìn nhìn một cái là tốt rồi, căn bản không dám theo chân bọn họ cùng nhau chơi đùa.

Nghe vậy, Tâm Lan cười nhạo kêu lên: “Nàng không biết chơi, chúng ta đừng để ý tới nàng.”

“Không biết chơi thì có thể học a!” Hấn không tranh luận với Tâm Lan, hướng Nguyệt Trà nói,

“Ta sẽ không cùng nàng chơi!” Tâm Lan tiếp tục ồn ào.

“Người không chơi thì thôi!” Hấn cũng không thèm để ý

“Hai người bọn họ cũng không chơi!” Tâm Lan cực kỳ ngang ngược.

“Huyền Kỳ, người cũng không chơi sao?” Đoạn Huyền Trinh hỏi.

“Ách” Đoạn Huyền Kỳ ngập ngừng một chút, lại nhìn biểu tình của Tâm Lan, Hấn gật đầu ừ một tiếng, hấn không hiểu nổi Tâm Lan vì sao không muốn cho Nguyệt Trà cùng chơi nhưng thấy nàng mất hứng, hấn cũng chỉ có thể thuận theo ý nàng.

Nghe Đoạn Huyền Kỳ trả lời như thế, Huyền Trinh liền trừng mắt liếc Tâm Lan một cái.

Hừ, hảo nam không cùng ác nữ đấu!

Chỉ mới mười lăm tuổi Đoạn Huyền Trinh bộ dạng đã cao, thậm chí là rất cao, hấn ngồi xổm xuống, đối Nguyệt Trà mỉm cười hỏi: “Quả cầu nhiều màu này người có thích không?”

“Àn!” Nguyệt Trà mở to đôi mắt sáng nhìn hấn, Đoạn Huyền Trinh cười, hấn cảm thấy Nguyệt Trà thực sự là đáng yêu.

“Vậy cái kia cho người chơi!”

“Cho ta?”

“Đúng vậy, cầm lấy, cho người chơi!” Đoạn Huyền Trinh giống như yêu thương chính muội muội của mình, đem quả cầu vải đặt vào trong tay Nguyệt Trà.

Nhìn quả cầu nhiều màu trên tay, Nguyệt Trà xấu hổ nở một nụ cười, đôi mắt đen nhánh hiện ra tia sáng,

Đoạn Huyền Trinh có chút kinh ngạc, hấn phát hiện rằng Nguyệt Trà khi cười đôi mắt trở nên hảo trong sáng, khoe miệng còn lộ ra lúm đồng tiền nhỏ nhỏ, đáng yêu.

“Huyền Trinh, không có cầu chúng ta sẽ chơi như thế nào?” Tâm Lan lớn tiếng kháng nghị.

“Chẳng phải là còn một quả sao?”

“Nhưng người đều là chơi hai quả!”

“Ta không chơi, phụ hoàng muốn chúng ta học võ công, ta phải đi luyện một chút!”. Tâm Lan làm hấn không thể nào chịu nổi.

Nói xong, hấn tự mình xoay người rời đi, đi được vài bước, hấn quay đầu lại kêu: “Huyền kỳ, người không phải đi luyện tập sao? Nếu bị mắng thế nào thì người biết rồi đấy.”

“Hảo!” Huyền Kỳ vội vàng lên tiếng, lại xoay người hướng Tâm Lan nói: “Tâm Lan, ta đi luyện công, hôm khác chơi với người!” Hấn thật sự rất muốn ở cạnh Tâm Lan, nhưng khi nhớ tới vẻ mặt của phụ hoàng khi dạy dỗ lại không thể làm gì khác hơn là quay người đuổi theo Đoạn Huyền Trinh.

“Ghé tởm!” Tâm Lan bực mình dậm chân liếc Nguyệt Trà một cái, ngay sau đó chạy theo phía trước kêu: “Ta muốn xem các người luyện võ!”.

“Vậy ta cũng đi!” Ngọc Trân nói xong,cước bộ cũng đi theo,

Nguyệt Trai nắm chặt quả cầu nhiều màu trong tay,nhìn ngẩn thân ảnh xa xa kia.Nàng vẫn luôn bị mọi người ghét bỏ,chỉ có mình hấn lại che chở cho nàng!”.Nước mắt liên bất tri bất giác trào lên hốc mắt,trong lòng nàng tràn đầy cảm động,nhiều năm qua sinh mệnh cô đơn này,bởi vì hấn mà đã ấm áp.

Kể từ ngày có quả cầu nhiều màu đó,Nguyệt Trai liền cố gắng luyện tập,nàng hy vọng rằng Đoạn Huyền Trinh thấy được thành quả sau khi đưa nàng quả cầu,sẽ không phụ ý tốt của hấn.

.
. .

Mười ngày sau,Nguyệt Trai lần thứ hai gặp Đoạn Huyền Trinh.

Hấn hôm nay theo lệ đến vấn an mẫu thân của Tâm Lan cùng thái hậu,hoàng thượng bởi vì cảm thông nàng không có con nối dõi nên đặc biệt dặn dò các con,nếu rảnh liền tới gặp nàng vấn an.

Đoạn Huyền Trinh sau khi xong việc,hấn đi qua ngự hoa viên thì đột nhiên nghĩ đến Nguyệt Trai,liền thuận đường qua Di Vân cung.

Vừa đến sân của Di Vân cung,liền thấy Nguyệt Trai đá cầu,động tác của nàng có vẻ thập phần nhẹ nhàng cùng tự tại.

Lúc này,Nguyệt Trai cũng nhìn thấy hấn.

“Trinh hoàng huynh!” chợt thấy Đoạn Huyền Trinh,Nguyệt Trai không dám lộ vẻ kinh hỷ,nhưng trên khuôn mặt vẫn không dấu nổi hai má đỏ ửng.

“Người tiếp tục đá đi,đừng ngừng,người đá thật khá đó,ai dạy người vậy?” Đoạn Huyền Trinh thẳng hướng đến bên tảng đá ,thong thả ngồi xuống.

“Không ai dạy ta, là ta xem hoàng huynh người đá, liền theo đó học!”

Nghe vậy,Đoạn Huyền Trinh cực kỳ kinh ngạc. Hấn thấy Nguyệt Trai đem quả cầu nhiều màu đá phía trước rồi lại phía sau,chơi nhiều kiểu,học được hệt ra hình ra dạng.

Hấn thực sự ngạc nhiên vì sự thông minh của Nguyệt Trai,khi trước hấn biết rất nhiều kiểu đá,Tâm Lan nghĩ muốn học nhưng khi hấn dạy,Tâm Lan lại học không được,Nhưng Còn Nguyệt Trai chỉ ở bên cạnh nhìn,lại có thể tự học xong!

“Người chơi tốt như vậy, lần sau người có thể cùng chơi rồi.”

“Không được “Nguyệt Trai dừng lại,quả cầu vải liền rơi xuống đất.

Luôn luôn bị mọi người cô lập mà sinh ra buồn bã,trên mặt nàng liền hiện ra một loại biểu hiện kinh ngạc,làm Đoạn Huyền Trinh không khỏi chân động,hấn nhặt quả cầu trên mặt đất,thương xót đến bên Nguyệt Trai,hỏi: “Vì cái gì không được? “.

“Ta bộ dạng bộ dạng xấu xí,không ai muốn chơi với ta....”Nguyệt Trai gục đầu xuống,nhỏ giọng trả lời.

Chứng kiến bộ dáng tự ti của Nguyệt Trai,Đoạn Huyền Trinh nhìn không được mà an ủi nàng : “Kỳ thật người cũng không xấu, chính là rất gầy, tựa hồ có điểm....không đủ dinh dưỡng”

Nàng biết biết đây chỉ là cảm thông,nhưng do trong miệng của hấn nói ra rằng nàng không xấu,nàng vì vậy vẫn là rất cao hứng.

“Chỉ có người cùng Chu ma ma là nói ta không xấu”

Đoạn Huyền Trinh sờ sờ khuôn mặt của Nguyệt Trai,”Người cần ăn nhiều một chút,người cũng bởi rất gầy nên mới không dễ coi”

Đoạn huyền Trinh không hề biết Nguyệt Trai gầy là do bẩm sinh,về sau lại không được ăn dưỡng,trước đây khi mang thai nàng Nhậm Lệ vân cũng bởi vì sợ béo lại không có kinh nghiệm Vì thế,muốn bảo trì dáng

người, nàng không ăn uống điều độ, dẫn tới thân thể suy nhược, cũng làm Nguyệt Trà trong bụng thiếu dinh dưỡng, đương nhiên lớn lên cũng không tốt nổi. Rồi sau đó còn tại bọn thái giám coi thường nàng, cơm nước đưa tới cũng không tốt, nàng vì vậy ăn được cũng không nhiều.

“Ân” Nguyệt Trà gật đầu. Lời của hắn, nàng nhất định nghe theo, sau này nàng nhất định phải ăn nhiều hơn một chút cơm.

“Người có biết chữ không?” Đoạn Huyền Trinh cho rằng nữ tử vô mao có thể chấp nhận, còn người không tài không đức khó có thể chấp nhận được, như Tâm Lan vậy.

“Ta Không biết chữ.” Nguyệt Trà lắc đầu.

“Người thông minh như vậy, không biết chữ thì thật đáng tiếc, ta sẽ đến dạy người.”

Nguyệt Trà ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt sáng trong chớp chớp, thật sự không dám tin.

Nàng rất cao hứng, như vậy, nàng có thể tập viết lại vừa có thể nhìn thấy Trinh hoàng huynh.

Từ ngày hôm đó, Đoạn Huyền Trinh liền thừa dịp hướng thái hậu vấn an liền đến dạy Nguyệt Trà học chữ, còn nếu dư thừa một chút thời gian, hắn còn dạy Nguyệt Trà đá cầu.

Nguyệt Trà thiên tư đặc biệt thông minh, một lần dạy liền hiểu, một chút liền thấu, thứ gì đã xem qua là không thể quên được, rất nhanh hiểu, lại thêm có lòng quyết tâm, Nguyệt Trà chậm rãi nắm giữ thơ niêm luật niêm luật, lại có thể ngâm thơ làm phú.

Nhưng đáng tiếc, hoàn cảnh thay đổi, Huyền Trinh phải phụng mệnh đến Đại Đường học tập quy chế pháp luật, không còn cách nào dạy Nguyệt Trà.

Nguyệt Trà mím chặt môi, sắc mặt bởi vì nghe được tin Đoạn Huyền Trinh muốn đi Đại Đường mà trở nên tái nhợt, nán không được lệ mờ đôi mắt.

Đại Đường ở nơi nào? Cách Đại Lý có xa lắm không? Đã đi cần bao lâu mới có thể trở về đây? Đây?

Thật không dễ dàng mới có Trinh Hoàng huynh không chê nàng, chịu cùng nàng chơi, dạy nàng học bài, nhưng giờ hắn lại rời đi..... Nước mắt lại càng rơi nhiều hơn.

Đoạn Huyền Trinh bắt gặp nàng lặng lẽ rơi lệ, cực kỳ giống một tiểu miêu nhi bị vứt bỏ, tim hắn phút chốc vừa động, liền mở miệng dỗ dành nàng:

“Đừng khóc, Nguyệt Trà, Trinh hoàng huynh cũng không phải không trở lại Trinh hoàng huynh đáp ứng người, sẽ sớm một chút học xong Đại Đường cái gì đó, sớm một chút trở về dạy người, có được hay không?”

Nguyệt Trà nâng hai mắt đầm lệ, thuận theo hướng hắn gật đầu.

Nguyệt Trà vâng lời làm cho Đoạn Huyền Trinh không khỏi đau lòng, nàng rõ ràng phi thường luyện tiếc hắn, lại cái gì cũng không nói.

“Nguyệt Trà, người có hay không muốn nói với Trinh hoàng huynh điều gì?”

“Ta...ta sẽ đem sách mà hoàng huynh cao đọc thật kỹ, sau đó chờ hoàng huynh trở về.”

Đoạn Huyền Trinh thương tiếc sờ sờ đầu của nàng : ” Khi ta trở về sẽ đem quà cho người, người nghĩ muốn cái gì?

“Ta...” Cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ có người tặng nàng thứ gì, Nguyệt Trà nhất thời cũng không nghĩ ra mình muốn cái gì, nghĩ trong chốc lát nàng mới mở miệng: “Ta nghĩ muốn một quyển Kinh Thi”

“Không thành vấn đề “Đoạn Huyền Trinh nở nụ cười, hắn cũng đang muốn mua quyển sách này tặng nàng, bởi vì hắn nhớ rằng lần đầu tiên dạy nàng chính là Kinh Thi quan sư.

Nhìn sắc trời, hắn cũng nên trở về chuẩn bị lên đường, “Vây hoàng huynh phải đi rồi.”

“Ân” Nguyệt Trà gật đầu, tầm mắt không rời hắn.

Nàng muốn nhìn thấy hắn, đem thân ảnh của hắn chặt chẽ ghi tạc dưới đáy lòng, bởi vì nàng không biết hắn sẽ đi bao lâu mới trở về, có hồi ức này rồi, mới có thể khiến nàng không còn tịch mịch .

Bốn năm sau.

Nhìn ngắm quả cầu vải nhiều màu.Nguyệt Trà lại nghĩ tới Trinh hoàng huynh,

Cũng đã bốn năm rồi,Trinh hoàng huynh như thế nào vẫn chưa trở lại?

Còn nhớ rõ trong lúc biết hẳn muốn đi Đại Đường,nàng có bao nhiêu không muốn, nhưng nàng cũng nhớ rõ rằng hẳn đã nói với nàng, Đại Đường là một quốc gia phi thường hưng thịnh,hj,mà nguyên nhân chính là văn hóa cùng chế độ của họ,cho nên nếu muốn Đại Lý cũng hưng thịnh ,phải đi học hỏi cái ưu việt của họ.

Cũng bởi vì hẳn đã nói như vậy,tin thì vẫn tin theo nhưng trong lòng nàng vẫn là khó có thể vượt qua.

Mới trước đây nàng không hiểu lắm, vì cái gì hẳn ly khai lại làm nàng khó vượt qua đến vậy,đến khi trưởng thành mới biết được, đó là bởi vì nàng mất đi một người mà nàng thương yêu.

Chu ma ma đứng ở ngoài phòng nhìn Nguyệt Trà.Nàng ngày hôm nay đặc biệt đa sầu đa cảm.

Lúc thấy trên tay nàng làquả cầu vải thì Chu ma ma mới nhất thời hiểu được, nàng hẳn là bởi vì lại nghĩ tới người Huyền Trinh hoàng tử.

Chu ma ma thở dài,thầm nghĩ,Nguyệt Trà thật sự đang thương,mặc dù nàng không phải là công chúa thất sủng,nhưng ở hoàng cung to lớn đến vậy,nàng lại chỉ có thể duy nhất sống ở nơi này.

3. Chương 2

Chương 2

Quang Hữu đế lên ngôi được vài năm,được thần dân ủng hộ,bốn phương thái bình,bình biến cũng không thường xảy ra,triều chính yên ổn,thứ dân an cư lạc nghiệp,vì thế Quang Hữu đế liền hạ chiếu tuyển tú nữ,họ đều là do văn võ bá quan thân thích lựa chọn tiến cung.

Phi tần được tuyển có mấy phần là hoàng tộc danh viện hoặc quan cổ thiên kim,ngày thường được nuông chiều thành quen,sau khi tiến cung ai cũng muốn làm cho cuộc sống của mình thoải mái,và khi đó Di Vân cung do tiên đế tự mình thiết kế đã thành mục tiêu của các nàng.

Tuy rằng Di Vân Cung so với các cung điện khác không lớn bằng nhưng lại có vị trí lại tuyệt hảo,cỏ xanh liễu rủ,đình trắng sóng xanh,cảnh sắc đẹp không sao tả xiết,vì vậy các nàng liền mua chuộc thái giám,lén ép Nguyệt Trà li khai Di Vân cung.

Hôm nay,Di Vân cung luôn lãnh lãnh thanh thanh lại xuất hiện nhiều thái giám hơn thường ngày.

“Không có tiền cho dù là công chúa thì sao, chúng ta tiến cung cũng không phải là đến không công hầu hạ người!” Một tay thái giám mang ngữ điệu giễu cợt nói,mà những người khác cũng đi theo gây rối.

“Đúng vậy,nuôi không nổi chúng ta nhiều người như vậy thì mau đi đi.”

Đám người kia vốn là người hầu trước kia của Vân mỹ nhân,nhưng sau khi Vân mỹ nhân qua đời,bọn chúng nếu không phải là nhàn rỗi không có việc gì làm thì cũng là chạy sang các cung viện khác làm việc lĩnh tiền của các tần phi khác.Nhưng là đến mỗi đầu tháng,phủ nội vụ đem tiền công chăm sóc Nguyệt Trà phát bổng thì bọn chúng đều sôi nổi chạy tới ghi danh lĩnh tiền,.

“Các người nói lý cái gì? Tiền Không phải cho các người mang đi rồi sao!”

“Chuma ma,người lớn tuổi,cũng chớ nói lung tung,nếu không buổi tối đi đường không cẩn thận vấp ngã thì sẽ thật nghiêm trọng.” Một gã thái giám bày ra bộ mặt đầy đe dọa.

Đây là uy hiếp a! Nếu như thật không đi,chỉ sợ cũng sẽ như lời bọn hắn nói.

“Chuma ma đừng tranh cãi,chúng ta dọn đi.” Nguyệt Trà thực sự lo lắngChuma ma vì chuyện này sẽ phát sinh chuyện gì đó ngoài ý muốn.

Nghe được Nguyệt Trà nói như vậy bọn thái giám đều lộ ra ý cười.

“Nhưng mà công chúa, bọn chúng là muốn đem chúng ta đến Bắc Uyển sống, với thân phận của người như thế nào lại đến đó ở được?”

Chuma ma tức giận khó khăn nén xuống.

Nghe nói như vậy, Nguyệt trà chỉ than thở lắc đầu.

Thân phận của nàng? Phụng hoàng sa sút còn không bằng gà a!

“Chuma ma, thôi đi, đi thì đi, nơi này chúng ta cũng chỉ có hai người, dọn dẹp cũng hết sức mệt mỏi.”

Nguyệt Trà thấy bọn thái giám vẻ mặt, hung ác liền hiểu được tình thế bắt buộc, nàng dù không cam lòng cũng phải nhận,

Huống hồ, mỗi lần nhìn Chu ma ma một mình quét tước, trong lòng của nàng liền không yên tâm, nàng muốn giúp đỡ nhưng Chu ma ma như thế nào cũng không chịu để nàng hạ thấp thân phận công chúa.

Kỳ thật nàng sớm minh bạch, thân phận công chúa này bất quá chỉ là một cái danh phận mà thôi, không có phụ hoàng cùng mẫu thân che chở, nàng cùng cô nhi không chỗ nương tựa cũng không có gì bất đồng.

“Công chúa, bọn hắc thủ sự khi dễ người! Di Vân cung này dấu sao cũng là do tiên đế vì mâu thuẫn người xây nên, bọn hắc thủ không có quyền mang chúng ta đi.....” Nói xong hốc mắt Chuma ma cũng không khỏi đỏ lên.

“Chuma ma. Đừng như vậy” Nguyệt Trà an ủi Chuma ma.

“Chúng ta không đi không được a!” Nguyệt Trà nước mắt cũng tràn đầy hốc mắt.

Nàng cũng luyến tiếc, nhưng nếu không dọn đi, đắc tội bọn thái giám, cuộc sống sau này của nàng cũng kiên khó qua, bởi vì nhu yếu phẩm trong cuộc sống toàn bộ dựa vào bọn họ cung cấp.

Vạn bất đắc dĩ, Chuma ma mới bằng lòng thu dọn đồ đạc, cùng Nguyệt Trà dời khỏi Di Vân cung.

Nàng bị buộc phải dời đến vườn ngự uyển hảo lãnh nhất - Bắc Uyển, nơi đó là nơi toàn bộ mọi người trong hoàng đều không muốn đến nhất, bởi vì đó chính là một tòa ni am lãnh cung cũ kĩ, mà Nguyệt Trà phải sống trong một sân ở trong lãnh cung này.

Ở phía sau ni am có một hoa viên lớn, nó không tinh xảo như Di Vân cung nhưng màu sắc vô cùng ực rỡ, có một loại vẻ đẹp tự nhiên khác, đại thụ ở đây bởi vì không được chăm sóc, cành lá có vẻ rậm rạp, bên dưới tàng cây lại là một nơi hóng mát thật tốt.

Nguyệt Trà đến phía gần sau gốc đại thụ, liền thấy một bàn đu dây.

“Thiên a! Có một cái đu dây !”

Nguyệt Trà hưng phấn chạy đến bên cái đu dây, lấy tay lay lay dây thừng, thử xem có thể dùng hay không, lại đem bàn đu dây lay một cái, thấy không có vấn đề gì liền hưng phấn ngồi lên.

Tái ông mất ngựa không biết là có hay không phúc đây?

Bình thường, cái đu dây ở ngự hoa viên luôn bị Tâm Lan hoàng tử cùng hoàng muội chiếm lấy, căn bản không tới phiên nàng, hiện tại ở chỗ này nàng có một chiếc đu dây, hỏi sao lại không kích động? Cao hứng liền phải sạch tâm tình buồn bực không được sống ở nơi của mẫu thân.

Sau đó, tháng bổng cho bọn thái giám đã giảm đi phân nửa, còn dư ra không nhiều lắm, nhưng nàng lại biết Chu ma ma có một người cháu lớn, tuổi đến trưởng chi tiêu cũng nhiều, cho nên nàng ăn mặc cũng phải tiết kiệm, hi vọng có thể có chút tiền cấp Chu ma ma.

Trùng hợp ngự ở trong sân của nàng lại có hơn mười cây hạnh lớn, nàng cùng Chu ma ma liền đem hạnh hoa phơi khô, chế thành bánh hạnh hoa cùng hạnh hoa lộ, hạnh quả còn lại liền mài thành bột lấy làm thức ăn, tiết kiệm được phí tổn trong bữa ăn hàng ngày.

Sau khi ăn hai tháng, nàng bỗng phát hiện mình nguyên bản da thịt vàng như sáp nên không còn như vậy nữa, vậy nên liền trường kỳ ăn.

Nguyệt Trà ngụ tại lãnh cung,nơi đó có tường cao bao quanh đem lãnh cung ngăn cách với bên ngoài,đại môn còn có lão thái giám trông coi. Những người bị đày vào lãnh cung đều là những cung phi sai phạm nhưng tội không đáng chết,lại không có chiếu hạ sử lý,liền bị đem vào lãnh cung,tự sinh tự diệt,không ai đoái hoài.

Có lẽ tự mình vận mệnh sai lầm,Nguyệt Trà cũng không trách than ông trời.

Nàng nghĩ kỳ thật chính là mình cùng mọi người ở đây (lãnh cung) không có gì bất đồng, cũng phải ở nơi này sống quãng đời còn lại ở nơi đây, thương tiếc cho số phận bị lạnh nhạt của các nữ nhân,vì vậy nàng chủ động đến gần các nàng.

Một ngày nọ,nàng cầm một ít bánh Hạnh hoa mới làm đem đến lãnh cung, muốn chia ọi người nếm thử.

Mọi người trước mặt tranh nhau lấy,nàng bỗng thoáng nhìn thấy một nữ tử đang cầm sách đọc.

Nữ tử trước mắt, mặc dù quần áo mộc mạc nhưng vẫn nhìn ra được nàng đã từng là một nữ tử tuyệt thế.

Nguyệt Trà cầm một miếng bánh,đi tới: “Người không ăn sao?”

Nữ tử liếc mắt nhìn Nguyệt Trà, không rõ nàng tại sao lại xuất hiện ở cái chỗ này.

“Ăn rất ngon đó!” Nguyệt Trà mỉm cười gạt bỏ cảnh giác của đối phương.

Nữ tử ngửi được mùi thơm từ bánh Hạnh hoa,không khách khí tiếp nhận bánh từ tay Nguyệt Trà,cắn một miếng.

“Taynghe của ngươi quả không tệ!” Nữ tử tán thưởng.

“Ân,Chuma ma dạy ta làm đó!”

“Người vì cái gì mà phải tới lãnh cung?”

Không muốn người trước mặt thương cảm,Nguyệt Trà tùy ý tìm một lý do khác mà nói: “Ta ở ngay bên cạnh a!” Đây là lời nói thật.

“Nga!” Nữ tử tưởng rằng nàng bị bán vào cung làm thị nữ.

“Người tên là gì?”

“Nguyệt Trà.Còn người?”

“Phương Băng Viện!”

Quả Nhiên người cũng như tên,nàng thật sự lạnh lùng như băng.

“Ta kêu người Phương di (có lẽ là dì) được chứ?” Nguyệt Trà nghĩ thầm nữ tử kia tốt xấu gì cũng từng phụng dưỡng cha của mình,nàng gọi như vậy có lẽ hợp lý.

“Tùy người.” Nói xong,nữ tử cũng đã ăn hết chiếc bánh,măn nguyện liếm liếm ngón tay,lại cúi đầu chăm chú nhìn quyển sách trên tay.

Đối với sự lãnh đạm của nàng,Nguyệt Trà cũng không để tâm,”Phương di cũng thích đọc sách a!”

“Sách ta xem là y thư!” Phương Băng Viện ngẩng đầu nói.

“Y thư?”

“Ân,nhà của ta nhiều thế hệ đều làm thầy thuốc.”

Nguyên lại nàng còn là thầy thuốc.Nguyệt Trà không khỏi trong lòng dâng lên sự kính yêu.

“Ta có thể xem cuốn sách ngươi xem không?”

“Người muốn sao?”

Người bình thường chắc là sẽ không muốn nhìn loại sách khó hiểu này,nếu không phải trong lãnh cung một ngày qua đi quá khó khăn,nàng cũng sẽ không mang cuốn sách gia truyền ra xem.

Phượng Bàng Viện đã lưu lại lãnh cung hơn mười năm, vô cùng tịch mịch, hiếm thấy có người như Nguyệt Trà xuất hiện, mặc dù chỉ là một thị nữ nhưng trong lòng cũng không khỏi vui mừng khi có người bầu bạn, liền gật đầu nói: “Ta có nhiều y thư, người cứ việc xem.”

Nguyệt Trà được đồng ý, liền vui mừng nhảy nhót.

Bởi lẽ Phượng Bàng Viện chịu đem sách cho nàng xem, không tỏ vẻ chê nàng xấu xí mà tiếp nhận nàng, sau này nàng cũng có thể có người nói chuyện, có thể học y thuật, lại không hề chê người như nàng, nàng như thế nào có thể mất hứng chứ?

Sau khi nàng xem qua y thư, nàng mới biết được nguyên lai những cây cỏ đại mộc ở ni am hậu viện đều rất quý, có một ít có thể làm thuốc, một ít có thể làm thức ăn, đối với thân thể có ích lợi rất lớn.

.

.

.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã qua ba năm, Nguyệt Trà giờ đã mười tám. Tâm Lan, Ngọc Trân, Huyền Kỳ, Huyền Trinh cũng từ Đại Đường trở về Đại Lý hoàng thành.

“Người rốt cuộc có hay không nghe ta nói chuyện?” Tâm Lan thô lỗ rút công văn trong tay Đoạn Huyền Trinh, giận giữ hét lên.

Đoạn Huyền Trinh không chút để ý quay lại nói một tiến: “Có a!”

Từ khi nàng bước vào thư phòng của hần, cái miệng xem ra không ngừng nhất trương nhất hợp, lại nhả giăng giải sự đời, phiền toái muốn chết,

Hần như thế nào không thể thoát khỏi nàng đây?

Bảy năm trước, phụ hoàng hi vọng hần đi Đại Đường, hần lập tức đáp ứng, lại không ngờ nàng có thể cầu thái hậu đồng ý, cũng theo đi, và kết quả là cái người không ly khi nàng – Đoạn Huyền Kỳ cũng đi theo, và tất nhiên Ngọc Trân bên cạnh cũng cùng đi.

Ngay tại lúc hần phiền muốn chết, vị cứu tinh của hần đã xuất hiện!

“Hoàng huynh” Đó là Đoạn Huyền kỳ ôn nhu tao nhã.

“Người đã đến rồi, có chuyện gì sao?” Hần chỉ thuận miệng hỏi một chút, bởi vì mục đích Huyền kỳ tới đây hần cũng sớm đoán được.

“Không có việc gì! Ta đến thăm hoàng huynh thôi.” Huyền kỳ rõ ràng đến để có cơ hội gặp gỡ tâm Lan.

“Ngọc Trân ở đâu vậy?” Tâm Lan hỏi.

“Nàng ấy thân thể không tốt.” Huyền kỳ đáp lời.

Tâm Lan trầm nghĩ, Ngọc Trân hần là trang điểm không được đẹp, liền không muốn cho Huyền Kỳ chứng kiến đi! Bất quá vậy thì cũng tốt, thỉnh cầu Huyền Trinh lâu như vậy hần đều không làm, muốn hần cùng nàng xuất cung, chỉ sợ là không được. Nhưng mà hiện tại nàng vẫn còn chưa hết hi vọng hỏi một lần nữa.

“Huyền Trinh, người rốt cuộc chịu hay không?”

Đoạn Huyền Trinh bất đắc dĩ đáp lại nàng: “Ta bề bộn nhiều việc, thật sự không có biện pháp!”

Hừ! Người không đi thì không đi, ta ít người đi cùng lắm sao?

Tâm Lan chợt xoay người hướng Huyền Kỳ, giọng nũng nịu hỏi Huyền Kỳ, người cùng ta xuất cung mua đồ có được không?”

“Đương nhiên rồi” Huyền Kỳ cự kỳ cao hứng.

“Vậy chúng ta đi thôi!” Tâm Lan muốn Đoạn Huyền Trinh ghen, liền làm bộ thay đổi, thân mật kéo Đoạn Huyền Kỳ ra ngoài.

“Haz!” Tâm Lan thật sự làm cho người khác chịu không nổi,Đoạn Huyền Trinh lắc đầu,phiền nhiễu vừa đi mất,tâm trạng của hắn thoải mái hơn rất nhiều.

Thoát khỏi Tâm Lan rắc rối,Đoạn Huyền Trinh liền có khoảng trời riêng,hắn nhớ tới nãi nương (Bà vú) của mình bởi vì bệnh mà gửi thân trong ni am.

Ni am nằm trong lãnh cung,nữ nhân vào cung nếu đã được sủng ái qua mà không sinh hạ con nối dõi,cuối cùng đều phải đến nơi này.

Cửa chính của ni am sâu hút,có thể thấy được bình thường nơi này cũng không có ai tới.

Tùy thị thái dám tiến tới gõ cửa,chốc lát,một lão bà mở cửa,Đoạn Huyền Trinh liền cùng người này bước vào trong am.

Một lát sau,Đoạn Huyền Trinh từ cửa am đi ra,hắn biết nãi nương không có việc gì,tâm tình vì thế liền có chút thoải mái.Hắn ngăn tùy thị thái giám đi theo, một mình tùy hứng tiêu sái.

Trên trời xanh thẳm mà trong vạt,đám mây trắng tựa như bông phiêu phiêu giữa trời,mặt trời chiếu rọi những tia nắng lên người làm cho người ta có một loại cảm giác muốn làm biếng,cơn gió nhẹ nhàng thổi qua,trong không khí liền tràn ngập hương hoa.

“Một ngày xuân thật đẹp! May mắn là Tâm Lan không đi theo ta,bằng không nàng sẽ phá hư tâm trạng tốt này mất!” Đoạn huyền Trinh nhàn nhã tự nói.

Đột nhiên hắn nghe thấy cách đó không xa lúc ẩn lúc hiện thanh âm thơ ca, âm điệu trầm bổng,tựa như hoàng anh xuất cốc,lại như ngọc thạch va chạm,trong trẻo dễ nghe,vô cùng êm tai;Đoạn huyền Trinh không tự chủ theo hướng thanh âm mà tiến tới.

Hắn đi qua một cách cửa lớn,trước mắt liền xuất hiện một thạch đạo (đường đi bằng đá),thạch đạo này do nhiều phiến đá lớn tạo thành đường quanh co,hắn liền hướng tới thạch đạo.

Nguyên lai,phái sau ni am còn có một một cõi riêng biệt.Nơi ấy có rất nhiều cây xanh,một thảm trăm hoa,nhưng kì quái ở chỗ chim,sóc lại không hề sợ người.

Thật ra bởi vì Nguyệt Trà tâm địa nhân từ, phàm là nhìn thấy tiểu đồ hay sóc con,các loại động vật nhỏ khác...nàng đều dùng một chút ngô để nuôi dưỡng chúng,lâu dài,nơi này liền biến thành thế giới của tiểu đồ nhi cùng tiểu thú,chúng cũng không sợ người nữa.

Trong hoa viên rực rỡ sắc hoa,hồ điệp tung bay,gữa nơi ấy,Nguyệt Trà đi đến bên bàn đu dây,chầm chậm theo gió mát,nàng lại hoàn toàn quên đi bàn đu dây này lâu năm không tu sửa,giờ đây dây thường đã mài mòn hết.

Đột nhiên,”Ba!” một tiếng ,dây thừng đứt gãy,Nguyệt Trà theo bàn đu dây rớt xuống!

Nàng nghĩ rằng bản thân sẽ té đất,nhưng là ,một lát sau cũng không có cảm giác đau đớn,nguyên lai đã có một người ra tay đỡ lấy nàng.

Mặc dù có điểm choáng váng, nhưng nàng vẫn ngẩng đầu lên nhìn xem ai đúng lúc cứu nàng....

Thiên a! Là Trinh hoàng huynh!

Khuôn mặt anh tuấn này,nàng đã nhớ mong suốt bảy năm qua.

Nhiều năm không gặp,vừa chạm mặt liền lâm vào tình huống xấu hổ này,nàng liền đỏ mặt cúi xuống.

Trong nháy mắt nhìn thấy Nguyệt Trà,Đoạn Huyền Trinh liền ngẩn người,sau đó,hoàn toàn xuất phát từ bản năng,hắn dùng tay nhẹ nhàng nâng cằm Nguyệt Trà lên,chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt này.

Đó là khuôn mặt tinh xảo nhân gian không ai sánh bằng.

Bởi vì bị hắn nâng cằm lên,Nguyệt Trà lấp bắp kinh hãi,nâng hàng mi dài, cặp mắt trong trẻo như nước,sáng ngời tựa sao lên,cùng hắn nhìn nhau.

Khuôn mặt trái xoan của nàng thập phần thanh tú, lông mày dài nhỏ, đôi môi anh đào không điểm mà hồng, nữ tử này thực sự kinh diễm hơn người.

Nguyệt Trà phát giác Đoạn Huyền Trinh vẫn là ngẩn ngơ nhìn nàng, khuôn mặt không khỏi đỏ lên, lén nhìn người kia rồi khẽ nói:

“Trinh hoàng huynh! Người nên thả ta xuống đi.”

Đoạn Huyền Trinh vẫn đang suy nghĩ đến xuất thần, hiển nhiên vẫn chưa nghe vào lời của nàng.

Sau một lúc lâu, hần vẫn không đáp lại Nguyệt Trà khó hiểu hỏi tiếp: “Trinh hoàng huynh, ta đang cùng người nói chuyện, người không nghe thấy sao?”

Nghe được thanh âm trong trẻo bên trong lại mang nét mềm mại cuối cùng Đoạn Huyền Trinh trong lòng chấn động, ngưng thần lại, tự biết mình thất lễ, liền đỏ mặt mà nói:

“Ách, thực xin lỗi, người vừa nói cái gì đó?”

Thực xin lỗi? Người? Trinh hoàng huynh thái độ như thế nào lại lạ vậy?

Phản ứng của hần nói cho nàng biết, hần tựa hồ là không nhớ ra nàng!

Khuôn mặt thanh tú của Nguyệt Trà liền phủ một tầng bi thương.

“Xin thả ta xuống!”

Đoạn Huyền Trinh theo lời nguyệt Trà, thả nàng xuống.

“Người không sao chứ?”

Hần thật sự đem nàng quên đi không còn một mảnh, bằng không sao ngay cả khi nàng gọi hần “Trinh hoàng huynh” hần cũng không thèm đáp lại.

“Ta không sao. “

Nguyệt Trà nén giận nhìn Đoạn Huyền Trinh liếc mắt một cái, lần này tức giận, thực sự như là từ khi lọt lòng mẹ, đây là lần đầu tiên nàng tùy hứng vô lễ tới vậy, xoay người bước đi.

Đoạn Huyền Trinh sau một hồi lâu sững sốt mới kịp phản ứng, hần phát giác không thể để nàng cứ như vậy mà đi được, hần phải biết nàng là ai!

Đoạn Huyền Trinh đi nhanh đuổi theo, miệng la lớn: “Chờ chút! Người chờ một chút!”

Nhưng vì hoa cỏ tươi tốt nên chỉ trong chớp mắt, Nguyệt Trà đã đi khỏi không thấy tăm hơi, chỉ còn lại Đoạn Huyền Trinh một mình ảo não.

“Ta thế nhưng đã quên hỏi nàng là người trong cung viện nào, cũng không biết tên của nàng, thật sự là quá đối hồ đồ” Đoạn Huyền Trinh Vẫn còn đứng nguyên một chỗ đợi một lúc lâu rồi mới buồn bã quay về Đông uyển.

.
. .
.

Ngày xuân trời trong nắng ấm, đến trạng vạng nổi lên một cơn mưa phùn miên miên mật mật, không khí vì vậy mà ẩm ướt, ngọn gió thổi qua người liền mang một chút lạnh lẽo.

Nguyệt Trà chỉ khoác một một xuân sam mỏng (áo mặc vào mùa xuân), rầu rĩ ngồi trước cửa sổ nhìn ngắm cây sơn trà phía xa, giọt nước mưa theo phiến lá lả xuống, một giọt lại một giọt, đơn điệu mà liên tục rơi trên mặt đất.

Không có tiếng động xôn xao náo nhiệt nơi hoàng cung, nơi này chỉ là một mảnh yên tĩnh.

Đoạn Huyền Trinh ngày càng anh tuấn, ngày càng tài hoa bỗng xuất hiện trong đầu Nguyệt Trà.

“Trình hoàng huynh không nhớ ra ta...” Nguyệt Trà thất vọng nói nhỏ, hẩn ở trong lòng nàng bao tháng năm qua, như sợi tơ tầm tã từng tầng lớp lớp quấn lấy tâm tư của nàng, giờ đây tất cả chỉ là si tâm vọng tưởng (hi vọng hảo huyền).

Bảy năm, nàng luôn luôn nhớ đến Trình hoàng huynh, vừa nghĩ tới lúc gặp mặt, Trình hoàng huynh thấy nàng mặt lên hẩn là sẽ cao hứng lắm, nhưng là, hoàng huynh đã quên nàng mất rồi.

Là nàng mong muốn xa vời!

Nàng thật là một ngốc tử, cũng là chính mình bắt quá chỉ là một xú nha đầu, trong lòng hoàng huynh, nàng sẽ chiếm bao nhiêu phân lượng đây?

Qua nhiều năm như vậy, hẩn không nhớ rõ nàng, cũng là thực bình thường!!

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng trong lòng Nguyệt trà vẫn không làm sao hết đi buồn bực.

Có điều, bộ dạng hiện tại của Nguyệt Trà, đích xác là làm cho người ta nhận không ra. Nguyên do là vì thời gian nàng ăn quả hạnh cùng một số dược thảo dưỡng nhan, làm cho thể chất của nàng ngày một tốt lên, da thịt ngày càng đầy đặn trắng hồng, mà việc hái lượm hoa quả hằng ngày lại khiến nàng không đến mức mập mạp mà trở nên vừa độ, yếu điệu lay động lòng người.

Đáng tiếc rằng Nguyệt Trà vốn rất tự ti, trước kia sau một vài lần soi gương, nàng đã không còn tiếp tục nhìn vào chúng nữa, cho nên dung mạo của nàng biến thành dạng gì, nàng cũng không rõ ràng.

.
. .
.

Đoạn Huyền Trinh trở lại lại tẩm cung, tâm tư vô pháp yên tĩnh trở lại, xem ra khuôn mặt tuyệt mỹ ấy vẫn cứ xoay tròn trong đầu hẩn.

Nàng là ai?

Đêm nay, hẩn lần đầu tiên trong đời mất ngủ, trần trọc không yên giấc nổi, trước mắt hẩn tất cả đều là hình bóng thanh nhã rung động lòng người kia mà thôi.

Trời đã sáng, tia nắng ban mai chiếu sáng hai ngón tay, Đoạn Huyền Trinh bấy giờ mới phờ phạc rời khỏi giường, trong đầu vẫn là tràn ngập hình bóng của nữ tử kia, thần thái rụt rè sợ hãi kia, tựa như trăng non thanh sáng, như đóa hoa trong tuyết, tú lệ mà thoát tục.

Đoạn Huyền Trinh lần nữa chạy đến phía sau ni am, thầm mong có thể gặp lại nữ nhân kia.

Hẩn tự nhủ với mình, lần này nếu tái kiến, hẩn nhất định phải hỏi tính danh của nàng mới được. Nào đâu hẩn chờ mãi chờ mãi đến chạng vạng, vẫn là không thấy nàng đâu. Hẩn uể oải nghĩ: Cả ngày nay nàng không hề xuất hiện, không biết nàng ngày mai sẽ hay không xuất hiện đây?

Nghĩ vậy, Đoạn Huyền Trinh không khỏi hướng bàn đu dây hôm qua, trước mắt lại hiện lên bóng hình xinh đẹp ấy.

Một lát sau, hẩn lại nghĩ tiếp: nếu nàng hôm nay không xuất hiện, tất nhiên ngày mai xuất hiện, hẩn ngày mai đến đây đợi tiếp cũng tốt.

Nhưng hẩn lại không bỏ đi được.

Nói không chừng nàng lại xuất hiện, nếu hẩn bỏ về bây giờ, liền không gặp được nàng, như vậy chẳng phải không xong sao?

Đoạn Huyền Trinh hãy còn do dự.

Sắc trời cũng đã tối dần, hẩn lập tức leo lên tảng đá ngồi đợi, trông mong có thể tái kiến nữ nhân kia, nhưng là nàng vẫn là không xuất hiện.

Hẩn thở dài một hơi.

Không biết nàng là người trong cung viện nào?

Đẹp như vậy liệu có phải là tần phi của phụ hoàng không?

Thiên phù hộ nàng không phải mới tốt a!

Hắn cũng không muốn nữ nhân xinh đẹp đến vậy làm mẫu thân....

Mà nói đến mẫu thân xinh đẹp,hắn liền nghĩ tới Nguyệt Trà,không biết nàng vì sao lại ra khỏi Di Vân Cung, đó chẳng phải là tiên đế xây dựng ấu thân nàng? Nàng như thế nào lại nhường cho người khác sống ở đây?

Cũng không biết được nàng đã dọn đi nơi nào? Bảy năm không gặp, không biết nàng có mập lên chút nào không? Lá gan cũng có lớn lên chút nào không?

Hắn còn nhớ rõ nàng thực thẹn thùng,luôn luôn dùng một loại ngữ điệu gọi hắn Trinh hoàng huynh....

A! Nữ nhân kia cũng gọi hắn giống như vậy một tiếng : ” Trinh hoàng huynh”.

Đoạn Huyền rình röt cục thanh tỉnh,bộ dạng của Nguyệt Trà trong nháy mắt xuất hiện trong đầu hắn.

Là Nguyệt Trà sao? Có thể sao?

Hoàng muội của hắn đều gọi hắn Trinh hoàng huynh,nếu gọi hắn như vậy,trừ bỏ Nguyệt Trà thì không có người khác.

Nghĩ vậy,hắn liền tự gõ vô đầu mình một cái.

Hắn đã sớm nghĩ Nguyệt Trà là một khối ngọc thô, không một ai biết về vẻ đẹp đó nếu chỉ thoáng nhìn,hắn còn nhớ rõ đôi mắt sáng trong cùng núm đồng tiền đó,đều đã từng làm hắn cảm thấy kinh ngạc.

Sau khi rõ ràng,Đoạn Huyền Trinh không khỏi hồn siêu phách lạc.

Đoạn Huyền Trinh cứ thế ở ni am đợi trong ba ngày,rốt cục hắn cũng chờ đến lúc gặp được Nguyệt Trà.

Nguyệt Trà mặc trên người một kiện quần áo trắng thuần như tuyết,tay áo phiêu động như Dao Trì tiên nữ hạ phàm.Y phục của nàng tất cả đều là một màu trắng, bởi lẽ phi tần trong cung đều thích mang những bộ y phục xuân sắc tươi đẹp,hoa lệ cao quý,vì thế y phục lụa trắng mộc mạc như thế này liền không ai muốn,liền cấp cho những người không hề có địa vị như Nguyệt Trà.

Nhưng Nguyệt Trà lại dùng tay nghề tinh xảo của mình thêu lên đó đa dạng hình thù, xiêm y trắng thêu hoa mặc trên người nàng,trái lại càng làm nền cho nét thanh lệ của nàng.

Nguyệt Trà đi đến hành lang dài bên hoa viên liền thấy Đoạn Huyền Trinh dựa vào lan can đứng lặng, nàng kiếc nhìn hắn một cái,sau đó liền tự nhủ với mình là không thấy hắn,cũng không thương tâm hắn.

Nàng còn đang muốn vòng đường khác mà đi,Đoạn Huyền Trinh lại nghênh đón.

“Nguyệt Trà!”

Nghe được thanh âm lớn đó,Nguyệt Trà kinh ngạc quay đầu lại nhìn hắn.

Đó thật sự là Nguyệt Trà,thật sự là nữ nhân này đã mười tám,nàng lại trở nên xinh đẹp đến như vậy!

Đoạn Huyền Trinh mang theo nụ cười tươi tắn hướng Nguyệt Trà bước tới.

“Người không phải là không hề nhận ra ta sao?” Nguyệt Trà kinh ngạc hỏi.

Đoạn Huyền Trinh vẫn cười , “Đó là vì ngươi lần này người quá đẹp!”. Tiếp theo,hắn lại thành thật nói “Ta cũng là chưa từng quên ngươi!”.

Lời nói mà hắn nói chính là lời nói thật lòng, từ Đại Đường trở về,hắn liền tìm nàng,nhưng chính là không một ai biết nàng đã dọn đi đâu,hậu cung thâm viện cũng không phải chỗ hắn tới xông loạn được.

“Thực sự?” Nguyệt Trà tim đập không sao chậm đi được,

“Thật sự,ngươi xem đây là cái gì?” Đoạn Huyền Trinh lấy ra một cuốn sách.

“Đúng là kinh thư!” Nguyệt Trà vừa mừng vừa sợ.

“Ta còn nhớ rõ đây là món quà người cần, đúng vậy đi”

Nàng còn cho rằng hấn đã đem nàng quên đi, nhưng hấn không hề quên, nhất thời cảm động, đôi mắt liền tràn lệ, nàng không muốn Huyền Trinh nhìn thấy, chỉ cúi đầu nhận lấy cuốn kinh hư: “Cám ơn người! Trinh hoàng huynh.”

Hấn nhẹ nhàng vén lên sợi tóc che trước gò má của nàng, tất thấy cảm xúc đều khiến hấn cảm thấy được hấn cần tặng nàng không phải vì cuốn sách kia, mà là trâm ngọc, trang sức, chúng có thể đem mái tóc của nàng búi lên.

Chậm rãi, Nguyệt Trà ngẩng đầu rụt rè nhìn hấn, nàng quả thực kinh diễm hơn người, làm Đoạn huyền Trinh tâm can một lần nữa lay động.

Hấn thực may mắn khi gặp được Nguyệt Trà, bằng không hấn đã bỏ qua giai nhân mà cả đời ước mơ tha thiết.!

“Trinh hoàng huynh, người vì cái gì cứ nhìn ta?”

Ánh mắt của hấn nhìn Nguyệt Trà có điểm kì quái, nàng có điểm hoài nghi nàng liệu có phải có điểm không mập nên thành khó coi, còn Trinh hoàng huynh sợ nói ra sẽ xúc phạm nàng (nên thôi ^^).

“Có muốn hay không xuất cung?” Hấn căn bản không hay biết vấn đề trong đầu nàng.

“Ta có thể đi ra ngoài sao? “

“Đương nhiên, người cũng không phải phi tần của phụ hoàng ta mà.”

“Nhưng là...” Nguyệt Trà sợ sẽ gặp người khác, sợ họ giễu cợt, chế nhạo nàng.

“Ngoài cung thực có nhiều điều thích thú, Tâm Lan cũng rất thích ra ngoài cung ngoạn, ta mang người đến đó nhìn một lần, người nhất định sẽ thích!”

Hấn nói thực thành khẩn nên Nguyệt Trà không thể từ chối, đành hơi hơi gật đầu.

4. Chương 3

Chương 3

Đại Lý vốn là con đường tơ lụa phía tây nam, hiển nhiên là nơi đông đảo thương nhân tụ tập, hơn nữa khí hậu ôn hòa, đất đai màu mỡ, sơn thủy tú lệ muôn vẻ, phong cảnh ngoài sức tưởng tượng.

Nguyệt Trà cùng Đoạn Huyền Trinh đi tới đường cái náo nhiệt, sau đó hấn dẫn nàng tới một trà lâu thanh tĩnh để nghỉ ngơi, trà lâu này vốn tên : “Vân Xuân trà lâu”, ngồi tại lầu hai có thể một bên uống trà, lại vừa có thể nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn ngắm đoàn người tấp nập.

Ở đây có thể thấy cảnh con buôn lớn tiếng rao hàng, phụ nữ thì muốn tiết kiệm chút tiền mà cò kè mặc cả, đám hài đồng lại ngồi chồm hổm trên mặt đất vây thành một vòng tròn chơi đồ.

“Nguyên lai ngoài cung lại là nơi náo nhiệt đến vậy, không giống với trong cung.” Nguyệt Trà vui vẻ nói.

Quả nhiên mang Nguyệt Trà xuất cung là một quyết định đúng đắn, vừa ra khỏi cung nàng liền cười nhiều hơn, nói cũng nhiều hơn nữa.

“Nguyệt Trà, mấy năm qua người sống có tốt không?” Đoạn Huyền Trinh quan tâm hỏi thăm, hấn không quên được cuộc sống khó khăn của nàng khi trước.

“Àn, vẫn hảo.”

Mặc dù rời khỏi Di Vân cung,nơi ở hiện tại cũng chỉ là tiểu viện với hai phòng nhỏ,nhưng cuộc sống của nàng bây giờ so với trước kia sung túc hơn nhiều,hơn nữa,người mà nàng quan tâm nhất nay đã trở về,như vậy nàng đã thực thỏa mãn rồi !

Người tại sao không sống ở Di Vân cung nữa?” Đây vẫn là vấn đề mà Đoạn Huyền Trinh còn thắc mắc.

“Ta không cần sống ở nơi lớn như vậy,cho nên nhường cho người khác.” Đây là lời nói thật.

“Vậy hiện tại ngươi ngụ tại nơi nào” Hần không không hy vọng nàng lại phải sống cuộc sống khổ sở thêm nữa.

“Tại một góc sân bên cạnh ni am,” Thanh âm đáp lại của Nguyệt Trà đột nhiên nhỏ đi.

“Ngươi ngụ bên cạnh ni am!” Hần còn tưởng rằng Nguyệt Trà tới đó du ngoạn,không nghĩ đến nàng lại sống tại Bắc Uyển.

“Người nào mang ngươi tới đó sống?”

Huyền trinh khẩu khí bức người,làm cho Nguyệt Trà không thể không nói thật.

“Ách! Bởi vì ta không đủ bạc cho bọn thái giám nên...”

Nguyệt Trà còn chưa nói xong,Đoạn Huyền Trinh như đã phát hỏa.

Cho dù không phát bạc,cũng không có cái đạo lý nô tài lại đi đuổi chủ tử! Hần như thế nào cũng không nghĩ ra,trong cung lại có cái sự tình như vậy.

“Thật quá đáng! Bọn thái giám này thật vô pháp vô thiên (coi trời bằng vung),người tốt xấu gì cũng là công chúa,sao có thể ở lại nơi như vậy !Thái hậu mặc kệ chuyện này sao? Ta phải đi nói lý với phụ hoàng!” Hần là tự trách mình ra đi quá vội vàng nên không kịp dặn dò ai chiếu cố nàng.

“Không,không,người đừng như vậy,ta thích sống tại Bắc Uyển.”

Đoạn Huyền Trinh tức giận làm Nguyệt trà không khỏi giật mình,nàng ở tại Bắc Uyển,ban đầu có lẽ có chút than trời trách nhân,nhưng mấy năm qua đã quen ,thậm chí còn thích nơi chỉ thuộc về riêng nàng này.Ở nơi này,nàng không lo lắng có cung nữ hay thái giám giấu cọt nàng ,quả thực là vui vẻ.

“Người thích ở tại Bắc Uyển?” Đoạn Huyền Trinh không khỏi kinh ngạc.

“Đúng vậy! Người không cảm thấy hậu hoa viên như một chốn tiên cảnh sao?”

Khi trong lòng cảm thấy buồn chán,nàng thường tới hậu hoa viên chơi đu, xướng thi ca,luôn luôn là chơi đùa cho đến tận chiều,nếu không phải suy nghĩ đến chuyện khác,cuộc sống như vậy quả thực rất thoải mái.

“Không sai ! Nơi đó quả thực rất đẹp,nhưng người lại đang sống ở một nơi không nên sống- Bắc Uyển,bên cạnh còn có ni am,hơn nữa lại gần lãnh cung.”

“Gần lãnh cung cũng không có gì bất hảo! Trong lãnh cung,ta còn quen một người phi thường đặc biệt nữa.”

“Một người đặc biệt?” Bị đẩy vào lãnh cung thì có thể có cái gì đặc biệt? bất quá là vô cùng ưu sầu đi!

“Àn,dì Phương chẳng những mỹ mạo,lại học thức uyên bác,còn là một thầy thuốc,nàng dạy cho ta không ít kiến thức đó.”

“Nữ tử đặc biệt như vậy, như thế nào lại bị đẩy vào lãnh cung?” Khuôn mặt tuần dật của Đoạn Huyền Trinh không dấu nổi vẻ khó hiểu.

“Đây cũng là một điểm kỳ quái.”

Sau khi quen biết,Nguyệt trà đã từng hỏi nguyên nhân,nhưng không nhận được đáp án.

“Dì Phương luôn không nói nguyên nhân,nàng chỉ nói rằng nam nhân không trung tình,là đồ ngốc không có nghị lực!”

“Ách,nàng ta dám mắng tiên đế sao? Nhưng tiên đế vốn là một người rất si tình.”

“Nhất định không phải mắng phụ hoàng ta, phụ hoàng đã phải lòng mẫu thân ta rồi....” Nguyệt trà nghĩ đến lỗi đều tại mình, khổ sở lên tiếng. “Nếu không có ta, mẫu thân cũng không uất ức mà chết, phụ hoàng cũng sẽ không...”

Đoạn Huyền Trinh trong lòng nóng lên,

“Nguyệt trà, đừng tự đem tội lỗi đổ lên đầu mình, nếu mẫu thân ngươi không phải vì mỹ mạo mà tiến thân, cũng không đem chuyện xấu đẹp ra để tâm, lại đem chính mình sàu muối đến chết, bây giờ không thấy được bộ dạng xinh đẹp của ngươi.”

Nguyệt trà nước mắt liền rơi, bết tắc nhiều năm tích tụ tựa hồ như được giải khai.

Tất cả mọi người đều cho rằng nàng khắc tử phụ hoàng và mẫu thân, cư nhiên chính nàng cũng nghĩ như vậy, bởi vậy, khi còn nhỏ nàng đã từng có ý nghĩ chán đời (tự tử ấy), chỉ là còn quá nhỏ, không có loại dũng khí đó.

Sau khi gặp Trinh hoàng huynh, hẳn tiếp nhận nàng, không vứt bỏ nàng, làm cho cuộc sống của nàng có hi vọng, mà nay cũng chính là hẳn làm cho nàng tự tin.

“Đừng khóc nữa, để người ta nhìn thấy lại nghĩ rằng ta khi dễ người đó,” Thân hình tuần duật khoác cảm y, khí độ bất phàm, Đoạn Huyền Trinh ở trong trà lâu làm người khác phi thường chú ý.

Nguyệt Trà liếc mắt bốn phía một lượt, quả thực là có nhiều người nhìn chằm chằm bọn họ, nàng vội vàng lau lệ ngân, cúi đầu xuống.

“Không nên để tâm chuyện đã qua, ta dẫn ngươi đến hảo địa phương ngoạn một chút.” Đoạn Huyền Trinh một tay kéo Nguyệt Trà, một tay xuất ra bạc, rời khỏi trà lâu.

Trước tiên đi mua trâm cài tóc ! Tóc của Nguyệt Trà lại rối lên rồi.

Nhưng là đi mua trâm cài tóc ở đâu đây?

A! đến nơi mà Tâm Lan thường tới, Tâm Lan có nói qua, nơi đó trâm cài tóc tinh xảo hiếm thấy, danh viện thực nữ trong hoàng thành đều thích ghé qua.

Nguyệt Trà theo chân Đoạn Huyền Trinh đi, nàng nhịn không được len lén mà nhìn bàn tay còn đang nắm tay nàng kia, tay của hẳn hảo lớn, hảo ấm áp.

Không hiểu sau, Nguyệt Trà bỗng trống ngực dồn dập, nàng vội vàng quên đi ý nghĩ trong đầu, đem sự chú ý chuyển đến sự náo nhiệt trên đường.

Sau khi mua hết mọi thứ, Đoạn Huyền Trinh dẫn Nguyệt Trà đi dạo phố, bọn họ vui vẻ ngắm nhìn quán xá khách mua cò kè mặc cả, vui vẻ đi theo dòng người tấp nập, vui vẻ tới mấy quán ăn vặt.

Thời gian vui vẻ cũng mau qua, mặt trời lặn dần phía sau dãy núi thì bọn họ mới thỏa chí trở lại Bắc Uyển, hẳn đưa nàng tới tận cửa .

“Ngày mai ta lại tới tìm ngươi.” Hẳn nói nhỏ.

“Ân, ta vào trước.” Nguyệt Trà ngược nhìn Đoạn Huyền Trinh.

Sau khi Nguyệt Trà vào trong, Đoạn Huyền Trinh vẫn còn đứng đó, chăm chú nhìn chốc lát rồi mới lưu luyến rời đi.

.
. .

Đài Viễn Hương một nửa tại trên bờ, một nửa trong mặt nước, cao hơn mặt nước một chút, tọa trí bên cạnh hồ nước trong veo, đây thực là nơi rất tuyệt để thưởng hà (ngắm sen) vào mùa hè.

Dựa vào lan can, chỉ thấy hoa sen lệ tư phong lưu, tựa như tiên tử trong trắng xinh đẹp đứng giữa dòng nước xanh biếc duyên dáng, gió nhẹ thổi qua, cuộn lên một đợt sóng xanh, đưa tới một mùi hương thơm mát.

Lúc này,Đoạn Huyền Trinh cùng Nguyệt Trà tâm tình thực khoan thai,nhìn hồ nước xanh biếc,hoa sen diễm lệ,phong thái vừa u nhã lại thanh khiết.

“Đóa sen trắng kia thực đẹp!” Nguyệt Trà lên tiếng khen ngợi.

Đúng vậy! Đóa sen trắng kia với nàng thực giống nhau.

Đoạn Huyền Trinh nguyên bản là đang thưởng hà (sen) nhưng ánh mắt lại không tự chủ mà hướng về phía NguyệtTrà.

Đúng lúc,Nguyệt Trà cũng lơ đãng nâng mắt,đôi mắt sáng trong như sao liến chạm tới đôi mắt đen nhánh của hần,gương mặt trắng ngần nhất thời ửng hồng,Nguyệt Trà then thùng cúi đầu xuống,Đoạn Huyền Trinh lúc này mới thu hồi ánh mắt.

Nguyên bản không khí thưởng hà khoan thai nhưng vì hai người không kìm tình ý mà bỗng trở nên lúng túng.

Nguyệt Trà trống ngực đập thực nhanh.

Tại sao lại như vậy? Nàng đối với Trinh hoàng huynh lại có cảm giác không thích hợp rồi!

Chẳng lẽ là bởi vì khi trưởng thành....

Nguyệt Trà bỗng dưng có những suy nghĩ của nữ nhân thường tình,làm nàng tự cảm thấy ngượng ngùng.

Nàng phải nói cái gì đó để hóa giải cái cảm giác quái dị này đi!

“Hoàng huynh,người cùng hoàng tỷ đính hôn sao?” Tại Bắc Uyển có rất nhiều thông tin bên ngoài vốn là không truyền vào.

Đoạn Huyền Trinh quay đầu nhìn nàng,ánh mắt giao nhau,quyển sách trên tay hần rơi xuống,đột nhiên trong lòng có cảm giác vạn chủng hi duyệt (đủ các loại cảm giác vui sướng ^^).

Nàng để ý hần!

Hần chỉ sợ bởi vì tuổi tác chênh lệch,khiến nàng coi mình như một hoàng huynh xem như tôn kính ngưỡng mộ,cho nên cái gì cũng không dám tỏ vẻ.

“Đương nhiên không phải.”

Hần nghĩ muốn giải thích quan hệ giữa hần và Tân Lan cho nàng hiểu, nhưng lại sợ đột ngột biểu lộ tình cảm sẽ khiến nàng e sợ ,dù sao hần với nàng cũng đã xa nhau được nhiều năm,hần cũng không nắm rõ trong lòng nàng hần chiếm bao nhiêu phần.

Nghe vậy,Nguyệt trà cảm giác được trong lòng bỗng có thứ gì chạy nhanh,kích động,loại cảm giác tựa như kiến khai bốn phía mặt hồ sen trắng,làm người ta vừa mừng vừa sợ.

Kế tiếp,hai người cứ như vậy một mực yên lặng không nói gì cho đến hoàng hôn, mặc dù không ai nói,nhưng là hai người trong lúc đó đã rõ ràng loại tình ý không cần nói rồi.

.
. .

Tâm Lan cùng Ngọc Trân ngồi tại đại sảnh Cán Nguyên cung,các nàng đang đợi Đoạn Huyền Trinh.

Thái giám cùng các cung nữ cẩn thận hầu hạ,lúc này bọn họ giống như lâm trận vậy,bọn họ cũng biết hai vị này so với chủ tử Huyền Trinh hoàng tử hoàn toàn khác biệt.

Tâm Lan công chúa mặc dù lớn lên xinh đẹp nhưng tâm địa lại ác độc, tính tình cực kỳ kiêu căng tàn nhẫn, làm cho người hầu ai cũng sợ nàng.

Không lâu trước đây,có một tiểu cung nữ dâng trà còn quá nóng lên,nàng liền liền hướng cả li trà hướng lên đầu cung nữ kia mà đập bể,phá hủy dung mạo của tiểu cung nữ đó.Tiểu cung nữ kia sau khi lành vết thương, nàng nhưng vì ghét vết sẹo xấu xí kia ,liền đem tiểu cung nữ đó đuổi ra ngoài cung.

Hiện giờ,một cung nữ kinh sợ bưng trà lên,Tâm Lan lơ đãng phiêu mắt thấy người nọ mái tóc đen nhánh sáng bóng.Nàng bực mình nói: “Người ngày mai đem tóc cắt bỏ cho ta!”

Cung nữ kinh ngạc mà ngắc đầu, cuống quýt quỳ xuống đất, “Công chúa.. . . Nô tỳ phạm sai lầm gì?” Nàng không rõ đắc tội Tâm Lan công chúa ở điểm nào,vì sao lại ép nàng cắt tóc,mái tóc đối với nữ nhân vốn là mạng sống thứ hai a!

“Ta nói người cắt,cần phải có lý do sao?” Tâm Lan bộ dạng như đó là chuyện đương nhiên.

“Nhưng là trong cung có quy củ,nô tỳ cắt rồi sẽ như thế nào gặp người?” Nàng như sắp khóc đến nơi rồi.

“Ta không quản người như thế nào gặp người,tóm lại đầu tóc như vậy ta không cho phép xuất hiện trước mắt Trinh hoàng huynh!”

A! Nàng bây giờ đã hiểu,nguyên lai Tâm Lan công chúa trong lòng đang có ghen ghét.

“Cầu công chúa tha cho nô tỳ! Nô tỳ ngày mai sẽ đem tóc nhuộm vàng,không bao giờ bộ dạng như thế này đi gặp người.” Nếu là nàng đem tóc nhuộm đi thì còn có thể ở trong cung.

Ngọc Trân nhìn nữ tỳ quỳ trên mặt đất khẩn cầu,lắc đầu,thầm nghĩ,cung nữ này không có tư sắc,bất quá chỉ là có mái tóc đẹp,Tâm Lan lại ghen ghét cái gì a!

“Tâm Lan,ta xem cũng không nên cắt tóc nàng a! nếu để Trinh hoàng huynh biết sẽ giận đến mức nào.” Ngọc Trân khuyên bảo.

Nàng cũng không nghĩ tới điểm này, “Ân,được rồi,người phải nhớ kỹ, nhất định phải đem tóc nhuộm vàng,nếu không ta nhất định cắt nó xuống!” Nàng vốn là tuyệt đối không muốn có người đẹp mắt giống nàng.

“Vâng thưa công chúa, nô tỳ nhất định hội nhớ kỹ.” Hướng Tâm Lan dập đầu,nàng vội vàng lui ra.

Xử lý xong,Tâm Lan nhẹ nhàng uống một ngụm trà,thầm nghĩ,cung nữ nọ hẳn là mới mười bốn,mười lăm tuổi đi! Mặc dù nàng có thể bắt người đó nhuộm vàng mái tóc, nhưng so với nàng,người kia trẻ hơn mấy tuổi, nàng nhưng lại có thêm mấy phần ghanh ghét.

Nàng vì Trinh hoàng huynh mà tuổi thiếu nữ trôi qua một cách vô ích,nhưng hẳn có từng đem nàng để ở trong lòng?

“Ai...” đôi môi đỏ hồng của Tâm Lan thở dài một tiếng.

“Làm sao vậy? Trà uống không tốt sao?” Ngọc Trân lên tiếng hỏi ,nàng thốt ra lời này liền hù dọa bọn thái giám cùng cung nữ trong điện.

Không thể nào! Đại hoàng tử bình thường thích nhất uống ngân chân đặc chế còn là chân quý cực kỳ a!

“Ta cũng đã mười chín rồi.”

“Ta với người cùng tuổi,sao ta lại không biết cơ chứ?(điều đương nhiên nên biết rồi =.)”

“Vậy người như thế nào cũng không có một điểm cấp bách chứ?”

“Cấp bách?”

Ngọc Trân suy nghĩ một lúc, rốt cục hiểu rõ ý tứ của nàng.

“Ta cấp bách cũng vô dụng,người cùng Huyền Trinh đã có hôn sự,một ngày nào đó sẽ cử hành,còn Huyền Kỳ trái tim vốn là sẽ không hướng về ta đâu.”

Nàng biết Huyền Kỳ không chán ghét nàng,nàng hiểu hẳn đối nàng thực tốt, chính là nàng muốn hẳn thích nàng,chỉ là từ nhỏ hẳn đã ái mộ Tâm Lan,nếu không có cách làm hẳn từ bỏ Tâm Lan,nàng cho dù tốt với hẳn bao nhiêu cũng là uống phí tâm cơ.

Đoạn Huyền Trinh Hồi cung,liền trông thấy Tâm Lan cùng Ngọc Trân ở đại sảnh.

“Tâm Lan,Ngọc Trân,các người tìm ta có việc sao?”

“Không có việc gì cũng không thể tới sao?” Đợi đã lâu,Tâm Lan liền tức giận quay về phía hân.

“Tâm Lan!” Ngọc Trân lên tiếng nhắc nhở.

“Ta mệt rồi,các người đi tìm Huyền Kỳ đi! Hân hình như có một cây nho từ thổ phiên đưa tới đó.” Huyền Trinh lấy cớ kể vậy,hi vọng có thể thoát khỏi các nàng,nói xong liền chính mình hướng tẩm cung mà đi.

“Chờ một chút, ta có việc muốn nói. ” Tâm Lan đi theo.

Đoạn Huyền Trinh bắt đắ dĩ mà dừng lại cước bộ.

“Chuyện gì?”

“Ta nghe nói,mấy hôm trước,người tới Mãn Phú Đường mua phi thường nhiều trâm quý,cho ta nhìn một cái có được không?” Tâm Lan luôn thích dùng khẩu khí ra lệnh.

Sao tin tức của nàng lại nhanh nhạy đến vậy?

“Trâm cài tóc đó ta đã đem tặng rồi.”

“Tặng người ! Tặng cho ai? Cái đó không phải tặng cho ta sao?”

Nàng vốn là khách quen của Mãn Phú Đường,vì mượn sức nàng,chủ điểm chung quy luôn tự đưa lên tân phẩm kính nàng lựa chọn,còn việc như hôm nay cũng chính là chủ quán nói cho nàng.Trinh hoàng tử mua trong điểm của hân một cái trâm bạch ngọc quý trị giá ba nghìn lượng,nhưng cái vậy mà không phải mua cho nàng!

“Tại sao lại phải tặng cho người?”

Cây trâm kia vốn là từ bạch ngọc tinh luyện mà thành,nói đến cũng khéo,cây trâm kia lại là một chi trà hoa trâm (cây trâm hình bông hoa Sơn trà),quả thực như vậy rất hợp với Nguyệt Trà.

“Người...” Tâm Lan một trận không biết đáp lại thế nào.”Người mua thứ gì đó đương nhiên chỉ có thể cho ta.”

Nàng mãnh liệt muốn chiếm giữ bởi lẽ nàng nhận thức rằng trong tương lai Huyền Trinh sẽ trở thành phu quân của nàng.

Hân mua thứ gì đó thì nhất định nó sẽ là của nàng!

Đây là đạo lý gì chứ,nàng quả thực rất bá đạo rồi!

“Vì sao ta mua gì đó chỉ có thể tặng cho người “

“Bởi vì ta là công chúa a!” Tâm Lan quay sang nói lý.

“Là công chúa sao? ta cũng có mấy hoàng muội cũng là công chúa,họ cũng không như người muốn thứ này thứ nọ.”

“Ta không giống họ,ta là công chúa của tiên đế!”

Tâm Lan tưởng rằng mình là thái tử phi duy nhất được chọn.

“Công chúa của tiên đế thì sao?”

“Người cưới ta ,chính là trở thành thái tử rồi!”

Thử hỏi có ai lại không muốn làm vua một nước,hưởng thụ tư vị đứng trên vạn người?

“Ta thà rằng không làm thái tử!”

Lời nói này là thật tâm.

Nếu như hân thú một thê tử điều ngoa như vậy,cho dù có thành vua một nước,cuộc sống chỉ sợ cũng không được yên ổn.

“Người không làm thái tử?”

Tâm Lan mở lớn hai tròng mắt, bộ dạng như không dám tin

“Ân, nếu như phải kết hôn như người nói!” Hấn tuyên bố.

“Ta...” Tâm Lan lo âu mà khóc lên “Ta lớn lên như vậy xinh đẹp, tại sao người không quan tâm ta?”

Thật sự là quá tự phụ rồi!

“Có người so với người còn đẹp hơn!” Đoạn Huyền Trinh không nhin được mà chọc giận nàng.

“Người nào?” Tâm Lan kinh nghi hỏi.

“Nguyệt Trà!”

“Người bệnh rồi sao? Nàng xấu xí như vậy, cứ nhiên người lại thấy nàng xinh đẹp?”

Tâm Lan cho rằng Đoạn Huyền Trinh cố ý chọc tức nàng.

“Nguyệt Trà lớn lên một điểm cũng không xấu.”

Đoạn Huyền Trinh bực mình nhướn mày.

“Nhưng là, tất cả mọi người nói nàng rất xấu, chỉ có mình người thấy nàng đẹp mà thôi.”

Tâm Lan nhìn Đoạn Huyền Trinh có vẻ tức giận, thần thái lên chuyển, vội vàng kéo tay Huyền Trinh mà nói.

“Quên đi, nếu như trâm đã tặng người khác, ta sẽ không truy cứu nữa, nhưng người phải cùng ta đi mua một chuỗi vòng cổ chân châu.” Nàng cảm thấy đây là biện pháp tối thiểu hấn có thể bù đắp.

Đoạn Huyền Trinh kéo tay nàng ra, “Người khác có thể nói như vậy, nhưng người cũng không nên phụ họa, nàng dù sao cũng là hoàng muội của người.”

“Nàng là hoàng muội thì sao? Người tại sao lại luôn che chở nàng?” Thấy mềm giọng không có hiệu quả, nàng nhin không được cơn tức lại nổi lên.

“Máu của người nhất định là lạnh! Đừng kéo tay của tay ta nữa, ta phải về tắm cung.”

“Không cho phép người đi, người bây giờ cùng ta đi mua vòng cổ, nếu không ta sẽ không buông tha người.”

Tâm Lan quần quýt không tha hấn, hai người giằng co, dây dưa không thôi, Đoạn Huyền Trinh đã phát hỏa.

“Người buông tay! Người như vậy giống một công chúa sao?”

Người mua Trâm cho ca kỹ cũng không sợ mất mặt, lại còn nói ta hành động có hay không thích hợp ư?” Nàng cho rằng hấn nhất định là mê đắm người nào đó rồi.

“Người nói hưu nói vượn cái gì!? ” quả thực quá sức vô lý làm loạn!

Ngọc Trân ở một bên luống cuống, vội vàng tiến đến khuyên can Đoạn Huyền Trinh, vừa khuyên can Tâm Lan.

Đoạn Huyền Trinh rút cục dứt khỏi tay nàng.

“Muốn mua thì chính người đi!” Hấn hừ nhẹ một tiếng, quay đầu tiến vào tắm cung của mình, đồng thời đóng cửa lại.

“Đoạn Huyền Trinh, Đoạn Huyền Trinh...”

Vô luận Tâm Lan có quát to thế nào, Đoạn Huyền Trinh cũng không tái nói lý với nàng, Tâm Lan không thể làm gì khác hơn là rời khỏi Càn Nguyên cung.

“Ngọc Trân, hấn nói rằng hấn sẽ không thú ta, đó không phải sự thực đúng không?”

Ngọc Trân cười khẽ, “Nam nhân nào lại không muốn quyền thế? Ta nghĩ hấn chỉ là cố ý chọc giận người thôi!”

“Ta cũng nghĩ như vậy,hắn nếu không thú ta,thì sẽ thú người nào đây?” Thân phận tôn quý hơn nữa dung mạo lại xinh đẹp,Tâm Lan tự thấy không người nào sánh bằng nàng.

“Nhưng là bảy ,tám năm rồi,ta còn giữ không được trái tim hắn?” Tâm Lan vẫn là không nhìn được thở dài.

“Người chính là rất không dịu dàng hiền thực,lúc nào cũng cùng hắn âm ỉ.” Ngọc Trân nhìn không được nói nhỏ.

Hai người này chỉ cần chạm chán,rất hiếm khi không âm ỉ.

“Ta đối hắn còn chưa đủ ôn nhu sao? Ta cuối cùng vẫn là chịu đựng hắn, nhượng (nhường nhịn) hắn, sợ hắn không để ý đến ta...nhưng là ,hắn đối với ta cuối cùng vẫn là lạnh nhạt vô tình.”

Tâm Lan chưa từng đối với ai chịu khuất phục,nghĩ đến chính mình ủy khuất,nhìn không được sóng mũi đã cay.

“Người nghĩ hắn có thể hay không trong lòng đã có người khác?”

Đây là mối hoài nghi vẫn ở trong lòng nàng.

“Ta cũng nghĩ vậy lo lắng a! Không biết rằng đó là mỹ nữ thuyền hoa chốn nào.” Dù sao thì thiên kim tiểu thư,hoàng thân thực viện,ai dám cùng nàng tranh giành chứ!

Đột nhiên,Tâm Lan thấy hoa viên phía bên phải họ có cây Sơn Trà lớn,dưới ánh trăng chập chờn,nàng nhớ rằng nguyên bản

“Ngọc Trân, người có hay không chú ý tới xú nha đầu Nguyệt trà?”

“Có gì hảo chú ý chứ? ta cũng là lâu rồi chưa từng thấy nàng.”

“Nàng khi lớn lên hình như có điểm thay đổi. “

“Thay đổi?thay đổi ở đâu?” Ngọc Trân tò mò hỏi.

“Mặc dù ta không thấy rõ mặt của nàng,như là hôm qua ta có gặp nàng tại ngự thiện phòng,phát hiện tay nàng trắng như chúng ta,không hề vàng vàng đen đen nữa.”

Ngọc Trân cười nhẹ,”Người lại muốn ăn vụng bánh quế hoa cô mẫu làm, cẩn thận phát béo!”

“Ngọc Trân,đứng đắn chút đi.” Tâm Lan bực mình nói.

Ngừng cười,Ngọc Trân tả lời: ” Cho dù chúng ta ra ngoài cười đùa phơi nắng,ta cũng không tin tay của nàng trắng hơn tay chúng ta được,lại so với chúng ta mềm mịn.” Nói xong ,Ngọc Trân giơ tay lên,hài lòng mà nhìn móng tay sơn đỏ của mình.

Tâm Lan đột nhiên cười rộ lên.

“Bất quá nếu da tay của nàng tốt như vậy,ta liền khiến cho nó có sẹo,như vậy cùng tướng mạo xấu xí của nàng mới thích hợp a!”

Nàng biết Nguyệt trà không có chỗ dựa,liền không chút nào kiêng kỵ.

“Ân, có chuyện hay nhớ nói cho ta biết!” Ngọc Trân nói lời châm chọc.

“Người không giúp ta “

“Ta làm sao có thời giờ? ta gần đây ăn hơi nhiều điểm tâm,liền có vẻ béo ra, ta còn phải nhượng các cung nữ giúp ta nhu nhu bụng.”

Tâm Lan hừ lạnh một tiếng: “Người nếu không giúp ta một tay,Huyền Kỳ kia ta sẽ không khách khí rồi!”

Ngọc Trân kinh hãi: “Tâm Lan, người sao có thể như vậy? Người người thích là Đoạn Huyền Trinh,người cần gì phải trêu ghẹo Huyền Kỳ?”

“Vốn là Huyền Kỳ thích ta,sao người có thể nói ta trêu ghẹo hắn chứ?” Tâm Lan cười nói.

“Vốn là,vốn là! Tâm Lan hảo biểu muội ,người đừng làm ta sợ,sau này người muốn chinh đồn Nguyệt Trà như thế nào.ta đều hết sức hỗ trợ,có được hay không?”

“Tốt lắm,Ngọc Trân tỷ tỷ,thỉnh người hỗ trợ nhiều rồi.” Tâm Lan cười càng sáng lạn.

“Người yên tâm,ta sẽ giúp người đầy đoạ nàng,ai bảo chúng ta là tỷ muội chứ.”

5. Chương 4

Chương 4

Nguyên bản Nguyệt Trà sống tại hậu hoa viên của ni am, nhưng rõ ràng cái kia địa phương không thích hợp để Đoạn Huyền Trinh xuất hiện.Sau, nàng lại biết được đài Viễn Hương thanh u tĩnh mịch, liên hoan hỉ đến nơi đó thường hà (ngắm sen), cũng thuận tiện để Đoạn Huyền Trinh đến tìm nàng.

Nguyệt Trà dựa vào lan can đài Viễn Hương, chống cằm nhìn một đôi uyên ương đang nô đùa, ân ái ngọt ngào.

Nguyệt Trà chớp chớp hàng mi dài nhẹ nhàng dụi hai cái, đôi môi anh đào thản nhiên thở dài một tiếng.

Gần đây chỉ cần nàng nghĩ tới Trinh hoàng huynh, trong lòng liền xuất hiện một cảm giác khác thường,có điểm chua xót,lại có chút cay đắng.

Đối với ái tình,nàng vẫn là hồ đồ,chỉ biết rằng khi nhìn thấy Đoạn Huyền Trinh,trái tim nàng liền đập thực nhanh,khi có hắc bên cạnh,nàng liền cảm thấy thực hạnh phúc.Nhưng một khi hắc rời đi,nàng lại trở nên tâm tư bất định,suy nghĩ miên man,nghĩ hắc đối với nàng tốt như vậy chỉ là sự yêu thương của ca ca đối với muội muội,người hắc thích chính là hoàng tỷ...

Nhưng chỉ mới suy đoán vậy thôi,lòng nàng liền không nhin được dâng lên chua xót .Lúc này,Đoạn Huyền Trinh xuất hiện trên cầu, hắc nhìn thấy Nguyệt Trà liền lộ ra tiểu ý, hướng nàng đi đến.

“Nguyệt Trà!”

“Trinh hoàng huynh. ” Nguyệt Trà quay đầu trả lời hắc,mỉm cười xinh đẹp,đôi mắt linh động như nước,để lộ ra toàn bộ lòng cảm mến của nàng.

Gương mặt Nguyệt Trà trắng như tuyết,vì phơi nắng mà đã đỏ ửng,mái tóc tựa như mây được búi trên đầu,cài lên là cây ngọc trà hoa trâm,trong suốt lấp lánh,khiến cho Đoạn Huyền Trinh nhìn đến ngây người.

Loại ánh mắt này chứa đầy sự chuyên chú,đầy nhiệt tâm....

Trái tim nguyệt Trà đập thình thịch,chính trái tim của nàng cũng nóng lên rồi.

Gần đây,hắc thường nhìn nàng như vậy,làm cho trái tim nàng không khỏi ngượng ngùng,vì hắc mà phập phồng bất định.

Đột nhiên,một cơn gió thổi tới,làm mái tóc của nàng phiêu dật mang lại một mùi thơm nhàn nhạt,Đoạn Huyền Trinh không kìm lòng được vươn tay chạm lên sợi tóc tung bay.

Nguyệt Trà thoáng chốc cả hai má hồng lên,sự ngượng ngùng của thiếu nữ làm cho nàng xấu hổ muốn tránh né tình cảnh này,quay người lại,nàng khẽ hỏi:

“Trinh hoàng huynh,người như thế nào luôn rảnh rỗi đến tìm ta? Người không cần đi cùng hoàng tỷ sao?”

Có thể gặp lại Đoạn huyền Trinh, nàng đã cảm thấy thỏa lòng lắm rồi, nàng thừa nhận chính mình không kìm được tình cảm quá mức thân thiết này, chỉ có thể nhu nhược mà thối lui, bởi vì nàng sợ sau này không gặp mặt một người nữa, bản thân sẽ cảm thấy vô cùng cô đơn.

Nghe vậy Đoạn Huyền Trinh liền tức giận, gắt gao nhìn chằm chằm Nguyệt trà, nói qua kẽ răng: “Ta không có trách nhiệm ở cùng hoàng tỷ thất thường kia!”

“Trái tim Nguyệt trà không hiểu sau đập mạnh,nàng nhẹ giọng hỏi:

“Người sao đột nhiên lại nóng giận?”

Đoạn Huyền Trinh nhìn nàng chăm chăm,ánh mắt như bốc lửa.

Nguyệt Trà rõ ràng không minh bạch tình cảm của hần,trong lòng hần quả thực có tức giận,hần oán hận ma nói: “Bởi vì người thực sự là một nha đầu ngốc nghếch!”

Nguyệt trà giật mình,hai tròng mắt mở thực to.

“Nha đầu ngốc ?”

“Người thấy được ta ngốc sao?”

“Ân!” Đoạn Huyền Trinh trả lời.

“Nguyên lai trừ bỏ xấu xí, ta cũng rất ngốc....” Nguyệt Trà nói,thanh âm ngày càng nhỏ.

Thấy nàng khẽ cắn môi,hốc mắt như bất cứ lúc nào cũng có thể trệu trạo nước mắt,làm cho hần một trận đau lòng.

Đoạn Huyền Trinh liền chau mày trong giây lát,hần đem Nguyệt Trà kéo vào trong lòng,lấy tay nhẹ nhàng chạm lên gò má nàng.

“Nguyệt Trà,người không xấu xí cũng không ngốc nghếch!”

Đôi mắt hần nhìn sâu vào nơi sâu nhất trong đáy mắt Nguyệt trà, sau đó, hần cúi đầu, đôi môi nóng rực chạm tới môi nàng.

Nguyệt Trà trong lòng liền cả kinh,đầu óc choáng vàng,cả người run lên.

Tình huống đột ngột này làm cho Nguyệt trà không biết phải làm sao,nước mắt liền không kìm được chảy xuống.

Đoạn Huyền trinh khẩn trương hỏi: “Người như thế nào lại khóc?”

“Người là hoàng huynh,có thể nào đối với ta như vậy....”

Trong thâm tâm Nguyệt trà đối với Đoạn Huyền Trinh cũng có tình ý,nhưng nàng tự trấn tĩnh rằng hoàng huynh vì thương muội muội mới đối với nàng như vậy,cho nên khi đột nhiên Đoạn Huyền Trinh làm vậy,nàng liền có biểu cảm kinh ngạc,nhất thời trong lòng quá vui mừng mà khóc.

“Ta cũng không phải huynh ruột của người.”

“Nhưng là,người không thích hoàng tỷ sao?”

“Ta đâu có thích Tâm Lan.”

Hiểu lầm này quá lớn a.

“Nhưng các người luôn luôn đi cùng nhau a!” Nguyệt Trà ngược lại vẫn rơi nước mắt.

“Cùng nhau không có nghĩa là ta thích nàng ấy a!” Đoạn Huyền Trinh nóng lòng giải thích.

“Hoàng tỷ xinh đẹp như vậy,người như thế nào lại không thích nàng?”

Mọi người đều thích những thứ xinh đẹp,chẳng phải sao? Từ đáy lòng,Nguyệt trà nhận thức Đoạn Huyền Trinh nhất định sẽ thích Tâm Lan hoàng tỷ xinh đẹp của nàng.

Hần phát hiện cảm giác tự ti của nàng quá lớn,tình ý vốn có trong lòng hần lại càng dâng lên.

Đoạn Huyền Trinh đột nhiên có dũng khí thúc đẩy,hần muốn nàng biết hần thực ra yêu thương người nào.

“Nguyệt trà,người ta thích là người.Người hỏi ta tại sao lại luôn tới tìm người,đó là bởi vì ta không thể khắc chế bản thân mong mỗi được gặp người.”

“Người thích ta ” Nguyệt Trà đột nhiên ngẩng đầu,không dám tin mà nhìn lên ánh mắt nóng rực kia.

Đoạn Huyền Trinh mang theo tình cảm mãnh liệt cùng đôi mắt vững vàng, chăm chú nhìn nàng.

“Ân, còn người? Người có thích ta?”

Nàng đương nhiên thích hẳn!

Nhưng nàng có tư cách sao?

Lúc này, Nguyệt trà vì cảm giác tự ti làm ảnh hưởng, nguyên bản tình cảm dưới đáy lòng liền trở nên có chút do dự, không dám biểu lộ ra, nàng sợ phần tình cảm này của Đoạn Huyền Trinh chỉ là thứ tình cảm thương xót mà có.

Không thể lại tiếp tục nói chuyện này nữa, nếu không nàng sẽ lại mê muội, lạc trong thứ tình cảm chỉ là thông cảm của hẳn.

Nàng cố gắng vùng ra khỏi hẳn, tâm hoảng ý loạn muốn chạy trốn.

“Người có biết không, người đối với ta chỉ là tình cảm thương xót, cũng không phải thực sự thích ta.”

Thực tế tình cảm con người vốn là thứ khó khăn giải thích như thế, ngay cả người thông minh như Nguyệt trà lúc này cũng hồ đồ rồi.

“Thương xót? Ta không thương xót, ta thực tâm thích người. Ta đời này còn không có nghĩ mình lại thích một người đến vậy.” Đoạn Huyền Trinh vội vàng tỏ rõ tâm tư trong lòng mình.

Nguyệt trà cảm giác được hô hấp của nàng như đã ngừng lại.

Tình cảm mãnh liệt đột nhiên như hồng thủy phá vỡ đê, mãnh liệt đánh úp tới nàng, làm cho nàng hoàn toàn không còn lực chống đỡ, nàng chưa bao giờ biết Đoạn Huyền Trinh đối với nàng có tình ý, chung quy nàng tưởng rằng hẳn đòi hỏi quá ưu dị (quá tốt, quá xuất sắc), nàng nghĩ hẳn cùng nàng không có duyên.

Lại không nghĩ tới bảy năm sau gặp lại, lại có thể nghe từ miệng hẳn những lời sâu sắc đến vậy, hơn nữa người trong lòng hẳn không phải là Tâm Lan hoàng tử, mà là nàng.

Nhưng là, thâm tình như vậy lại khiến Nguyệt Trà nhất thời không biết phải làm sao.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng được coi trọng, lại đừng nói đến được một người yêu thương như thế.

Nàng lại dấy dựa, muốn chính mình thoát khỏi tình huống làm tim đập gia tốc này, chịu ảnh hưởng của Phương Băng Viện, Nguyệt trà không phải loại nữ tử nhiệt tình như hỏa, nàng muốn bản thân lấy lại tỉnh táo, Đoạn Huyền Trinh đối với nàng có phải hay không là tình yêu.

Song, Đoạn Huyền Trinh không muốn buông tay, hẳn gắt gao chế trụ nàng, không để cho nàng có chút cơ hội trốn thoát.

“Người nói thích ta, vậy hoàng tử phải làm sao?” Đầu nàng giờ đã rối tung lên, chỉ có thể nói những lời này.

“Cái gì phải làm sao? Ta không có cùng Tâm Lan hứa hẹn cái gì cả!”

Hắn đối với hoàng tử không biểu thị một chút ý nghĩ yêu thương!?

Nghe vậy, từ đáy lòng Nguyệt trà có chút vui sướng không tên.

“Mặc dù người không hứa hẹn nhưng hoàng tử đã theo người bảy năm, đó thực đã quá là ngầm thừa nhận rồi.”

“Thiên a! người như thế nào lại nghĩ như vậy? đó là bởi vì Tâm Lan là trưởng công chúa, ta không thể không quan tâm nàng ấy, ta cũng không thể ép nàng ấy quay về Đại Lý a!”

Không chỉ riêng ta nghĩ vậy, hoàng tử đi theo người nhất định cũng nghĩ như vậy.”

Hắn cùng Tâm Lan hoàng tử luôn đi cùng nhau, nếu bây giờ nàng xen vào tiếp nhận tình cảm của hẳn, mọi người liệu sẽ nghĩ thế nào?

“Ta mặc kệ họ có nghĩ thế nào, ta không thể thích Tâm Lan.”

“Tại sao lại không?” Nguyệt Trà vẫn ngây ngốc hỏi.

“Bởi vì ta đã thích người rồi.”

“Tại sao lại là ta...” Nàng muốn nói rằng nàng chỉ là một nha đầu xấu xí.

“Không cần hỏi tại sao, người chỉ cần thành thật trả lời ta, người có thích ta không?”

Nguyệt Trà cúi thấp đầu, không sao trả lời.

Lúc này, tâm tư của Nguyệt Trà hết sức phức tạp, nàng vốn thầm yêu Đoạn Huyền Trinh, lại không dám biểu lộ ra ngoài; nhưng hôm này, khi Đoạn Huyền Trinh đối với nàng có tình cảm đặc biệt, nàng nhưng lại sợ được yêu.

“Hãy nhìn ta, trả lời ta!” Đoạn Huyền Trinh buộc Nguyệt trà phải nhìn hắn.

“Ân!”

Nguyệt Trà gật đầu, nàng không có cách nào lừa gạt trái tim mình.

“Nguyệt Trà đừng dối với chính mình không có chút tự tin, hay tin là ta thật sự thích người”

Đoạn Huyền Trinh thâm tình mà nhìn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt lên đôi má mềm mướt kia, thực ôn nhu hôn lên đôi môi nàng.

Đầu một mảng hỗn loạn, nàng lần đầu tiên không có suy xét, mơ mơ màng màng suy nghĩ, miễn cưỡng rời nụ hôn của hắn mà hít vào chút không khí.

Đoạn Huyền Trinh rời khỏi hai phiến môi đáng yêu, trong lòng cũng dâng lên một trận mê loạn. Hắn chưa bao giờ nghĩ tình yêu có thể làm người ta điên cuồng say mê đến vậy!

Hắn thấy gương mặt Nguyệt trà giờ đã hồng đến tai, ánh mắt lộ rõ vẻ mê tình, thở gấp, tựa hồ như sắp ngã vào hắn, nửa điểm khí lực cũng không có.

Nàng thực sự đáng yêu a!

Đoạn Huyền Trinh không tự kiềm chế được, lại cúi xuống hôn nàng, đôi tay cũng không kìm được mà vuốt ve thân hình mềm mại của nàng.

Trong lòng Đoạn Huyền Trinh, Nguyệt trà có thể cảm nhận được thân thể hắn nóng bừng giống như ngọn lửa thiêu đốt, dục vọng lại càng thôi thúc nàng cùng hắn mãnh liệt đốt cháy tình cảm.

Thiên a! nàng không thể như vậy! Nàng đáng lẽ nên kháng cự a!

Nhưng toàn thân nàng vô lực, nàng nên làm gì đây?

.
. .
.

Tâm Lan cảm thấy rất kỳ quái, thái giám Tiểu An Tử rõ ràng nói với nàng nhìn thấy Đoạn Huyền Trinh tới Tây Uyển, nhưng nàng đến đó lại không gặp một bóng người.

Hắn ở đâu đây?

Nàng tìm kiếm xung quanh.

Nàng đi tới hồ sen phân cách Tây Uyển và bắc Uyển, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, khuôn mặt nàng liền biến sắc.

“Các người đang làm cái gì vậy!?” Thanh âm cao vút của Tâm Lan mang đầy sự chất vấn, khuôn mặt bởi vì tức giận mà trở nên vằn vện.

Nguyệt Trà vội vàng dùng sức đẩy Đoạn Huyền Trinh ra, vô cùng chật vật thoát khỏi vòng tay hắn, nàng hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ, chỉ có thể cúi mặt nắm lấy ống tay áo.

“Chúng ta đang làm cái gì người nhìn không ra sao?”

Tâm Lan dùng ngữ điệu chỉ trích này làm cho hần phi thường bực mình.

Nghe được lời nói đó,đôi mắt đẹp của Tâm Lan lập tức đong đầy nước mắt,nàng thật sự không ngờ Đoạn Huyền Trinh lại trả lời một cách lãnh khốc như vậy,ngay cả một lời giải thích cũng không nói.

Đã theo hần bảy năm rồi,vốn tưởng rằng dựa vào sắc đẹp cùng thân phận công chúa của mình,Đoạn Huyền Trinh nhất định sẽ là của nàng,song hết thấy đều không như mong muốn.

Đều là tại người kia,Đoạn Nguyệt Trà!

Lực chú ý của Tâm Lan liền rời đến trên người Nguyệt Trà.

Nguyệt trà mái tóc đã búi lên,khiến cho Tâm Lan có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt.

Nàng sai lầm rồi,đặc biệt sai lầm,hiện tại Nguyệt trà không còn là nha đầu xấu xí trước kia nữa rồi.Người kia xinh đẹp cao nhã, tuyệt trần thoát tục, còn nàng chỉ xinh đẹp...như một người phàm trần!

Trong mắt Tâm Lan,sự ghen tỵ tựa như có thể dời núi lấp biển mà kéo đến.

Trên đời không được có người hấp dẫn hơn nàng!

“Nhất định là người không biết xấu hổ mà câu dẫn hần, có đúng hay không?” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi ,trên mặt hiện rõ ánh mắt hung hăng.

“Hoàng tử...” Nguyệt trà muốn nói nhưng khi nhìn ánh mắt Tâm Lan như muốn băm nàng ra thành vạn mảnh,nàng muốn nói gì cũng không thể thốt ra.

“Hoàng tử? Người gọi ta hoàng tử,vậy mà người lại không biết liêm sỉ chiếm đoạt nam nhân của ta!” Tâm Lan phẫn hận mà mắng.

Tay phải bắt được cánh tay của Nguyệt trà,móng tay sắc nhọn liền khảm vào da thịt,nàng giơ cao tay,không lưu tình chút nào muốn đánh xuống.

Nhưng cánh tay tại không trung liền bị Đoạn Huyền Trinh bắt được,bởi hần vốn là người tập võ nên phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn.

“Người dựa vào cái gì đánh nàng! ” Đoạn Huyền Trinh trong lời nói hàm chứa kịch liệt tức giận.

Dễ dàng tha thứ cho nàng là một chuyện,nhưng nhìn thấy nàng định thương tổn Nguyệt trà,trong ngực tức giận liền nổi lên,nhanh chóng chìm ngập lý trí.

“Đoạn Huyền Trinh,người làm ta đau!”

“Hừ! người cũng sợ đau đấy!? Vậy người đánh Nguyệt trà ,nàng sẽ không đau ư?”

“Người mau buông tay,đau quá.”

Kiểm chế quá độ khiến Tâm Lan phát ra thanh âm the thé,nàng cố chịu đựng mới không thảm thiết kêu lên.

Đoạn Huyền Trinh buông cánh tay Tâm Lan ra.

“Người cho rằng người có thể bảo vệ nàng bao lâu! ” Tâm Lan khiêu khích nói.

Ở trong hậu cung,mẫu hậu của nàng là lớn nhất,ngay cả Tôn hoàng hậu cũng phải nể ba phần.

“Nếu như ta đi cáo trạng người khi dễ Nguyệt trà,ta không tin phụ hoàng có thể mặc kệ.”

“Người!” Tâm Lan trừng mắt nhìn hần,hàm răng trắng cắn chặt lên đôi môi đỏ hồng,từ đôi mắt xinh đẹp tỏa ra một vẻ âm lãnh.

“Nàng có hay không đã thương đến người? Đoạn Huyền Trinh cẩn thận xem xét Nguyệt trà.

Tâm Lan như chịu kích động,nhìn đến cách tay có một vết hằn đỏ của mình,còn Đoạn Huyền Trinh lại đi ân cần chăm sóc Nguyệt trà,làm cho sự ghen ghét đố kỵ trong Tâm Lan dâng lên cao nhất.

Nàng không hề nghĩ ngợi mà tiến đến,đem hai tay đẩy Nguyệt trà xuống hồ sen.

“Người chết đi!” Nguyệt trà không hề biết bơi,rơi vào hồ nước liền sợ hãi kêu cứu.”

“Nguyệt trà!”

Đoạn Huyền Trinh vừa tức vừa vội,không tính nợ với Tâm Lan,vội vàng nhảy xuống hồ sen cứu người.

Lúc này,tùy tùng thái giám nhìn thấy,vội vàng hô lớn cầu cứu: “Người đâu mau tới,có người rơi xuống nước rồi!”

Mọi người nghe được,liền dồn dập kéo đến,Tâm Lan nhận thấy tình thế bất lợi,cuống quýt đào tẩu.

Đoạn Huyền Trinh nâng Nguyệt trà từ trong nước lên,để nàng có thể hô hấp.

Nguyệt trà biết Đoạn Huyền Trinh không ngại hiểm nguy đến cứu mình, liền cảm động,nước mắt cũng trào ra, tâm hồn thiếu nữ kích động không ngừng.

Nàng gắt gao ôm lấy hân, như một người giữa dòng nước vớ được một khúc gỗ.

“Ta không bơi được....ta sợ”

“Đừng sợ! hồ hoa sen này rất nông.”

“Đại hoàng tử,tiểu công chúa,các người có việc gì không?” Thái giám ở trên bờ lo lắng hô to.

“Không có việc gì!”

Đoạn Huyền trinh mang Nguyệt trà lên bờ,ôm nàng tới nơi nàng đang ở.

Chu ma ma thấy vậy,thiếu chút nữa bị hù dọa mà ngất.

“Công chúa,ngươi như thế nào lại biến thành bộ dạng thế này?”

Ma ma vội vàng cầm đến một chiếc khăn trắng,lau đi những giọt nước không ngừng chảy trên người Nguyệt trà.

“Ta không sao....thay một kiện xiêm ý khác là được...” Thanh âm của Nguyệt trà vẫn có chút run run.

“Ta đi lấy xiêm y!” Chu ma ma lập tức đi vào.

“Ta đi ra ngoài trước,ngươi hảo thay xong liền gọi ta.” Đoạn Huyền Trinh đi ra người.

Chốc lát sau.

“Trinh hoàng huynh,ta đã thay xong rồi.”

Đoạn Huyền Trinh đẩy cửa phòng, chỉ thấy búi tóc Nguyệt trà vì ẩm ướt nay đã buông ra,lộ ra khuôn mặt trong sáng như ngọc dưới ánh nắng chiều rơi, sáng lên long lanh tựa tuyết trắng ,một chút nước còn đọng trên tóc giống như ngọc minh châu, hoa ngưng hiểu lộ (có lẽ là sương sớm),thanh lệ vô cùng.

Đoạn Huyền trinh nhìn đến xuất thần.

Nguyệt trà nâng ống tay lên,lau lau giọt nước trên mặt,chợt thấy Đoạn Huyền Trinh nhìn mình chăm chăm,không khỏi ngại ngùng,nhẹ giọng nói:

” Trinh hoàng huynh! “

Đoạn Huyền Trinh cả kinh,thần chí liền quay về,đáp: “Người không sao chứ “

“Ta không sao!”

“Công chúa,ta giúp ngươi nấu bát canh gừng .”

Sợ công chúa sẽ lạnh,chu ma ma vội vã đi xuống nấu canh gừng.

“Tâm Lan thực sự là quá đáng!”

“Là ta không tốt,không thể trách hoàng tử được.” Đôi mắt Nguyệt Trà ban đầu sáng ngời hiện tại tựa hồ như bao phủ một làn hơi nước.

“Người không tốt? Người không phải vậy!”

“Ta biết hoàng tử thích người, sẽ không muốn thấy cảnh đó, người còn đối xử như vậy...” Nói đến đoạn sau, giọng nói của nàng trở nên cực nhẹ.

Đoạn Huyền Trinh nhớ tới hai người bọn họ đã làm những chuyện như vậy, như tình trong lòng trở dâng lên, không tự giác mà nắm lấy bàn tay Nguyệt trà.

Thân thể mềm mại của Nguyệt trà run lên, từ tay cảm nhận được sự ấm áp của lòng bàn tay Đoạn Huyền Trinh, nàng ngẩng đầu lên, khuôn mặt ửng hồng, hai người nhìn nhau, trong khoảnh khắc đó, dường như chỉ còn nghe thấy tiếng đập mãnh liệt của hai trái tim.

Đoạn Huyền Trinh nhất thời tình ý dâng lên, không cách nào khắc chế được, lại muốn hôn lên cánh môi ánh đào của Nguyệt Trà.

Nguyệt trà không tránh được, chỉ có thể nguyên mặt tránh nụ hôn của hắn, hai tay đẩy phía trước ngực hắn, muốn tạo ra khoảng cách.

Không thấy động tác của Nguyệt trà, hắn vẫn như cũ vươn tay đem nàng trở lại trong lòng mình.

“Nguyệt trà, người biết không? Người rất đẹp!”

Nguyệt trà lắc đầu, chỉ nghĩ rằng với hắn tình nhân trong mắt là Tây Thi, tướng mạo của nàng chính nàng còn không rõ sao?

“Không tin ta nói, người có thể soi gương. Người thực sự nhìn rất đẹp, chỉ là mái tóc đã đem toàn bộ mỹ mạo của người che lấp thôi.”

Đoạn Huyền Trinh hai tay ôm chặt, thấp giọng nói bên tai Nguyệt trà: “Nguyệt trà, người còn nhớ ta và người ngày đó gặp nhau không?”

Nguyệt Trà gật đầu.

“Khi đó, ta mặc dù không nhận ra người, nhưng là...sau khi ta thấy người, ta thực không thể nào quên, đó là bởi vì người thực sự đẹp. Sau đó mấy ngày, ta dường như thấy trống vắng điều gì, thất hồn lạc phách, chính là...chính là ta nghĩ tới người.”

Đôi tay Đoạn Huyền Trinh nhẹ nhàng sờ lên gương mặt Nguyệt Trà.

Những lời này quả thực làm lòng Nguyệt Trà như bay lên, hắn những lời thâm tình này, cũng không khỏi làm cho nàng toàn thân phát nhiệt.

Thấy gương mặt hồng nhiên trong sáng kia mang theo xuân tình chuyển dần thành nét phong tình, tạo nên một dáng vẻ mê người, Đoạn Huyền Trinh lại khó khăn kiềm lại yêu thương, hai tay nâng khuôn mặt Nguyệt trà lên.

Những lời tâm tình này đã làm cho sự tự ti của nàng tiêu tan, Nguyệt trà nhẹ nhàng khép lại hai mắt, nàng biết chính mình không cách nào tiếp tục sự tuyệt; bởi vì nàng không hề có nơi để dựa vào, rất cô độc, giờ phút này ao ước của nàng đã được hắn trân trọng.

Thoáng chốc, hai người nhanh chóng tình nồng ý mật, triền miên mà hôn môi.

Nụ hôn này như đem cả hai trở về tình cảnh ban đầu, từng chút nhớ lại, tựa như trong mộng ảo.

Đoạn Huyền Trinh yêu thương mà hôn lấy đôi môi Nguyệt trà, thân thể ấm áp bao bọc lấy thân hình nhỏ nhắn mềm mại kia, Nguyệt Trà dùng đôi môi thơm mềm đáp lại Đoạn Huyền Trinh, một thời gian dài thâm bất an yêu thương, giờ phút này đã không hề kìm nỡ mà biểu hiện ra ngoài.

Hôn hồi lâu, Đoạn Huyền Trinh cùng Nguyệt Trà mới chậm rãi mở mắt ra, khuôn mặt nàng đã đỏ ửng, nhân thân một mảng say tình.

“Người đi đi, như thế này để Chu ma ma nhìn thấy sẽ không tốt lắm.”

Sợ Nguyệt Trà bị đưa ra đàm tiếu, Huyền Trinh không thể làm gì khác hơn là đứng dậy rời đi.

Ra đến trước phòng,hắn liền quay đầu lại,lưu luyến nhìn Nguyệt trà.

“Ta đi.”

Nguyệt trà gật đầu, trên mặt lộ vẻ nhu tình như nước, trong lòng nàng tràn đầy một loại cảm xúc sung sướng không nói nên lời.

Đoạn Huyền Trinh cứ thế mang theo vài phần kích động còn chưa hết, rời khỏi nơi ở của Nguyệt trà.

.
. .
.

Hôm nay, mặt trời còn chưa mọc, Tâm Lan đã rời giường, bởi lẽ nàng cả đêm qua đều nghĩ làm sao để đoạt lại Đoạn Huyền Trinh nên căn bản không thể nào ngủ được.

Từ đáy lòng, nàng vô cùng phiền muộn, nàng vốn tưởng Nguyệt trà không quan trọng, nhưng thực tế lại không phải như vậy.

Mấy năm nay, nàng không có cách nào làm Đoạn Huyền Trinh nói chuyện hôn sự, nàng cũng không rõ sẽ thành công hay không, bởi lẽ nếu hắn muốn thành thái tử, bắt buộc phải lấy nàng.

Song, hiện tại liền rẽ sang hướng hoàn toàn khác, họ cư nhiên bỏ rơi Nguyệt trà, cũng đã quên mất nàng là một công chúa.

Nguyệt Trà đáng ghét kia tưởng rằng mình xinh đẹp rồi liền có thể đoạt lấy Đoạn Huyền Trinh sao?

Không! Đoạn Huyền Trinh vốn dĩ là của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không buông tay, vô luận là dùng thủ đoạn gì đi chăng nữa.

Tâm Lan đột nhiên nghĩ đến: “Kỳ lạ, trong cung bí mật vốn khó giữ, nếu như có nhiều người biết Nguyệt Trà trở nên xinh đẹp vậy sao nàng lại không hề hay biết? Chẳng lẽ chưa người nào biết rằng Nguyệt Trà đã trở nên xinh đẹp hay sao? Có thể hay không.....ngay cả chính Nguyệt Trà cũng không hề biết?

Dù sao khi ở ngự trù phòng nhìn thấy Nguyệt Trà, cả khuôn mặt đều bị tóc che kín, nếu người kia không kêu nàng một tiếng hoàng tỷ thì nàng còn tưởng đó là một cung nữ!

Nếu đã như thế, vậy nàng có hảo kế sách rồi!

6. Chương 5

Chương 5

Ban đêm, Tâm Lan dự liệu tiêu sái tiến vào nơi ở của Nguyệt Trà.

“Tâm Lan công chúa.”

Chu ma ma nhìn thấy Tâm Lan, có điểm không biết phải làm sao.

Tâm Lan liếc mắt nhìn Chu ma ma một cái.

“Ta muốn cùng tiểu công chúa trò chuyện mấy câu, người lui xuống đi.”

Chu ma ma nhìn về phía Nguyệt Trà, dò hỏi ý tứ nàng.

“Chu ma ma người đã bận bịu cả ngày rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi!” Nguyệt Trà nói.

Chuyện ngày hôm qua nàng rơi xuống nước, nàng cũng không đem nguyên nhân nói với Chu ma ma, dù sao Chu ma ma cũng đã lớn tuổi rồi, nàng không muốn ma ma phải bận tâm về nàng nữa.

Sau khi Tâm Lan vào cửa, lập tức quay quanh nhìn khắp phòng, tựa hồ như đang tìm kiếm thứ gì đó ,hơn nữa lại không nổi giận với Nguyệt Trà, nét mặt cùng bộ dạng khiến cho người ta không sao đoán nổi tâm tình của nàng.

Đợi đến lúc Nguyệt Trà rót trà, nàng mới sâu kín mở miệng: “Ta là đến để xin lỗi, cũng muốn xem tình hình của người.”

Nguyệt Trà vì những lời này mà cảm thấy hoảng sợ bất an.

Tâm Lan thở dài một hơi.

“Người có biết tại sao ta lại đi theo Huyền Trinh đến Đại Đường,nhất định chờ đợi trong bảy năm không?”

Tâm Lan hoàng tử đang nhắc nhở nàng rằng tỷ ấy có biết bao yêu thương Trinh hoàng huynh sao?

“Bởi vì hoàng tử thích Trinh hoàng huynh.”

Tâm Lan lộ nét cười khổ.

“Người nói không sai, nhưng lý do trên nhất chính là ngăn hành động phong lưu thành tính của Trinh hoàng huynh, ta đến Đại Đường tiếp cận hắn, không cho hắn khắp nơi lưu tình.”

Trinh hoàng huynh phong lưu thành tính?

Ánh mắt Nguyệt Trà có chút nghi ngờ.

Tâm Lan cũng nhìn ra điều ấy, nàng nói tiếp: “Nguyệt trà, Huyền Trinh nói người đã trở nên xinh đẹp rồi, người tin tưởng điều đó sao?” Nàng cố ý dò xét phản ứng của Nguyệt Trà.

Trong phòng Nguyệt Trà không hề có gương đồng, làm cho Tâm Lan đoán ra nàng thực sự là không hề biết mình đã trở nên xinh đẹp, nếu như đã biết thì sao còn tự ti trốn tại Bắc Uyển không dám gặp người?

Nguyệt Trà lắc đầu: “Ta cũng tự mình biết mình!”

Đây là vết thương trí mạng của nàng, cho nên Tâm Lan chỉ nói một câu, tức thì công sức vất vả làm cho Nguyệt Trà tự tin hơn của Đoạn Huyền Trinh thoáng chốc không còn sót lại chút gì!

“Vậy là tốt rồi,ta sợ người nhất thời bị lời ngon tiếng ngọt mê hoặc, trúng kế của nam nhân.”

“Trúng kế nam nhân?” Nguyệt Trà Nghe xong có chút hồ đồ.

“Ai....Người vẫn trốn tại Bắc Uyển, đâu có hiểu được sự phụ bạc của nam nhân? Ta còn không rõ Huyền Trinh tại sao lại muốn theo đuổi người, có lẽ vì là đồ mới mẻ đi!”

“Chỉ là nam nhân luôn là tại lúc theo đuổi thì lời ngon tiếng ngọt, hết sức ân cần, đợi đến lúc người yêu hắn rồi, dâng toàn bộ cho hắn, hắn sẽ bắt đầu chán ghét, sau đó xa lánh người, dù sao con người vẫn là có mới nới cũ ,kết quả cuối cùng như vậy, người vẫn chịu tiếp nhận sao?”

Tâm Lan thở dài, “Nguyệt trà,người có thấy hoàng tử lớn lên xinh đẹp không?”

“Hoàng tử xinh đẹp mọi người đều biết.”

“Nhưng Huyền Trinh lại đã chán ta rồi...”

Tâm Lan liếc mắt nhìn Nguyệt Trà một cái, xem phản ứng của nàng.

“Đều là ta bất hảo, tự đem sự trong trắng giao cho hắn, trừ hắn ra, ta không thể gả cho người nào....” Tâm Lan nói, hốc mắt đã đỏ lên.

Nghe xong, thân thể Nguyệt Trà kịch liệt phát run, huyết sắc trên mặt toàn bộ không còn, nàng chỉ cảm thấy lòng bàn chân như bị cắn ra, tất cả máu thoáng chốc như chảy hết một cách đau đớn.

Hắn cùng hoàng tử có quan hệ?

Thiên a! Nàng như thế nào lại mu muội đến vậy?

Dù nàng có trở nên xinh đẹp đi chăng nữa, cũng sẽ vẫn kém xa hoàng tử, vậy mà nàng lại tin tưởng lời hắn nói, tin tưởng hắn vứt bỏ hoàng tử mà chọn mình?

Thật sự là đáng cười! Nàng dựa vào cái gì chứ?

Chứng kiến ánh mắt của Nguyệt Trà, Tâm Lan càng tỏ ra thê lương, trầm giọng nói: “Nguyệt Trà, ngày đó vốn là hoàng tử không đúng, ta không nên hung dữ với ngươi như vậy, chỉ là ngươi cũng rõ, đó là vì ta ghen tuông, vì Trinh hoàng huynh mà choáng váng, làm cho ta cảm thấy cảm thấy oán hận.”

Nguyệt Trà đau lòng để cho nàng tự thuyết, trong đầu trống rỗng, một nỗi chua xót từ ngực khuỷu tán, nhanh chóng lan đến đôi mắt, cơ hồ muốn trào khỏi hốc mắt.

Nhưng rất nhanh, nàng không chế được nỗi chua xót trong lòng, ra lệnh cho nước mắt không nên tràn ra, nàng chớp mắt mấy cái, ngăn lệ ngân lại, nhưng lại không cách nào che dấu được vẻ thê lương.

“Ta đã rõ ràng, hoàng tử, lúc trước là do ta không biết, hiện giờ đã biết được quan hệ của hai người, vậy thì hẳn chính là...chính là tỷ phụ của ta rồi, ta sẽ không tiếp tục để ý hắn nữa.” Nguyệt Trà tỏ rõ thái độ.

“Vậy là tốt rồi, bất quá, ta vẫn còn sợ rằng Huyền Trinh chán ghét ta, không quan tâm ta nữa....” Tâm Lan giả bộ ưu sầu.

“Hoàng tử ngươi đừng lo lắng, trinh hoàng huynh hẳn không thể không muốn ngươi.” Nguyệt Trà bình thản mà nói, nàng biết là bản thân phải an ủi Tâm lan, bởi vì chính nàng đã làm chuyện sai trái.

“Đúng vậy. Ta còn có mẫu hậu nâng đỡ, hẳn không chịu trách nhiệm cũng không được, nhưng ngươi lại không có, ngươi phải học cách tự bảo vệ chính mình.”

Tâm Lan nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Nguyệt Trà như vậy, thâm tâm đắc ý cực kỳ.

“Đừng làm sai việc gì, Huyền Trinh tương lai hãy để ta chịu trách nhiệm.” Tâm Lan làm bộ hảo ý mà khuyên giải Nguyệt Trà, nói xong liền vội vã mà đi, nàng không thể đợi lâu hơn được nữa, bởi vì nàng sợ rằng sẽ không thể không chế được ý cười lộ ra trên gương mặt mất.

.
. .

Nguyệt trà chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ, hơn nửa ngày vẫn không nhúc nhích, chỉ có thể ngơ ngác nhìn đến tận nơi nào.

Trong mắt của nàng không có lệ, chỉ có nỗi thống khổ, cùng nỗi đau đốt cháy.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu.

Rốt cục ánh mắt của Nguyệt Trà từ ngoài cửa sổ cũng thu về, nàng nhìn ngắm đóa hạnh màu trắng hoa trong bình, sắc mặt cũng tái nhợt hết như đóa hạnh hoa nọ.

Đôi tay nàng chỉ nhẹ nhàng đưa ra, đóa hạnh hoa trắng trong bình liền rơi trên mặt đất.

Mộng đẹp dễ tỉnh, xuân đẹp dễ trôi, nàng không nên hi vọng gì nữa.

Tâm Lan đi được không bao lâu, lại đến Ngọc Trân xuất hiện trong phòng của Nguyệt Trà.

“Đoạn Nguyệt Trà, ngươi thật không biết xấu hổ! ” Ngọc Trân tay chống hông, hung hăng mà mắng chửi.

Đây là tiết mục mà nàng cùng Tâm Lan đã thông đồng với nhau, Tâm Lan giả trang người tốt, nàng giả trang người xấu, làm cho Nguyệt Trà phải mềm lòng biết khó mà lui.

“Ngươi cư nhiên lại có dũng khí câu dẫn Trinh hoàng huynh!? Cũng không thèm soi gương, xem bộ dạng chính mình như thế nào! Ta nói cho ngươi biết, ngươi đã xấu muốn chết, xấu đến mức làm người ta buồn nôn!” Ngọc Trân hét như liên châu pháo, đem lời thoại của mình nổ liên tục.

“Ngươi xem chính mình, một người quơ dợ, còn muốn lấy đi nam nhân của Tâm Lan, ngươi có thể so với Tâm Lan sao?”

Nguyệt Trà chịu không nổi lời chỉ trích ác độc như vậy, nghẹn ngào nói: “Đừng nói nữa, ta biết Trinh hoàng huynh chính là phu quân tương lai của hoàng tỷ.”

“Biết thì sao? Nhà ngươi không biết tự lượng sức mình, nhìn thấy đã nghĩ muốn đoạt lấy, ngươi cho rằng Trinh hoàng huynh thật sự phải lòng ngươi rồi? Ta nói, hắn là đang thương hại, đang tội nghiệp ngươi thôi!”

“Ta biết!” Nguyệt Trà đáng thương đáp lại.

Ách! Nàng như thế nào lại mềm yếu đến vậy, dễ dàng dao động như vậy?

Ngọc Trân nguyên bản còn có nhiều từ ngữ ác độc hơn, nhưng cũng chẳng cần nữa rồi, đành không làm gì khác hơn là nuốt nó vào trong bụng.

“Tránh xa Huyền Trinh một chút, cũng đừng nghĩ muốn lôi kéo chú ý từ Huyền Kỳ!”

“Ta không quen biết Kỳ hoàng huynh.”

“Vậy tốt rồi, nếu như để ch ta biết ngươi đến gần Huyền Kỳ, hoặc là khiến hắn chú ý, ta sẽ không tha cho ngươi.”

“Ta đã rõ ràng.”

Nguyệt Trà đợi Ngọc Trân ra khỏi phòng, nàng mới hoảng hốt mà chạy ra khỏi phòng.

Bên ngoài không biết từ khi nào mưa phùn đã rơi, nàng mặc cho những giọt mưa rơi trên thân thể, nước mắt đã vô thanh vô tức mà tuôn rơi, từng hạt trong suốt không tự giác lăn trên má.

Tay nàng nhẹ đặt lên môi....Tình cảnh ngày đó hiện lên rõ ràng.

Nàng thực sự thích Trinh hoàng huynh, thích ở trong lòng của hắn, thích hắn hôn nàng. Nhưng hắn vốn là nam nhân của hoàng tỷ, là tỷ phu ương lai của nàng, nàng cùng hắn vốn dĩ không hề có kết quả!

Mấy ngày nay tình nồng ý mật, mơ ước, nguyên lai đều là trống rỗng.

Cái gì nguyên ương sát cánh, nguyện ý rằng long đầu bạc, thoáng chốc như hóa thành mây khói.

“Ta phải quên hắn, từ nay về sau không nghĩ tới hắn nữa.”

Nhưng lời trong miệng nói thì dễ dàng nhưng làm được lại quá khó khăn, nhắm mắt lại, gương mặt của hắn lại hiện lên trong tâm trí nàng, nàng cảm giác tựa hồ như nàng không thể giữ nổi bình tĩnh.

Nàng không muốn nhớ đến hắn, trái tim đều muốn hỗn loạn.

Nhưng là, không có gì trên thế gian này có thể dễ dàng thực hiện, trái tim nàng không để bản thân làm chủ nữa rồi.

Rơi vào vòng tình, tình tơ chỉ càng vướng mắc chặt hơn, nàng đã chờ đợi bấy năm, trong khi chờ đợi đã đem tình cảm ghim sâu vào tâm can, không thể tự kiềm chế được nữa.

.

.

.

Đoạn Huyền Trinh phát hiện Nguyệt trà tránh mặt hắn.

Ngã vào trên giường, hắn nhắm hai mắt lại, lập tức xuất hiện gương mặt xinh đẹp thoát tục của Nguyệt trà.

Hắn cứ nằm ở trên giường ngẩn người như vậy, thái giám hầu hạ bên cạnh hắn tiểu đức tử đến gõ cửa đem bữa tối đến, hắn cũng không nghe thấy.

Tại sao nàng luôn không có mặt ở nhà? Cũng không có mặt ở hậu hoa viên?

Tại sao lại muốn tránh né hắn?

Hắn mới hôn nàng, còn nói rõ ra.

Chẳng lẽ nàng không thương hấn sao?

Hảo, ngày mai thừa dịp trời còn chưa sáng, hấn liền đến Bắc Uyển tìm nàng, như vậy Nguyệt Trà sẽ không thể tránh mặt hấn nữa.

Hấn hẳn nại chịu không nổi, nhất định phải hỏi rõ nàng!

.
. .

Sắc trời còn chưa sáng, Đoạn Huyền Trinh đã rời khỏi tẩm cung, đi đến Bắc Uyển.

Đẩy cửa vào, Nguyệt trà còn chưa tỉnh ngủ, hấn chậm rãi đi đến bên giường của nàng, nhìn chăm chú, tia nắng ban mai chiếu vào khuôn mặt thuận khiết như bông tuyết của nàng (LL: vẫn ghê cơ ^^).

Hấn vươn tay, nghĩ muốn chạm vào gương mặt ấy, nhưng lại dừng lại, lo lắng sẽ làm phiền nàng, nhưng trái tim lại khuyên hấn nên chạm vào, hấn lại đưa tay về phía trước.

Dường như có cảm giác có thứ gì đó, thân thể Nguyệt trà giật bắn, đôi mắt đẹp mở to, nhìn gương mặt tuấn dật của Đoạn Huyền Trinh.

Vì sao? Vì sao lại nằm mộng thấy hấn, tỉnh lại vẫn không thể quên hấn được?

“Người đã tỉnh?” Đoạn Huyền Trinh hỏi.

Thiên a! Đây không phải là mộng!

Nguyệt Trà dường như hoàn toàn tỉnh táo, nàng ôm lấy chăn mà ngồi dậy.

“Trinh hoàng huynh, người như thế nào lại ở nơi này?”

“Ta đến gặp người.”

“Người mau đi ra, người không thể vào đây.”

“Ta biết ta không nên tự ý xông vào khuê phòng của người, nhưng nếu không làm vậy ta sẽ không gặp được người.”

“Người không nên tới tìm ta nữa.”

“Tại sao ta không thể đến tìm người?”

“Người!”

Nghĩ đến hấn giả bộ không hề hay biết, Nguyệt trà không khỏi khóc lên.

“Nguyệt Tà!”

Thấy hai giọt nước mắt tràn khỏi bờ mi, tâm can càng thương xót, Đoạn Huyền Trinh liền gắt gao ôm lấy nàng, thấy hai phiến môi ánh đào của nàng khẽ run, hấn không nhịn được liền cúi đầu hôn xuống.

“Không! Người đừng như vậy nữa.” Nguyệt trà quay đầu cự tuyệt nụ hôn của hấn.

Đoạn Huyền trinh nắm lấy bờ vai của nàng, “Tại sao lại không?”

“Ta đã đáng thương đến vậy rồi, người tại sao còn muốn trêu đùa ta?”

Nhớ tới lời Tâm Lan nói, một trận ỷ khuất phút chốc lại nổi lên trong lòng, thổn thức .

“Ta nhiều ngày nay bởi vì nhớ người nên không thể ngủ được, ngày chưa sáng đã chạy đến gặp người, nhìn thấy cửa cung đã khóa, ta liền trèo tường tiến vào, ta đối với người một lòng yêu thương, người cư nhiên lại nói ta trêu đùa người, người rốt cuộc còn có lương tâm hay không?”

Nguyệt trà cả kinh mở to mắt. “Trèo tường? Người như thế nào lại có thể trèo tường? Đường đường là đại hoàng tử lại có thể giống như kẻ trộm mà trèo tường?”

“Không còn cách nào khác a, ta muốn gặp người!” Đoạn Huyền Trinh lúc này tựa như một hải tử cao lớn vậy.

Nỗi chua xót dữ dội từ trái tim tràn đến mí mắt.

Nàng sao lại không muốn gặp hẳn chứ? Chỉ là....

Nàng chớp chớp đôi mắt đã bắt đầu nóng lên, không dám tiết lộ nỗi lòng.

“Chúng ta không thể gặp nhau nữa.”

“Tại sao chúng ta không thể gặp nhau?”

Đoạn Huyền Trinh muốn biết rõ nguyên nhân vì sao nàng chốn tránh hẳn.

“Không tại sao cả, tóm lại, ta cầu người đừng tới tìm ta nữa, để cho ta có một cuộc sống an tĩnh có được không?”

“Ta làm không được! Ta không thể không thấy người! Ta đã yêu người mất rồi!” Khuôn mặt tuấn dật của Đoạn Huyền Trinh lộ rõ quyết tâm không ai có thể ngăn trở.

“Người vậy bận sự trong sạch của hoàng tử, như thế nào lại có thể nói với ta như vậy?”

Nguyệt Trà nói liền một mạch, ngay cả gương mặt cũng đã đỏ lên.

“Ta làm vậy bận sự trong sạch của Tâm Lan? Ai đã nói với người như vậy?”

Đoạn Huyền Trinh bộ dạng ảo não khi bị người vu khống.

“Chính người làm chuyện đó, chẳng lẽ lại không rõ ràng!?” Nguyệt trà cúi đầu không nói ra.

Thực sự là oan uổng cực điểm!

Rốt cuộc ai đã loan tin đồn này ,nếu để hẳn biết được hẳn liền xé miệng kẻ kia ra!

Lại tự nghĩ kĩ, Đoạn Huyền trinh phát giác có khả năng nhất định người đó chính là Tâm Lan. Trừ bỏ nàng ta ra, người nào có lá gan đi rêu rao như vậy chứ!

Nhất định là Tâm Lan đến tìm Nguyệt Trà để ly gián.

“Là chính Tâm Lan nói có đúng không hay không? Tâm Lan đáng ghét, vậy mà có thể lấy chính sự trong sạch của mình ra làm vũ khí! Nguyệt Trà, người hãy nghe ta nói ,ta tuyệt đối không đối với Tâm Lan làm chuyện như thế, ta có thể thề!”

“Vậy hoàng tử vì sao lại nói như vậy?”

Nguyệt Trà thực sự không biết phải tin tưởng người nào, dù sao, từ xưa đến nay thứ quan trọng nhất của một nữ tử là trinh tiết, đâu có người nào lấy nó ra để đùa giỡn?

“Đó là vì Tâm Lan xảo trá, nàng ấy biết rằng nếu nói như vậy, người nhất định sẽ suy nghĩ đến tình tỷ muội mà tự động buông tay ta.”

Hắn bắt lấy tay nàng, ánh mắt hai người giao nhau, hẳn nhìn sâu vào đôi mắt nàng nhìn ra khúc mắc đã lâu trong lòng, nếu không tháo gỡ, có lẽ nàng vẫn còn lâm vào giữa mê loạn, không có dũng khí để yêu hẳn, tiếp nhận hẳn.

“Nguyệt Trà, ta cho tới tận bây cũng không hề yêu Tâm Lan, người duy nhất cả đời này ta yêu chỉ có mình người mà thôi.” Hắn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nàng lên, đôi môi nóng rực đặt một nụ hôn lên trán.

Trong đôi mắt của Nguyệt Trà cũng đã phấp một màn hơi nước.

“Tại sao?” Đôi mắt trong suốt như nước nhìn hẳn, tìm kiếm đáp án, muốn hẳn an ủi trái tim không xác định của nàng.

“Tại sao cái gì?” Hắn chạm khẽ vào chóp mũi của nàng.

“Tại sao lại yêu ta?”

“Yêu một người không cần bất cứ lý do gì.”

“Nếu như không có lý do,vậy thì tại sao có thể biết đó chính là yêu đây?”

Nguyệt Trà vẫn khao khát được yêu, đột nhiên, giấc mộng trở thành sự thực, người mà mình hằng ngưỡng mộ theo đuổi nàng, đã đem sự tự ti vẫn tồn tại phóng thích, làm cho nàng sự hãi suy nghĩ có chút loạn lên.Trái tim suy tính muốn nắm lấy hạnh phúc này, nhưng mặt khác lại sợ thứ kia chỉ là ảo mộng.

“Người gả cho ta, cả đời này ta sẽ bầu bạn với người, không rời, như vậy đủ chứng minh ta đối với người là yêu đi?”

Hắn quyết tâm không cho Tâm Lan có cơ hội phá hư bọn họ.

Nguyệt Trà bị hắn làm rung động.

Hắn nói hắn muốn cùng nàng cả đời không rời?

Vì cảm động nước mắt đã tràn khoeo mắt, nàng si ngốc mà chăm chú nhìn hắn.

“Nguyệt Trà,người nói a!” Hắn thiếu kiên nhẫn mà thốt lên.

Từ nhỏ đến lớn, nàng vốn tự ti, mà Đoạn Huyền Trinh trao cho nàng, lại chính là thứ tình yêu nàng khao khát nhất, nàng quá mức muốn a!

“Người thật sự muốn ta,cả đời cũng sẽ không xa cách ta,sẽ không có mối nói cũ?”

“Ta kém cỏi như vậy sao?” Đoạn Huyền Trinh cảm giác có điểm khuất nhục mà kháng nghị.

“Bởi vì....hoàng tử nói người rất phong lưu...”

“Ta phong lưu chỗ nào!? Hơn nữa lúc ở đại Đường có nghe ca vũ trên thuyền hoa ,ta đều rất là có quy củ, chỉ có mình người làm cho ta không tự chủ được thôi.”

Vừa nói, hắn vừa nâng gương mặt tuyệt mỹ của Nguyệt Trà lên,nhìn sâu vào con người như nước của nàng.

“Tin tưởng ta, gả cho ta.”

Nguyệt Trà chăm chú nhìn Đoạn Huyền Trinh,trong lòng nàng có một loại rung động nhỏ ,cũng có chút yêu thương.

“Nếu như người đáp ứng,nhân tiện hôn ta đi.” Hắn nhẹ nhàng nói.

“Nguyệt Trà cúi đầu.” Cái đầu nhẹ nhàng lắc.

“Tại sao không đáp ứng? Chẳng lẽ người không thương ta?”

Nguyệt Trà lại lắc đầu.

“Vậy vì sao người lắc đầu?”

“Ta sẽ không hôn người.”

Đoạn Huyền Trinh cười sùng nịnh, cánh tay xoa vào mái tóc đen của nàng, mê muội mà cảm nhận từng sợi tóc.Thanh âm của hắn đầy mê hoặc: “Không sao, ta sẽ dạy người.”

Tiếp theo đôi môi nóng rực của Đoạn Huyền Trinh đã bao trùm đôi môi mềm mại của nàng, khi chiếc lưỡi của hắn tiến vào đi xét bên trong miệng, nàng lớn mật nhẹ vươn đầu lưỡi cùng hắn giao triền, thuận theo nụ hôn ấy.

Khi đã được cho phép,Đoạn Huyền Trinh cực kỳ hưng phấn,tiến tới hôn chiếc cổ mảnh khảnh của nàng.

Nguyệt Trà chỉ mới quen tới sắc dục, như thế nào có thể khắc chế nhu tình của Đoạn Huyền Trinh được,mồ hôi rơm rớm,trong miệng thoát ra thanh âm yêu kiều.

Tuy chỉ là vài tiếng kêu rất nhỏ,nhưng thanh âm lại lay đảo tâm hồn,Đoạn Huyền Trinh nghe được khí huyết liền tăng vọt,nhất thời hạ thân dần dần thẳng đứng lên.

Cánh tay Đoạn Huyền trinh trượt xuống cổ áo nàng,không an phận mà giải khai y phục của nàng.

Nguyệt Trà phát hiện hần giải khai y phục của mình, gương mặt trắng hồng thoáng chốc trở nên đỏ bừng,ngượng ngùng mà lắc đầu.

“Không được! “

“Đừng cự tuyệt ta, ta muốn ngươi ” Hần đỡ dành nàng, hần muốn nàng rõ ràng, hần đối với nàng là thâm tình sâu sắc.

Nguyệt Trà chợt thấy bàn tay của Đoạn Huyền Trinh từ trên lưng nàng nhẹ nhàng trượt xuống, nhất thời mang đến một trận tê dại,không khỏi có biểu tình say mê.

Mỗi tình đầu có ý muốn yêu thương,động tác này ôn nhu an ủi thấp dần xuống,từ từ câu dẫn khơi dậy sắc dục.

Nàng bắt lực ngăn cản, bởi vì trong tiềm thức của nàng đã luôn mong muốn sự che chở ôn nhu mà triu mến của hần, mãi mãi, vĩnh viễn.

Đôi môi hần khéo léo hôn lên vành tai của nàng, thấp giọng thì thào: “Được không?”

“Ân” Nguyệt Trà ngượng ngùng lên tiếng.

Giờ phút này tựa như thiêu thân lao vào lửa, nàng chỉ muốn vì hần mà nguyện ý hi sinh trong ngọn lửa tình kia.

Được đồng ý, Đoạn Huyền Trinh một mặt hôn lên thân thể Nguyệt Trà, một mặt thuận thế tháo đai lưng của nàng xuống, làm cho thân thể hoàn mỹ kia chậm rãi hiện ra,cần cổ trắng mịn,bờ ngực nở nang,làn da không có tỳ vết,so với trân châu bảo ngọc còn phải hoa mắt hơn,câu hồn đoạt phách.

Nguyệt trà nếm thử loại cử chỉ thân mật này,chỉ cảm thấy làn da nhẹ tê tê, thật sự làm người ta khó nhịn, cho nên thân thể mềm mại của nàng lại càng không ngừng phát run.

Khi Đoạn Huyền Trinh đem tiết khố của Nguyệt Trà thoát xuống, hần nao núng một chút, hần nhìn đến đôi mắt của Nguyệt Trà, thấy đôi mắt đó mang theo một chút sợ hãi, hần lập tức mỉm cười,nhẹ giọng mà nói:

“Sợ sao?”

Nguyệt Trà chớp mắt,thân thể mềm mại có chút run,sắc mặt khấn trương mà gật đầu,gọng nói cũng run theo:

”Ta có điểm sợ...”

Đoạn Huyền Trinh dùng một nụ cười trấn an,trân trọng tháo xuống tiết khố của nàng,thân thể uyển chuyển của nữ nhân đã không còn thứ gì che chắn,thân thể đó tựa như dương chi bạch ngọc,trên chiếc nệm màu đỏ thắm lại càng có vẻ nhu mềm,mê người cực điểm.

Nguyệt Trà khiếp sợ mà lấy tay che lại, khuôn mặt kiều diễm xấu hổ,lại càng thêm động lòng người.

Đoạn Huyền Trinh vừa nhìn,trái tim không khỏi phiêu du tới tận chốn thần tiên,vươn tay muốn kéo đôi tay nàng, không ngờ Nguyệt Trà không chịu nghe hần, một tay che ngực, một tay che giữa hai chân, không cho Đoạn Huyền Trinh từng bước vượt qua sông Lô Tri,trên mặt là biểu tình hỗn tạp, bất an, có mê hoặc, có ngượng ngùng,lại vừa có phần sợ hãi.

Đoạn Huyền Trinh nhất thời không biết làm như thế nào mới phải,thấp giọng nhỏ nhẹ: “Nguyệt Trà!”

Gương mặt Nguyệt Trà nhanh chóng hiện ra một tia xấu hổ,thấp giọng nói: “Xin lỗi...Ta...”

Đoạn Huyền Trinh không dám vội tiến,dần dần vuốt ve,bất luận là ở nơi nào, da thịt đều mềm mại nòn nà như vậy, như tuyết như nhung, cảm xúc trơn mượt lamg kẻ khác một khi đã chạm đến liền không nỡ rời tay.

Nguyệt Trà nhắm hai mắt lại,một trận sóng sóng thư sướng từ trên người truyền đến, từng giọt từng giọt lan xuống, nàng nhẹ giọng rên rit.

“A...hoàng huynh...”

“Gọi ta Huyền Trinh, ta đây, Tiểu Nguyệt Trà.”

Đoạn Huyền Trinh hôn lên cánh tay Nguyệt Trà, tiếp theo lời kéo cánh tay nàng, mỹ cảnh trước ngực lộ ra, lệ khí động lòng người.

Thân thể Đoạn Huyền Trinh có chút động, đè lên thân thể mềm mại của Nguyệt Trà, xoa nắn bờ ngực vì thở gấp mà dao động của nàng.

Chỉ thấy rằng đôi tay luyện võ khi ra chiêu thì cực kỳ cương mãnh ,bây giờ nhưng lại quá đổi nhu tình, làm Nguyệt Trà không dứt tiếng than nhẹ cùng thở gấp.

Cánh tay Đoạn Huyền Trinh dần dần trượt xuống giữa hai chân của Nguyệt Trà, nhẹ nhàng đẩy tay, dò xét nơi ẩn mật riêng tư kia.

“Ân...” Nguyệt Trà mẫn cảm mà kẹp hai chân lại, lộ ra vẻ mặt bất an.

“Tin tưởng ta, hãy để ta yêu thương người.”

Tiếng nói của hắn có một mỹ hoặc không tên, làm cho nàng không còn đóng chặt hai chân nữa.

Tay hắn xoa nắn bộ vị ẩn mật kia,nhẹ nhàng chậm rãi chơi đùa.

Nàng không thể tin được hắn đang làm cái chuyện gì nữa, tay hắn đặt ở nơi xấu hổ nhất của nàng, qua lại mà vuốt nhẹ, vui thích hỗn loạn từ nơi nào bỗng bộc phát, làm nàng khó nhịn mà than nhẹ

“A....”

Nguyệt trà lập tức xấu hổ mà nhận thức, nơi bị hắn vuốt ve kia không hiểu tại sao đã ỉn ửng.

Nàng xấu hổ đến cực điểm,hai chân lại khép chặt,muốn hắn đình chỉ động tác, nhưng hắn lại dùng đầu gối ngăn hai chân nàng lại,vẫn không ngừng vuốt ve chơi đùa.

Đầu ngón tay thô ráp trực tiếp tiến vào cánh hoa mềm mại của nàng,tại nơi mẫn cảm của nàng xoa nhẹ.

Dịch ỉn ửng từ đầu ngón tay tiêu hồn mà truyền đến, kích thích hắn mất đi sự không chế, ngón tay nhịn không được mà cắm vào sâu hơn.

Đoạn Huyền Trinh chỉ cảm thấy bên trong hết sức mềm mại mà chật hẹp, khi hắn đem ngón tay xâm nhập, thân thể Nguyệt Trà liền run lên, môi truyền ra tiếng rên rỉ đau đớn.

“Đừng sợ! Sẽ có điểm đau....” Đoạn Huyền Trinh nhẹ giọng trấn an.

Hai tay đem đôi chân Nguyệt Trà mở ra, hắn khó khăn kiềm chế, bỏ đi y phục trên người, đem hạ thể tiến tới phía trước.

Nguyệt Trà lần đầu nhìn thấy cái nơi bất đồng (với mình) của nam tử, nàng vừa hoảng hốt lại vừa xấu hổ, không nhịn được phát ra thanh âm bối rối: “A...”

Đoạn Huyền Trinh hôn nàng, chậm rãi hướng vào bên trong.

Theo sự xâm nhập của Đoạn Huyền Trinh, ánh mắt của Nguyệt Trà cũng càng thêm mê loạn

“Ahhh!”

Một tiếng hét cao vút,hai người đã cùng kết hợp lại một nơi.

Đoạn Huyền Trinh thở hổn hển, sau khi chờ cho nàng thích ứng mới chậm rãi di chuyển.

Nguyệt Trà lúc đầu nỗ lực kìm nén thanh âm, nhưng khi Đoạn Huyền Trinh chạm tới nơi sâu kín nhất trong cơ thể nàng, khoái ý toàn thân tựa hồ tê đũng mà xông tới, nàng cũng không thể kìm nén hơn, phát ra ra một tiếng khóc lóc.

Hai người tình cảm mãnh liệt triển miên, đến khi ánh nắng đã chiếu rọi cả mặt đất, rốt cục mới đạt tới thời khắc rực rỡ....

Sau khi hết thấy bình an trở lại,Đoạn Huyền Trinh lấy cái cằm mềm đắp cho Nguyệt Trà,để nàng ngồi dựa vào lòng mình.

Nguyệt Trà vừa nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, khuôn mặt thanh tú có chút choáng váng.

“Vẫn còn đau phải không?” Thanh âm của hắn đầy vẻ quan tâm.

“Không còn nữa rồi.” Nguyệt Trà thấp giọng đáp.

“Ta nói tiểu Nguyệt Trà à, người bây giờ đã là người của ta rồi.”

Đoạn Huyền Trinh say đắm ôm lấy nàng, hảo hảo nghĩ muốn cứ như vậy ôm lấy nàng, ôm nàng mãi mãi.

Nàng đã thuộc về hắn rồi.Lời nói này chính là niềm xúc động của hắn!

Như tìm thấy một chỗ dựa, Nguyệt trà đem đầu tựa vào vai của Đoạn Huyền Trinh, thân thể dính sát vào thân thể hắn, nàng có thể cảm giác được trái tim của hắn chậm chậm đập.

Nàng chưa từng có cảm giác thỏa mãn đến vậy, loại cảm giác được người ta thương yêu.

Bởi vì có hắn, nàng không còn là cô nhi không ai yêu thương, cũng không còn là khắc tinh, nàng chỉ là nữ nhân luôn được hắn yêu thương che chở mà thôi.

Nguyệt Trà cùng Đoạn Huyền Trinh dựa sát vào nhau,lặng lẽ hưởng thụ thời khắc thân mật này.

Chương 6

ong phòng kiểm chế không được bồi hồi.

Nghĩ thầm, Nguyệt Trà sau khi nghe nàng nói như vậy, hắn là sẽ không để ý đến hắn nữa, nếu như vậy hắn sẽ thấy rằng nàng tốt hơn,nhưng hắn như thế nào lại không tới tìm nàng?

Hai nàng bốn ngày nay đều chỉ trốn trong phòng, nơi nào cũng không đi.

Không được! Nàng phải đi ra ngoài xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tâm Lan ra khỏi phòng, đi tới Bắc Uyển, nàng muốn tìm Nguyệt Trà để dò xét ý tứ của người kia ,muốn biết kế sách của mình đã thành công hay chưa.Nhưng trùng hợp, Đoạn Huyền Trinh cũng đang đi đến phía đó.

Gặp được Đoạn Huyền Trinh, Tâm Lan vô cùng cao hứng ,nhưng tính cách kiêu căng lại không cho nàng thể hiện điều đó ra.

Nàng nghĩ, cuối cùng nàng cũng làm được rồi, nàng trước tiên cho hắn biết tay, để hắn sau này miễn được nước lã tới, vì vậy cả khuôn mặt nàng liền tỏ ra lạnh lùng.

“Tâm Lan, sớm như vậy đã thức dậy rồi!” Đoạn Huyền Trinh tâm tình đặc biệt tốt, lễ nghĩa mà hỏi thăm Tâm Lan.Nàng bình thường hình như không tới trưa là không chịu rời giường.

Tâm Lan dùng giọng mũi hừ nhẹ một cái, không thềm để ý đến hắn.

Đoạn Huyền Trinh nhún vai, cũng không thềm để ý nàng, xoay người đi thẳng.

Tâm Lan thấy hình như tình hình hiện tại có điểm không đúng, lập tức chạy tới ngăn cản.

“Uy! Người muốn đi đâu?”

“Đến Bắc Uyển!”

Tâm Lan vừa sợ vừa giận, liền lấy tay ngăn cản.

“Ta không cho phép người đi tìm Nguyệt Trà!”

“Ai quan tâm người có cho phép hay không chứ.”

Thái độ của Tâm Lan làm cho hắn vốn đã không truy cứu việc nàng bịa đặt với Nguyệt Trà về trinh tiết, bây giờ tức giận lại bùng bùng bốc lên.

“Đoạn Huyền Trinh!” TâmLan tức giận đến mức thanh âm cũng phát run: “Nguyệt Trà, nàng sẽ không muốn gặp người nữa!”

“Người làm sao lại biết nàng sẽ không chịu gặp ta? Nói cho người biết, ngày hôm qua ta mới gặp Nguyệt Trà.”

Nhớ tới ngày hôm qua cũng Nguyệt Trà bên nhau, hắn liền không thể chờ đợi đến lúc được gặp nàng.

“Cái gì? Các người!”

Bị đùa giỡn rồi! Nguyệt Trà rõ ràng đã đáp ứng sẽ không gặp mặt hắn nữa mà.

“Đừng có nói mấy lời bịa đặt cay độc đó nữa!” Đoạn Huyền Trinh chính là đang cảnh cáo nàng.

“Bịa đặt cái gì? Người đừng nghe Nguyệt Trà nói bậy! Trong lòng của nàng rất xảo quyệt.”

Tâm Lan như thế nào còn không hiểu rõ, người này đã phạm sai lầm, hắn có thể không truy cứu, nhưng lại còn muốn vu oan cho người khác, thực sự nàng đã khiến người ta phải chán ghét đến cực điểm.

“Tâm Lan, ta không cho phép người nói xằng bậy với Nguyệt Trà nữa, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người.” Nói xong, Đoạn Huyền Trinh liền tránh qua người Tâm Lan, đi đến Bắc Uyển.

Tâm Lan hít một hơi, hô lên: “Nguyệt Trà thực sự quan trọng đến vậy sao?”

“Ân!” Đoạn Huyền Trinh gật đầu.

“So với ta còn quan trọng hơn?” Nước mắt của Tâm Lan đã theo ủy khuất mà tràn my.

“Ta đã theo người lâu như vậy, sao người có thể không quan tâm đến ta?” Nàng tưởng rằng tỏ ra như vậy sẽ có thể rung động trái tim Đoạn Huyền Trinh.

“Ta không muốn người đi theo ta, khi đó ta muốn người quay trở về Đại Lý, là vì người luôn luôn không chịu rời đi.”

Nàng dùng mọi cách để gặp mặt, dày mặt theo đuổi, không chịu buông tha, ngược lại hắn chỉ càng nhấn tâm muốn dứt ra, thoảng chốc, tình yêu nồng đậm của nàng đã hóa thành một con số không.

Tâm Lan không nói gì.

Đoạn Huyền Trinh đi hai bước, đột nhiên dừng lại.

“Ta biết chúng ta đã ở chung rất lâu, nhưng loại sự tình này vốn dĩ không thể miễn cưỡng.”

Tâm Lan đúng là rất đẹp, lại đối xử với hắn cũng tốt lắm, chỉ là tính cách đó dường như sai biệt, làm cho hắn không cách nào có thể yêu nàng, người hắn yêu chính là Nguyệt Trà ôn nhu như nước mà không phải như lửa, động vào sẽ thiêu cháy người như Tâm Lan.

Tâm Lan cắn răng, dùng sức nắm chặt năm ngón tay.

Tình ý trong nhiều năm chỉ là một thứ trống rỗng, nàng phải làm sao để ngừng lại tình yêu này đây, và còn vì hắn mà đã trì hoãn cả tuổi thanh xuân tươi đẹp?

Nàng hận!

Đồng tử trong suốt xinh đẹp như đang tích lửa, thiêu đốt đôi mắt của nàng.

Bị cự tuyệt cùng vứt bỏ, trong lòng nàng – con người cao cao tại thượng liền dâng lên một nỗi hận.

Tâm Lan giống như gặp phải một chuyện làm nàng vô cùng ủy khuất, khóc thét lên, chạy tới Từ Ninh cung tìm thái hậu.

“Mẫu hậu!” Tâm Lan dựa vào lòng mẫu thân mà gào khóc.

“Sao vậy?” Thái hậu đau lòng mà hỏi han.

“Mẫu hậu, người phải thay ta làm chủ!”

Lần đầu tiên trong cuộc đời Tâm Lan không hề để ý đến khuôn mặt của mình còn xinh đẹp hay không, nước mắt hiện giờ tứ tung trên mặt, bởi vì hiện giờ nàng rất không cam tâm.

“Chuyện gì? Người nào làm người phải ủy khuất?”

“Mẫu hậu, ta không muốn sống!”

“Đừng như vậy. Mặc kệ là chuyện lớn gì, mẫu hậu nhất định sẽ giúp người, mau nói cho ta nghe đi.”

“Huyền Trinh đã bị tiện nha đầu Nguyệt Trà cướp mất rồi!” Nàng vừa khóc lóc vừa nói.

“Nguyệt Trà? Huyền Trinh?” Cũng hái hậu (họ của thái hậu là họ Cử, còn tiên đế họ Đoàn) tìm không ra đầu mối, lại suy nghĩ cẩn thận rồi mới nói: “Sao lại có thể chứ?”

“Là thật đó! Mẫu hậu, người phải nghĩ cách a.”

“Nguyệt Trà sinh ra đã như vậy, Huyền Trinh sao có thể thích nàng?”

“Không phải, Nguyệt Trà đã thay đổi rồi!”

“Thay đổi? Trở nên thế nào?”

“Đã trở thành xinh đẹp mất rồi, cho nên nàng ta mới đi câu dẫn Huyền Trinh a!” Tâm Lan thực sự không muốn thừa nhận rằng Nguyệt Trà đã trở nên xinh đẹp là chuyện có thật.

“Cho dù có trở nên xinh đẹp đi chăng nữa, Huyền Trinh cũng không lý nào lại không chọn người a!” Nữ nhi của mình luôn là người tốt nhất, trong lòng Cử thái hậu, nàng luôn nghĩ Tâm Lan chính là người đẹp nhất.

“Này...nàng ta thật không biết xấu hổ! Giả bộ đang thương làm cho Huyền Trinh thông cảm.” Tâm Lan tùy tiện nghĩ ra một cái lý do.

“Người xác định là Huyền Trinh thực sự thích Nguyệt Trà rồi sao?”

“Ân, hẳn vì Nguyệt Trà mà thiếu chút nữa muốn đánh ta.”

“Thật sự?” Bà vừa sợ vừa giận, sợ là vì kinh ngạc Nguyệt trà lại có bản lĩnh làm cho Đoàn Huyền Trinh che trở đến như vậy ; còn tức giận chính là vì Đoàn Huyền Trinh cư nhiên lại muốn ra tay với nữ nhi bảo bối mà nàng đã một tay nuôi lớn, ngay cả mạng cũng không nỡ.

“Thật ghê tởm, ta lại đã quên mất cái nguồn họa này!”

Hiền phi cùng Nghi phi cũng sinh nữ nhi, Vân tiện nhân kia cũng sinh ra nữ nhân. Vậy mà người đàn bà kia khi còn sống đã chiếm tất cả tình yêu của hoàng thượng, nay nữ nhi của ả lại muốn đoạt nam nhân của nữ nhi nàng, không thể được! Nàng tuyệt đối không cho phép người kia phá hoại hạnh phúc của nữ nhi mình.

“Mẫu hậu, hiện giờ ta phải làm sao?” Tâm Lan dương đôi mắt đã đắm lệ nhìn thái hậu.

Thái hậu lâm vào trầm tư.

“Mau đi tìm cứu cứu của người tiền cung.”

“Ân!” Tâm Lan đáp lại.

Vừa thấy ca ca vững vàng đi đến, thái hậu lập tức nói: “Có việc lớn rồi!”

“Chuyện gì?”

Nàng lập tức đem chuyện kia kể ra.

“Đừng lo lắng, Ngày mai ta sẽ vào triều bẩm báo hoàng thượng, xin ngài ban hôn cho Nguyệt Trà, như vậy không phải đã được giải quyết rồi sao?”

“Hoàng thượng sẽ đáp ứng sao? Hơn nữa muốn đem nàng ta ban hôn cho ai?” Tâm Lan có chút hoài nghi.

“Đó không phải là vấn đề, đáng lo là biểu ca của người thích nàng, nên hẳn sẽ không thể không lấy nàng. Mọi người trong cung đều tưởng nàng ta xấu xí, hoàng thượng cũng không ngoại lệ, chắc chắn sẽ ân chuẩn thôi.” Quốc cứu đáp lại.

.

.

.

“Gả cho Cung Hoàng được không?”

Cung thái hậu đối với kế hoạch đem địch nhân tiến vào gia môn thì có chút nghi ngờ.

“Sao lại không? nàng thế nào cũng mang thân phận công chúa, xuất giá vào nhà chúng ta cũng chính thay chúng ta gia tăng thêm thế lực. Ta nói muội muội à, chuyện tranh đoạt sủng ái trước kia đều là truyện cũ rồi, đừng nghĩ tới nữa, ngay bây giờ điều quan trọng là làm thế nào để Cung gia chúng ta ngày càng thêm quyền thế!”

“Ân, vậy thì theo ý kiến của huynh đi!”

Kỳ thật, Cung thái hậu đối với tiên đế cũng không hề có tình cảm, bởi vì máu ghen ghét tranh đoạt sủng ái cùng tâm tư ham muốn hư vinh đã làm bà mờ mắt.

“Cứu cứu, người nhất định phải thuyết phục hoàng thượng.” Tâm Lan lo lắng nói.

Cung Đạt gật đầu, “Yên tâm đi! Hết thấy đều sẽ thuận lợi.”

.

.

.

Trên triều, Quang Hữu để nghe Cung Đạt bẩm tấu.

“Ái tử nhà khanh muốn kết hôn với Nguyệt Trà công chúa?”

Hắn đối vị tiểu công chúa này của tiên đế, thật sự không có chút ấn tượng nào, chỉ biết bởi vì nàng dung mạo xấu xí nên chưa từng xuất hiện bên trong hoàng thất, hắn cũng biết những lời đàm tiếu này hoàn toàn là có thật, cũng không cố gắng mời nàng tham dự hợp mặt gì hết, cho nên hắn tựa hồ chưa từng nhìn thấy nàng.

Mà Cung Đạt hôm nay đột nhiên dâng tấu muốn gả nàng cho, thật sự đã làm hắn kinh ngạc.

“Ái tử của khanh đã từng gặp qua Nguyệt Trà?” Biết nàng tướng mạo xấu xí cho nên Quang Hữu để muốn xác nhận xem chuyện cầu hôn này có phải là sai không.

“Gặp qua, gặp qua. Tại...lần trước khi yến tiệc của thái hậu kết thúc, lúc rời đi đã gặp qua nàng tại hành lang.” Cung Đạt nói bừa qua quýt.

“Ồ, thì ra là thế, ngay cả trẫm cũng chưa từng gặp qua nàng đấy!” Hắn mấy năm nay bận việc triều chính, cũng đã quên mất vị tiểu công chúa tiền triều này.

“Nàng lớn lên nhìn như thế nào?”

Đối với một người chưa từng gặp mặt như Nguyệt Trà, hắn thật sự có điểm tò mò.

Cung Đạt sợ hoàng thượng triệu Nguyệt Trà tới gặp mặt, vậy sẽ làm hỏng hảo sự, thế nên hắn đáp: “Nguyệt Trà công chúa đoan trang cao nhã, thừa bệ hạ.”

“Ân!”

Cung Đạt đã nói nàng đoan trang cao nhã, hay cũng chính là ý không đẹp, lời đồn đại quả nhiên không sai, họ đều nói Vân mỹ nhân khi sinh hạ nàng, cảm thấy tướng mạo đó quả thực dọa người nên liền uất ức mà chết.

“Hoàng thượng có cho phép hôn sự này không ạ?” Cung Đạt vội vàng mà hỏi.

Quang Hữu để suy nghĩ vòng vo.

“Khanh gia đã thỉnh cầu, ta vốn cũng muốn phê chuẩn, nhưng là....”

Nguyệt Trà mặc dù không xinh đẹp, nhưng tốt xấu gì cũng là nhi nữ của tiên đế, có thân phận công chúa, hơn nữa, các vị tỷ tỷ khác của nàng cũng thành thân, nhưng họ đều được gả cho các hoàng tử, thân phận

đều là tương xứng, giờ nếu hấn đáp ứng hôn sự này, chẳng phải là nàng sẽ phải gả cho người có địa vị thấp hơn sao.

Hấn nguyên bản bận việc chính sự, đã quên nàng từ lâu, vậy nên đại sự cả đời này không thể để cho nàng có chút ủy khuất (thiệt thòi) nào được.

Ái tử của Cung khanh gia, hấn đã gặp qua mấy lần, người đó không tệ, chỉ tiếc là không có gì đặc biệt, cũng không có công danh, tất cả chỉ là dựa vào thế lực của gia đình nâng đỡ.

Nếu như người này cứ mãi mãi bất thành tài như vậy, Nguyệt Trà chẳng phải sẽ ủy khuất rồi sao.

“Cung khanh gia, hôn sự này ta ta sẽ rất vui vẻ nếu hai người họ thành đôi, nhưng Nguyệt Trà dù sao cũng là công chúa tiên triều, ta nghĩ nếu ái tử của khanh gia nếu không có quan hàm (chức quan), thân phận này có thể sẽ không tương xứng.”

“Vậy, ý tứ của hoàng thượng là?”

“Ý tứ của ta chính là, muốn ban cho ái tử của khanh gia một chức quan.”

“Việc này....hoàng thượng, phép tắc của nước ta vốn là không có công thì không được hưởng lộc, khuyến tử sao có thể đòi hỏi một chức quan chứ?”

Đại Lý vốn yên bình đã lâu, nước ngoài đã ký kết không chiến tranh nữa, trong triều thì còn lại mấy lão quan dày dạn kinh nghiệm chiến hết địa vị, con hấn liệu có thể làm gì để tranh giành được chức quan chứ?

Huống hồ, hấn rất rõ ràng con của mình nặng bao nhiêu phân lượng, trừ bỏ việc thích trăng hoa cùng trêu ghẹo cô nương nhà người ta ra, hấn thật sự cũng không rõ con trai mình còn có cái loại bản lĩnh gì nữa.

Quang Hữu để cười một cái,” Có một việc không tồi để cho hấn làm, nếu làm xong rồi sẽ lập nên công trạng lớn.”

“Xin hỏi hoàng thượng, việc khiến khuyến tử của hạ thần lập công là chức vụ gì?”

“Khanh gia đã quên rồi ư, Đại Đường từ trước tới nay, đến nước ta trên danh nghĩa là tới tìm hiểu nhưng thực tế đến để đòi hỏi nước ta dâng cống phẩm. Vì hòa bình, hằng năm ta vẫn cho cống đến hàng trăm vạn lượng, đó đã là cao nhất rồi, nếu như cống phẩm lại phải tăng thêm, lại phải tăng thuế với dân chúng, vậy thì sẽ làm khổ bách tính của ta rồi. Đây là điều mà trẫm luôn luôn khiến trẫm không được vui.”

“Ý tứ của hoàng thượng, là muốn khuyến tử làm sứ giả đi đến đại đường đàm phán, khiến cho bọn họ không đòi tăng cống phẩm nữa?”

“Ân, nếu được như thế, dân chúng ai sẽ không vui vẻ? không ủng hộ chứ? Nhất định việc phong tước vị sẽ không bị người nào dị nghị.”

“Hoàng thượng nói rất đúng!” Cung Đạt tuy rằng biết rõ năng lực của con mình, nhưng việc này không chấp nhận không được.

.

.

.

Hôm nay, Bắc Uyển xuất hiện thêm một vị khách tới thăm, đó là thái giám Tiểu Ngũ Tử.

Hấn đến đây để truyền đạt thánh chỉ, báo cáo một chút về việc hôn sự của Nguyệt Trà.

Đây vốn là ý tốt của Quang Hữu đế, muốn nàng chuẩn bị tâm lý từ trước, nếu nàng không hài lòng, liền trả lời trước với hoàng thượng.

Vấn đề chính là, Nguyệt Trà vốn không biết thân phận công chúa của mình có quyền lực gì, nàng cũng thấy rằng đây là một điểm xấu, nhưng nàng sao dám trái lại thánh ý đây?

Nguyệt Trà mím môi, ánh mắt dường như nhợt nhạt đi, nghĩ đến Đoạn Huyền Trinh, trong lòng vừa cảm thấy khổ, vừa giận, lại vừa oán, hấn vì sao lại trở mặt nhìn nàng bị hoàng thượng ban hôn?

Trong lòng bỗng chua chát vô cùng, càng muốn kìm nén càng dâng cao hơn, những lời Tâm Lan đã nói bỗng quanh quẩn bên tai nàng.

Hắn quả thật chỉ thích thú với thứ mới mẻ mà thôi, một khi đã chiếm được rồi, liền không thèm để ý đến nó nữa có đúng vậy không?

Nguyệt Trà đứng dựa vào cánh cửa, tinh thần mù mịt.

Nàng đi tới lãnh cung, Phương Băng Viện vốn là người duy nhất nàng có thể tâm sự cùng, sau khi quen biết được ba năm, nàng đã coi người như mẫu thân của mình, đem hết tâm sự trong lòng thổ lộ với người này, đương nhiên cũng không dấu diếm thân phận của nàng nữa.

“Di Phương, hoàng thượng muốn đem ta gả cho Cung Hoành.” Nguyệt Trà bình thản nói ra.

“Từ chối hẳn đi!”

“Việc này không phải việc ta có thể quyết định được.”

“Người không phải thích Đại hoàng tử Huyền Trinh sao?”

“Nhưng, hẳn....”

Nàng nói gì đây? Nói hẳn phụ tình sao?

“Hẳn như thế nào?”

Nguyệt Trà rơi vào trong trầm mặc.

“Nguyệt Trà, người có tin tưởng vào tình yêu không?”

Nguyệt trà có dáng vẻ tiêu tụy, khiến cho trong lòng Phương Băng Viện có chút hiểu được có việc gì đó xảy ra, bởi vì nàng cũng từng có lúc như vậy.

“Tình yêu?”

“Ta không tin vào tình yêu, chỉ cảm thấy thứ kia khi đến thì tựa như hoa nở muôn màu, nhưng trong nháy mắt lại trở thành tàn lụi.” Thấy Nguyệt Trà không nói gì, Phương Băng viện – một người luôn luôn ít nói đã tự trả lời câu hỏi của mình.

“Thật ư?”

Nguyệt Trà cảm thấy hai gò má của nàng bỗng lạnh giá, nâng tay chạm đến mới phát giác lệ ngân đã lăn dài trên má, nàng cũng Đoạn Huyền Trinh thâm tình ái luyến, chẳng lẽ cũng giống như đóa hoa tàn kia, trong nháy mắt tất cả sẽ kết thúc?”

Trong hoàng cung, nàng vốn chỉ là một nữ tử không một ai quan tâm, cái gì cũng không thể nói, chỉ có thể đợi chờ, nhưng mà thứ mà nàng đợi được lại là....

Tại sao nàng lại tự đem chính mình đẩy vào thế khó xử như vậy?

Nàng cho dù là một người tiếp tục khổ, tiếp tục cô độc, cuối cùng vẫn được sống kiếp tự tại, nhưng nay nàng đã trở thành một đóa hoa tàn bị vứt bỏ.

Nàng đúng là ngốc nghếch! Tưởng rằng yêu một người liền có thể nỗ lực vượt qua tất cả.

Nàng đúng là ngốc nghếch! Tưởng rằng chỉ cần nỗ lực thì có thể nhận được sự đáp lại như vậy.

Sai lầm, nếu sớm biết tình ái chưa xót đến như vậy, nàng nguyện rằng không ái!

Cuộc đời chỉ yêu một lần duy nhất, nhưng lại phải chịu một kết quả đau khổ đến như vậy, nàng sao có thể chịu đựng đây?

“Di Phương, ta rất khó chịu, khó chịu đến nỗi làm ta không thể vùng dậy được nữa.”

Bi thương trong lòng tựa hồ không có lối ra, chỉ có thể hóa thành nước mắt, không ngừng chảy xuống....

“Đừng như vậy!” Phương Băng Viện nhẹ nhàng giữ lấy Nguyệt Trà, nhưng vẫn để nàng tùy ý mà khóc.

Liên tiếp mấy ngày, Nguyệt Trà đã trốn tại lãnh cung để tránh chiếu chỉ, bởi vì một khi đã không rõ ràng ở đâu thì không thể đem nàng gả đi được.

Hôm nay, một buổi sáng tinh mơ, khi nàng đi tới lãnh cung, phía trước liền bị một thân hình cao lớn ngăn trở.

“Nguyệt Trà, ta tìm người suốt, rốt cuộc cũng tìm được rồi.”

Nguyệt Trà xoay người, đưa lưng về phía hắn.

“Tìm ta làm gì?” Nàng lãnh đạm trả lời.

“Người như thế nào lại đáp như vậy?” Điểm này không hề giống Nguyệt Trà ôn nhu thường ngày, Đoạn Huyền Trinh vừa nói xong liền nắm lấy cánh tay nàng.

Không phải nàng cố tình đáp lại hắn như vậy, chỉ là chuyện hôn sự kia đã làm nàng có điểm tức giận đối với Đoạn Huyền Trinh.

“Đừng như vậy!”

Nàng không muốn cho hắn chạm vào mình.

“Nắm tay thôi cũng không được sao?”

Hắn vẫn bá đạo nắm lấy tay nàng, lần đầu tiên hắn phát hiện nàng cũng có lúc ngang bướng.

Cánh tay của Nguyệt Trà không sao thoát khỏi tay Đoạn Huyền Trinh, đành phải cho hắn nắm lấy.

Nhiệt độ từ bàn tay hắn truyền đến tay nàng, rất ấm áp, tựa hồ làm cho trái tim lạnh lẽo của nàng cũng dần ấm lên.

“Người tức giận?” Nguyệt Trà vẫn không lên tiếng, Đoạn Huyền Trinh liền nhịn không được mà lên tiếng trước.

“Ta không có!” Nguyệt Trà không nhìn hắn, quay đầu đi nơi khác.

“Ta đã làm sai cái gì, người hãy nói cho ta biết, người đâu cần phải làm như vậy?”

Nàng vẫn trầm mặc như cũ, không nói một lời.

Hắn không làm sai chuyện gì, nhưng cũng chính vì hắn cái gì cũng không làm nên mới khiến nàng tức giận.

Hắn không đề cập đến việc hôn sự, cũng không ngăn cản chiếu ban hôn của hoàng thượng, tại sao chứ?

Hắn sợ nàng là một người không may mắn, sẽ khắc trụ hắn sao? (mang tới điềm gở)

Đột nhiên, một tiếng sấm vang lên, những hạt mưa lớn không chút khách khí mà rơi xuống.

Thân hình cao lớn của Đoạn Huyền Trinh thay Nguyệt Trà che mưa, hai người liền tiến bước đến bên thạch bàn, đi tới đình hóng mát sau ni am, trận mưa càng nhanh chóng chuyển thành một trận mưa bụi lớn.

Nước mưa thấm vào y phục của nàng, lạnh lẽo bao quanh toàn thân thể.

“Có lạnh không?”

Hắn đem nàng kéo vào trong ngực, sưởi ấm cho nàng.

Thân thể của nàng hình như đã đáp lại câu hỏi của hắn, đột nhiên rung mình một cái, không biết bởi vì lạnh, hay là cảm nhận được thứ gì rung động trong tâm hồn. Sau khi hắn đã nhìn nàng thật lâu, liền vươn đôi tay thon dài, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nàng, lau đi đi giọt nước trên đó.

“Người không còn yêu ta nữa sao?”

Sự lãnh đạm của nàng làm cho hắn mất đi sự tin tưởng.

Nguyệt trà lắc đầu, nước mắt liền chảy xuống.

Nàng như thế nào lại không yêu hắn chứ? Bởi chính vì quá yêu, cho nên mới bị tổn thương sâu đến như vậy.

“Vậy thì rốt cuộc là tại sao?”

Đoạn Huyền Trinh giơ tay, giúp nàng lau đi nước mắt.

Nguyệt trà ủy khuất mà nói: “Người có phải hay không sẽ bội tình bạc nghĩa với ta?”

Nàng nhủ thầm lại, trong mắt tràn đầy nước, bộ dạng đau đớn vẫn động lòng người thật khiến người ta phải đau lòng theo.

Đoạn Huyền Trinh đỡ khóc đỡ cười.

“Thiên a! Cái đầu nhỏ của người đang suy nghĩ cái gì? Ta nếu như bội tình bạc nghĩa với người thì bây giờ cần gì phải tìm đến chỗ này gặp người gặp mưa chứ?”

Nguyệt Trà có điểm thẹn quá hóa giận nàng đối với bản thân mình không chút tin tưởng, càng làm cho nàng không rõ hắn vì sao lại thích mình, hắn còn trì hoãn không đề cập tới việc hôn sự kia, hiện giờ lại còn chê cười nàng!?

“Người buông ta ra!”

Nguyệt trà muốn tránh khỏi hắn, nhưng không cách nào thoát ra khỏi cái ôm chặt của hắn được.

“Ta không buông! Cả đời này ta cũng không buông người ra!” Hắn tuyên thệ chắc như đinh đóng cột.

Hắn cần phải khẳng định hắn muốn nàng, cả đời này sẽ không chịu buông tay.

“Người thật sự muốn ta, vậy sao còn để hoàng bá phụ đem ta gả cho Cung Hoành?”

Chuyện kích động thế này thực không phải chuyện đùa, Đoạn Huyền Trinh ngừng cười. “Phụ hoàng muốn gả người cho Cung Hoành!? Sao có thể? Phụ hoàng tạo sao đột nhiên lại muốn gả người?”

“Người không biết?”

“Đương nhiên!”

Hiểu được Đoạn Huyền Trinh không hề hay biết, cơn giận trong lòng Nguyệt Trà cũng vơi đi một nửa.

“Có thể là bởi vì ta xấu xí, hoàng bá phụ sợ ta không thể xuất giá, cho nên khi có một người cầu hôn, người liền đáp ứng luôn.” Nguyệt trà nói qua loa, chính nàng cũng không rõ ràng vì sao Cung Hoành lại muốn thành hôn với nàng.

“Lại thế rồi, Ta đã nói là người không hề xấu xí, người lại bị cảm giác tự ti làm ê muội rồi.”

“Nhưng thật sự chính là như thế a!”

Nguyệt Trà ủy khuất mà nhìn không được, nước mắt lại rơi.

“Nguyệt trà, đừng khóc, ta xin lỗi.”

Hắn không nên trách mắng nàng, lỗi tại hắn đã không đem tư tưởng sai lầm của nàng sửa đổi, cũng không nói rõ cho nàng rằng nàng hiện giờ xinh đẹp đến nhường nào.

Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên giọt lệ kia.

Nhu tình lúc này của hắn, Nguyệt trà hoàn toàn có thể cảm nhận được, nàng không hề tránh né nụ hôn ôn nhu, đầy yêu thương của hắn.

Nàng chỉ cảm thấy rằng bao nhiêu ủy khuất, bao nhiêu chua xót cũng đã theo nước mắt mà tan biến mất.

Nói ra cũng thật kỳ quái, hắn không biết đã nhìn qua Tâm Lan khóc bao nhiêu lần, nhưng lại chỉ có Nguyệt Trà mới có thể làm hắn có cảm giác vừa thương vừa yêu như vậy.

“Ta phải nghĩ cách làm người không khóc nữa mới được.” Hắn cúi đầu hôn đôi môi của Nguyệt Trà.

Nàng ngưng ngừng khước từ hắn, nhưng cả thân thể nàng mềm nhũn chỉ dùng được một nửa sức lực, cái hôn của Đoạn Huyền Trinh như mang theo dòng điện, truyền thẳng đến cơ thể Nguyệt trà, làm cho nàng trở nên mê đắm, không còn chút sức lực nào.

Nàng thở dài một hơi, buông tay, nhắm mắt lại, theo bản năng mà tìm kiếm nơi dựa đầm yên bình.

Đôi má lạnh như băng dựa sát vào khuôn ngực rắn chắc mà ấm áp của hắn, lắng nghe trống ngực mạnh mẽ của đối phương, từng tiếng, từng tiếng vang lên như trấn an tâm hồn của nàng.

“Nguyệt Trà, ta yêu ngươi!”

Nghe câu nói đó, Nguyệt trà nằm trong lòng của Đoạn huyền Trinh lại ô ô nức nở khóc lên.

“Ngươi tại sao lại không...không đi nói chứ? Hại ta chỉ có thể lo lắng không thôi...”

Không đi nói?

Đoạn Huyền Trinh im lặng một chút mới nghĩ ra nàng đang nói là ý gì.

Nguyên lai nàng tức giận là vì chuyện này. Hắn vội vàng an ủi nàng:

“Đều là ta không tốt, ta bận quá nên không biết có chuyện gì xảy ra, gần đây phụ hoàng giao cho ta một chút công chuyện, làm cho ta mệt thê thảm.”

“Hoàng bá phụ giao phó công việc cho ngươi làm?” Nguyệt trà dương đôi mắt đắm lệ lên.

“Àn.”

Đoạn Huyền Trinh gật đầu.

“Vậy thì không thể trách ngươi rồi, ta còn tưởng rằng...”

Nguyệt trà không ngu ngốc, nàng hiểu rõ việc này, trong thâm tâm của nàng, tiền đồ của Đoạn Huyền Trinh là một thứ trọng yếu đối với hắn.

“Đã cho rằng ta bội tình bạc nghĩa?”

“Ta sợ a! Dù sao chúng ta cũng khác nhau nhiều như vậy, ngươi môn ta như thế nào có thể tin tưởng ngươi thật sự yêu ta?” Nàng thì thào mà nói, thanh âm giương như rất thấp, nếu không thật chú ý lắng nghe, thực sự sẽ không nghe ra nàng đang nói cái gì.

Bộ dạng như vậy hình như đang nói ra một chút ít những gì nàng chôn giấu trong lòng, áp lực rất lớn được thổ lộ, từng lời như mang theo nỗi nghi hoặc.

“Ta đối với chính mình, một điểm tin tưởng cũng không có....”

“Ta sẽ cho ngươi sự tin tưởng...” Lời còn chưa hết, hắn lại hôn lên đôi môi của Nguyệt trà.

Hiểu lầm được iêu tán càng làm cho hai người yêu thương say đắm, Đoạn Huyền Trinh không cách nào thỏa mãn với nụ hôn đó, hắn chậm rãi đem nàng đặt lên bàn, cẩn thận mà giải khai đai lưng, ngoại sam, như đang đối đãi với một bảo vật, e sợ nó sẽ bị tổn hại; hắn đem y phục của nàng cởi xuống, sau đó ngừng động tác, nhìn chăm chú Nguyệt trà.

Nguyệt trà nhu nhược vô lực mà nằm đó, không cách nào đè nén nỗi xấu hổ, đem khuôn mặt đã đỏ bừng che đi.

Nàng thấp giọng: “Ta lạnh...”

Đoạn Huyền Trinh hôn bên tai của nàng, cười nói:

”Như thế này sẽ không lạnh nữa.”

Bởi vì trong giọng nói đó mang theo ý tứ trêu ghẹo, lại càng làm cho hô hấp của nàng dồn dập, trống ngực cũng đập nhanh hơn rồi, da thịt lạnh như băng bởi vì được hắn xoa nắm liền không còn cảm thấy lạnh nữa, chỉ còn lại nhiệt lưu nóng bỏng mà thôi.

Nguyệt Trà phát ra tiếng rên rỉ nhỏ, nàng cảm nhận được hai cánh tay của hắn đang dao động trên khắp thân thể nàng, nàng chịu đựng sự kích thích này , hơi thở nhu hòa bỗng nhanh hơn , làn da từ từ lộ ra sắc đỏ ửng.

Đoạn Huyền Trinh thấp giọng mà nói: “Thích ta chạm vào người như vậy sao?”

“Ân...” Nguyệt Trà thoải mái mà thoát ra tiếng rên rỉ đến say lòng, nhũ hoa đỏ nhạt từ từ dựng đứng lên, đem khoái ý trong lòng Nguyệt Trà thành thật mà hiện ra.

Đoạn Huyền Trinh mỉm cười, hai tay nâng bờ ngực tuyết trắng của nàng, dùng miệng liếm láp đầu nhũ hoa.

Nguyệt Trà nhìn hắn đen nhũ hoa của mình ngậm lấy, đói khát mà hút liên cảm thấy một trận tê tái truyền khắp thân thể, làm cho nàng không tự chủ được mà run lên....

Nguyệt Trà chỉ cảm thấy như thân thể mình đặt trong lò liệt hỏa, cơ hồ như muốn thiêu đốt toàn bộ cơ thể, thân hình uể uải chuyển vì thế mà nhẹ nhàng rung động, va chạm gần gũi lúc đó càng làm động lòng người, thanh âm lại càng say lòng người, dẫn đến Đoạn Huyền Trinh như mất đi lý trí.

“Nguyệt Trà, ta muốn người....”

“Ân...”

Nàng không cự tuyệt, đem thân thể mở ra nghênh đón hắn .Giờ phút này, lý trí của nàng đã bị tình cảm hoàn toàn chiếm lĩnh, nàng muốn được chăm sóc một cách ôn nhu.

Tách đôi chân của nàng ra, làm cho hai chân của nàng ôm lấy chính mình, Đoạn Huyền Trinh cũng ôm lấy nàng, để nàng ngồi lên người hắn.

Hai thân hình cùng tình cảm mãnh liệt kết hợp, không hẹn mà cùng lúc động, xuất ra những tia lửa đầy sắc dục, tiếng kêu duyên dáng hòa cùng với tiếng thở dốc , cả hai càng tăng nhanh tốc độ.

“Ah ! Ah !”

Mặc kệ cái lạnh lẽo của cơn mưa, họ mặc sức hoan ái, cùng nhau tận hưởng cực lạc đến những giây phút cuối cùng...

7. Chương 6

Chương 5

Ban đêm,Tâm Lan dự liệu tiêu sái tiến vào nơi ở của Nguyệt Trà.

“Tâm Lan công chúa.”

Chu ma ma nhìn thấy Tâm Lan, có điểm không biết phải làm sao.

Tâm Lan liếc mắt nhìn Chu ma ma một cái.

“Ta muốn cùng tiểu công chúa trò chuyện mấy câu,người lui xuống đi.”

Chu ma ma nhìn về phía Nguyệt Trà,dò hỏi ý tứ nàng.

“Chu ma ma người đã bận bịu cả ngày rồi,ngủ ngơi sớm một chút đi!” Nguyệt Trà nói.

Chuyện ngày hôm qua nàng rơi xuống nước, nàng cũng không đem nguyên nhân nói với Chu ma ma, dù sao Chu ma ma cũng đã lớn tuổi rồi, nàng không muốn ma ma phải bận tâm về nàng nữa.

Sau khi Tâm Lan vào cửa, lập tức quay quanh nhìn khắp phòng, tựa hồ như đang tìm kiếm thứ gì đó ,hơn nữa lại không nổi giận với Nguyệt Trà, nét mặt cùng bộ dạng khiến cho người ta không sao đoán nổi tâm tình của nàng.

Đợi đến lúc Nguyệt Trà rót trà, nàng mới sâu kín mở miệng: “Ta là đến để xin lỗi, cũng muốn xem tình hình của người.”

Nguyệt Trà vì những lời này mà cảm thấy hoảng sợ bất an.

Tâm Lan thở dài một hơi.

“Người có biết tại sao ta lại đi theo Huyền Trinh đến Đại Đường, nhất định chờ đợi trong bảy năm không?”

Tâm Lan hoàng tử đang nhắc nhở nàng rằng tỷ ấy có biết bao yêu thương Trinh hoàng huynh sao?

“Bởi vì hoàng tử thích Trinh hoàng huynh.”

Tâm Lan lộ nét cười khổ.

“Người nói không sai, nhưng lý do trên nhất chính là ngăn hành động phong lưu thành tính của Trinh hoàng huynh, ta đến Đại Đường tiếp cận hắn, không cho hắn khắp nơi lưu tình.”

Trinh hoàng huynh phong lưu thành tính?

Ánh mắt Nguyệt Trà có chút nghi ngờ.

Tâm Lan cũng nhìn ra điều ấy, nàng nói tiếp: “Nguyệt trà, Huyền Trinh nói người đã trở nên xinh đẹp rồi, người tin tưởng điều đó sao?” Nàng cố ý dò xét phản ứng của Nguyệt Trà.

Trong phòng Nguyệt Trà không hề có gương đồng, làm cho Tâm Lan đoán ra nàng thực sự là không hề biết mình đã trở nên xinh đẹp, nếu như đã biết thì sao còn tự ti trốn tại Bắc Uyển không dám gặp người?

Nguyệt Trà lắc đầu: “Ta cũng tự mình biết mình!”

Đây là vết thương trí mạng của nàng, cho nên Tâm Lan chỉ nói một câu, tức thì công sức vất vả làm cho Nguyệt Trà tự tin hơn của Đoạn Huyền Trinh thoáng chốc không còn sót lại chút gì!

“Vậy là tốt rồi, ta sợ người nhất thời bị lời ngon tiếng ngọt mê hoặc, trúng kế của nam nhân.”

“Trúng kế nam nhân?” Nguyệt Trà Nghe xong có chút hồ đồ.

“Ai...Người vẫn trốn tại Bắc Uyển, đâu có hiểu được sự phụ bạc của nam nhân? Ta còn không rõ Huyền Trinh tại sao lại muốn theo đuổi người, có lẽ vì là đồ mới mẻ đi!”

“Chỉ là nam nhân luôn là tại lúc theo đuổi thì lời ngon tiếng ngọt, hết sức ân cần, đợi đến lúc người yêu hắn rồi, dâng toàn bộ cho hắn, hắn sẽ bắt đầu chán ghét, sau đó xa lánh người, dù sao con người vẫn là có mới nói cũ, kết quả cuối cùng như vậy, người vẫn chịu tiếp nhận sao?”

Tâm Lan thở dài, “Nguyệt trà, người có thấy hoàng tử lớn lên xinh đẹp không?”

“Hoàng tử xinh đẹp mọi người đều biết.”

“Nhưng Huyền Trinh lại đã chán ta rồi...”

Tâm Lan liếc mắt nhìn Nguyệt Trà một cái, xem phản ứng của nàng.

“Đều là ta bất hảo, tự đem sự trong trắng giao cho hắn, trừ hắn ra, ta không thể gả cho người nào....” Tâm Lan nói, hốc mắt đã đỏ lên.

Nghe xong, thân thể Nguyệt Trà kịch liệt phát run, huyết sắc trên mặt toàn bộ không còn, nàng chỉ cảm thấy lòng bàn chân như bị cắn ra, tất cả máu thoáng chốc như chảy hết một cách đau đớn.

Hắn cùng hoàng tử có quan hệ?

Thiên a! Nàng như thế nào lại mu muội đến vậy?

Dù nàng có trở nên xinh đẹp đi chăng nữa, cũng sẽ vẫn kém xa hoàng tử, vậy mà nàng lại tin tưởng lời hắn nói, tin tưởng hắn vứt bỏ hoàng tử mà chọn mình?

Thật sự là đáng cười! Nàng dựa vào cái gì chứ?

Chúng kiến ánh mắt của Nguyệt Trà, Tâm Lan càng tỏ ra thê lương, trầm giọng nói: “Nguyệt Trà, ngày đó vốn là hoàng tử không đúng, ta không nên hung dữ với người như vậy, chỉ là người cũng rõ, đó là vì ta ghen tuông, vì Trinh hoàng huynh mà choáng váng, làm cho ta cảm thấy cảm thấy oán hận.”

Nguyệt Trà đau lòng để cho nàng tự thuyết, trong đầu trống rỗng, một nỗi chua xót từ ngực khuỷu tay, nhanh chóng lan đến đôi mắt, cơ hồ muốn trào khỏi hốc mắt.

Nhưng rất nhanh, nàng không chế được nỗi chua xót trong lòng, ra lệnh cho nước mắt không nên tràn ra, nàng chớp mắt mấy cái, ngăn lệ ngân lại, nhưng lại không cách nào che giấu được vẻ thê lương.

“Ta đã rõ ràng, hoàng tử, lúc trước là do ta không biết, hiện giờ đã biết được quan hệ của hai người, vậy thì hẳn chính là...chính là tỷ phu của ta rồi, ta sẽ không tiếp tục để ý hẳn nữa.” Nguyệt Trà tỏ rõ thái độ.

“Vậy là tốt rồi, bất quá, ta vẫn còn sợ rằng Huyền Trinh chán ghét ta, không quan tâm ta nữa....” Tâm Lan giả bộ ưu sầu.

“Hoàng tử người đừng lo lắng, trinh hoàng huynh hẳn không thể không muốn người.” Nguyệt Trà bình thản mà nói, nàng biết là bản thân phải an ủi Tâm lan, bởi vì chính nàng đã làm chuyện sai trái.

“Đúng vậy. Ta còn có mẫu hậu nâng đỡ, hẳn không chịu trách nhiệm cũng không được, nhưng người lại không có, người phải học cách tự bảo vệ chính mình.”

Tâm Lan nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Nguyệt Trà như vậy, thâm tâm đặc ý cực kỳ.

“Đừng làm sai việc gì, Huyền Trinh tương lai hãy để ta chịu trách nhiệm.” Tâm Lan làm bộ hạo ý mà khuyên giải Nguyệt Trà, nói xong liền vội vã mà đi, nàng không thể đợi lâu hơn được nữa, bởi vì nàng sợ rằng sẽ không thể không chế được ý cười lộ ra trên gương mặt mất.

.
. .

Nguyệt trà chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ, hơn nửa ngày vẫn không nhúc nhích, chỉ có thể ngơ ngác nhìn đến tận nơi nào.

Trong mắt của nàng không có lệ, chỉ có nỗi thống khổ, cùng nỗi đau đốt cháy.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu.

Rốt cục ánh mắt của Nguyệt Trà từ ngoài cửa sổ cũng thu về, nàng nhìn ngắm đóa hạnh màu trắng hoa trong bình, sắc mặt cũng tái nhợt hết như đóa hạnh hoa nọ.

Đôi tay nàng chỉ nhẹ nhàng đưa ra, đóa hạnh hoa trắng trong bình liền rơi trên mặt đất.

Mộng đẹp dễ tỉnh, xuân đẹp dễ trôi, nàng không nên hi vọng gì nữa.

Tâm Lan đi được không bao lâu, lại đến Ngọc Trân xuất hiện trong phòng của Nguyệt Trà.

“Đoạn Nguyệt Trà, người thật không biết xấu hổ! ” Ngọc Trân tay chống hông, hung hăng mà mắng chửi.

Đây là tiết mục mà nàng cùng Tâm Lan đã thông đồng với nhau, Tâm Lan giả trang người tốt, nàng giả trang người xấu, làm cho Nguyệt Trà phải mềm lòng biết khó mà lui.

“Người cư nhiên lại có dũng khí câu dẫn Trinh hoàng huynh!? Cũng không thèm soi gương, xem bộ dạng chính mình như thế nào! Ta nói cho người biết, người đã xấu muốn chết, xấu đến mức làm người ta buồn nôn!” Ngọc Trân hét như liên châu pháo, đem lời thoại của mình nổ liên tục.

“Người xem chính mình, một người quốái dị, còn muốn lấy đi nam nhân của Tâm Lan, người có thể so với Tâm Lan sao?”

Nguyệt Trà chịu không nổi lời chỉ trích ác độc như vậy, ghen ngào nói: “Đừng nói nữa, ta biết Trinh hoàng huynh chính là phu quân tương lai của hoàng tử.”

“Biết thì sao? Nhà ngươi không biết tự lượng sức mình, nhìn thấy đã nghĩ muốn đoạt lấy, ngươi cho rằng Trình hoàng huynh thật sự phải lòng ngươi rồi? Ta nói, hắn là đang thương hại, đang tội nghiệp ngươi thôi!”

“Ta biết!” Nguyệt Trà đáng thương đáp lại.

Ách! Nàng như thế nào lại mềm yếu đến vậy, dễ dàng dao động như vậy?

Ngọc Trân nguyên bản còn có nhiều từ ngữ ác độc hơn, nhưng cũng chẳng cần nữa rồi, đành không làm gì khác hơn là nuốt nó vào trong bụng.

“Tránh xa Huyền Trinh một chút, cũng đừng nghĩ muốn lôi kéo chú ý từ Huyền Kỳ!”

“Ta không quen biết Kỳ hoàng huynh.”

“Vậy tốt rồi, nếu như để ch ta biết ngươi đến gần Huyền Kỳ, hoặc là khiến hắn chú ý, ta sẽ không tha cho ngươi.”

“Ta đã rõ ràng.”

Nguyệt Trà đợi Ngọc Trân ra khỏi phòng, nàng mới hoảng hốt mà chạy ra khỏi phòng.

Bên ngoài không biết từ khi nào mưa phùn đã rơi, nàng mặc cho những giọt mưa rơi trên thân thể, nước mắt đã vô thanh vô tức mà tuôn rơi, từng hạt trong suốt không tự giác lăn trên má.

Tay nàng nhẹ đặt lên môi....Tình cảnh ngày đó hiện lên rõ ràng.

Nàng thực sự thích Trình hoàng huynh, thích ở trong lòng của hắn, thích hân hôn nàng. Nhưng hân vốn là nam nhân của hoàng tỷ, là tỷ phu ương lai của nàng, nàng cùng hân vốn dĩ không hề có kết quả!

Mấy ngày nay tình nồng ý mật, mơ ước, nguyện lai đều là trống rỗng.

Cái gì uyên ương sát cánh, nguyện ý răng long đầu bạc, thoáng chốc như hóa thành mây khói.

“Ta phải quên hân, từ nay về sau không nghĩ tới hân nữa.”

Nhưng lời trong miệng nói thì dễ dàng nhưng làm được lại quá khó khăn, nhắm mắt lại, gương mặt của hân lại hiện lên trong tâm trí nàng, nàng cảm giác tựa hồ như nàng không thể giữ nổi bình tĩnh.

Nàng không muốn nhớ đến hân, trái tim đều muốn hỗn loạn.

Nhưng là, không có gì trên thế gian này có thể dễ dàng thực hiện, trái tim nàng không để bản thân làm chủ nữa rồi.

Rơi vào vòng tình, tình tơ chỉ càng vướng mắc chặt hơn, nàng đã chờ đợi bấy năm, trong khi chờ đợi đã đem tình cảm ghim sâu vào tâm can, không thể tự kiềm chế được nữa.

.

.

.

Đoạn Huyền Trinh phát hiện Nguyệt trà tránh mặt hân.

Ngã vào trên giường, hân nhắm hai mắt lại, lập tức xuất hiện gương mặt xinh đẹp thoát tục của Nguyệt trà.

Hắn cứ nằm ở trên giường ngẩn người như vậy, thái giám hầu hạ bên cạnh hân tiểu đức tử đến gõ cửa đem bữa tối đến, hân cũng không nghe thấy.

Tại sao nàng luôn không có mặt ở nhà? Cũng không có mặt ở hậu hoa viên?

Tại sao lại muốn tránh né hân?

Hắn mới hôn nàng, còn nói rõ ra.

Chẳng lẽ nàng không thương hân sao?

Hảo, ngày mai thừa dịp trời còn chưa sáng, hấn liền đến Bắc Uyển tìm nàng, như vậy Nguyệt Trà sẽ không thể tránh mặt hấn nữa.

Hấn nhẫn nại chịu không nổi, nhất định phải hỏi rõ nàng!

.

.

.

Sắc trời còn chưa sáng, Đoạn Huyền Trinh đã rời khỏi tấm cung, đi đến Bắc Uyển.

Đẩy cửa vào, Nguyệt trà còn chưa tỉnh ngủ, hấn chậm rãi đi đến bên giường của nàng, nhìn chăm chú, tia nắng ban mai chiếu vào khuôn mặt thuận khiết như bông tuyết của nàng (LL: vẫn ghê cơ ^^).

Hấn vươn tay, nghĩ muốn chạm vào gương mặt ấy, nhưng lại dừng lại, lo lắng sẽ làm phiền nàng, nhưng trái tim lại khuyên hấn nên chạm vào, hấn lại đưa tay về phía trước.

Dường như có cảm giác có thứ gì đó, thân thể Nguyệt trà giật bắn, đôi mắt đẹp mở to, nhìn gương mặt tuấn dật của Đoạn Huyền Trinh.

Vì sao? Vì sao lại nằm mộng thấy hấn, tỉnh lại vẫn không thể quên hấn được?

“Người đã tỉnh?” Đoạn Huyền Trinh hỏi.

Thiên a! Đây không phải là mộng!

Nguyệt Trà dường như hoàn toàn tỉnh táo, nàng ôm lấy chăn mà ngồi dậy.

“Trinh hoàng huynh, người như thế nào lại ở nơi này?”

“Ta đến gặp người.”

“Người mau đi ra, người không thể vào đây.”

“Ta biết ta không nên tự ý xông vào khuê phòng của người, nhưng nếu không làm vậy ta sẽ không gặp được người.”

“Người không nên tới tìm ta nữa.”

“Tại sao ta không thể đến tìm người?”

“Người!”

Nghĩ đến hấn giả bộ không hề hay biết, Nguyệt trà không khỏi khóc lên.

“Nguyệt Tà!”

Thấy hai giọt nước mắt tràn khỏi bờ mi, tâm can càng thương xót, Đoạn Huyền Trinh liền gất gao ôm lấy nàng, thấy hai phiến môi ánh đào của nàng khẽ run, hấn không nhịn được liền cúi đầu hôn xuống.

“Không! Người đừng như vậy nữa.” Nguyệt trà quay đầu cự tuyệt nụ hôn của hấn.

Đoạn Huyền trinh nắm lấy bờ vai của nàng, “Tại sao lại không?”

“Ta đã đáng thương đến vậy rồi, người tại sao còn muốn trêu đùa ta?”

Nhớ tới lời Tâm Lan nói, một trận ỷ khuất phút chốc lại nổi lên trong lòng, thổn thức .

“Ta nhiều ngày nay bởi vì nhớ người nên không thể ngủ được, ngày chưa sáng đã chạy đến gặp người, nhìn thấy cửa cung đã khóa, ta liền trèo tường tiến vào, ta đối với người một lòng yêu thương, người cư nhiên lại nói ta trêu đùa người, người rốt cuộc còn có lương tâm hay không?”

Nguyệt trà cả kinh mở to mắt. “Trèo tường? Người như thế nào lại có thể trèo tường? Đường đường là đại hoàng tử lại có thể giống như kẻ trộm mà trèo tường?”

“Không còn cách nào khác a, ta muốn gặp người!” Đoạn Huyền Trinh lúc này tựa như một hải tử cao lớn vậy.

Nỗi chua xót dữ dội từ trái tim tràn đến mí mắt.

Nàng sao lại không muốn gặp hẳn chứ? Chỉ là....

Nàng chớp chớp đôi mắt đã bắt đầu nóng lên, không dám tiết lộ nỗi lòng.

“Chúng ta không thể gặp nhau nữa.”

“Tại sao chúng ta không thể gặp nhau?”

Đoạn Huyền Trinh muốn biết rõ nguyên nhân vì sao nàng chốn tránh hẳn.

“Không tại sao cả, tóm lại, ta cầu người đừng tới tìm ta nữa, để cho ta có một cuộc sống an tĩnh có được không?”

“Ta làm không được! Ta không thể không thấy người! Ta đã yêu người mất rồi!” Khuôn mặt tuấn dật của Đoạn Huyền Trinh lộ rõ quyết tâm không ai có thể ngăn trở.

“Người vậy bận sự trong sạch của hoàng tử, như thế nào lại có thể nói với ta như vậy?”

Nguyệt Trà nói liền một mạch, ngay cả gương mặt cũng đã đỏ lên.

“Ta làm vậy bận sự trong sạch của Tâm Lan? Ai đã nói với người như vậy?”

Đoạn Huyền Trinh bộ dạng ảo não khi bị người vu khống.

“Chính người làm chuyện đó, chẳng lẽ lại không rõ ràng!?” Nguyệt trà cúi đầu không nói ra.

Thực sự là oan uổng cực điểm!

Rốt cuộc ai đã loan tin đồn này ,nếu để hẳn biết được hẳn liền xé miệng kẻ kia ra!

Lại tự nghĩ kĩ, Đoạn Huyền trinh phát giác có khả năng nhất định người đó chính là Tâm Lan. Trừ bỏ nàng ta ra, người nào có lá gan đi rêu rao như vậy chứ!

Nhất định là Tâm Lan đến tìm Nguyệt Trà để ly gián.

“Là chính Tâm Lan nói có đúng không hay không? Tâm Lan đáng ghét, vậy mà có thể lấy chính sự trong sạch của mình ra làm vũ khí! Nguyệt Trà, người hãy nghe ta nói ,ta tuyệt đối không đối với Tâm Lan làm chuyện như thế, ta có thể thề!”

“Vậy hoàng tử vì sao lại nói như vậy?”

Nguyệt Trà thực sự không biết phải tin tưởng người nào, dù sao, từ xưa đến nay thứ quan trọng nhất của một nữ tử là trinh tiết, đâu có người nào lấy nó ra để đùa giỡn?

“Đó là vì Tâm Lan xảo trá, nàng ấy biết rằng nếu nói như vậy, người nhất định sẽ suy nghĩ đến tình tỷ muội mà tự động buông tay ta.”

Hắn bắt lấy tay nàng, ánh mắt hai người giao nhau, hẳn nhìn sâu vào đôi mắt nàng nhìn ra khúc mắc đã lâu trong lòng, nếu không tháo gỡ, có lẽ nàng vẫn còn lâm vào giữa mê loạn, không có dũng khí để yêu hẳn, tiếp nhận hẳn.

“Nguyệt Trà, ta cho tới tận bây cũng không hề yêu Tâm Lan, người duy nhất cả đời này ta yêu chỉ có mình người mà thôi.” Hắn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nàng lên, đôi môi nóng rực đặt một nụ hôn lên trán.

Trong đôi mắt của Nguyệt Trà cũng đã phấp một màn hơi nước.

“Tại sao?” Đôi mắt trong suốt như nước nhìn hẳn, tìm kiếm đáp án, muốn hẳn an ủi trái tim không xác định của nàng.

“Tại sao cái gì?” Hắn chạm khẽ vào chóp mũi của nàng.

“Tại sao lại yêu ta?”

“Yêu một người không cần bất cứ lý do gì.”

“Nếu như không có lý do,vậy thì tại sao có thể biết đó chính là yêu đây?”

Nguyệt Trà vẫn khao khát được yêu, đột nhiên, giấc mộng trở thành sự thực, người mà mình hằng ngưỡng mộ theo đuổi nàng, đã đem sự tự ti vẫn tồn tại phóng thích, làm cho nàng sự hãi suy nghĩ có chút loạn lên.Trái tim suy tính muốn nắm lấy hạnh phúc này, nhưng mặt khác lại sợ thứ kia chỉ là ảo mộng.

“Người gả cho ta, cả đời này ta sẽ bầu bạn với người, không rời, như vậy đủ chứng minh ta đối với người là yêu đi?”

Hắn quyết tâm không cho Tâm Lan có cơ hội phá hư bọn họ.

Nguyệt Trà bị hắn làm rung động.

Hắn nói hắn muốn cùng nàng cả đời không rời?

Vì cảm động nước mắt đã tràn khoeo mắt, nàng si ngốc mà chăm chú nhìn hắn.

“Nguyệt Trà,người nói a!” Hắn thiếu kiên nhẫn mà thốt lên.

Từ nhỏ đến lớn, nàng vốn tự ti, mà Đoạn Huyền Trinh trao cho nàng, lại chính là thứ tình yêu nàng khao khát nhất, nàng quá mức muốn a!

“Người thật sự muốn ta,cả đời cũng sẽ không xa cách ta,sẽ không có mối nói cũ?”

“Ta kém cỏi như vậy sao?” Đoạn Huyền Trinh cảm giác có điểm khuất nhục mà kháng nghị.

“Bởi vì....hoàng tử nói người rất phong lưu...”

“Ta phong lưu chỗ nào!? Hơn nữa lúc ở đại Đường có nghe ca vũ trên thuyền hoa ,ta đều rất là có quy củ, chỉ có mình người làm cho ta không tự chủ được thôi.”

Vừa nói, hắn vừa nâng gương mặt tuyệt mỹ của Nguyệt Trà lên,nhìn sâu vào con người như nước của nàng.

“Tin tưởng ta, gả cho ta.”

Nguyệt Trà chăm chú nhìn Đoạn Huyền Trinh,trong lòng nàng có một loại rung động nhỏ ,cũng có chút yêu thương.

“Nếu như người đáp ứng,nhân tiện hôn ta đi.” Hắn nhẹ nhàng nói.

“Nguyệt Trà cúi đầu.” Cái đầu nhẹ nhàng lắc.

“Tại sao không đáp ứng? Chẳng lẽ người không thương ta?”

Nguyệt Trà lại lắc đầu.

“Vậy vì sao người lắc đầu?”

“Ta sẽ không hôn người.”

Đoạn Huyền Trinh cười sùng nịnh, cánh tay xoa vào mái tóc đen của nàng, mê muội mà cảm nhận từng sợi tóc.Thanh âm của hắn đầy mê hoặc: “Không sao, ta sẽ dạy người.”

Tiếp theo đôi môi nóng rực của Đoạn Huyền Trinh đã bao trùm đôi môi mềm mại của nàng, khi chiếc lưỡi của hắn tiến vào đi xét bên trong miệng, nàng lớn mật nhẹ vươn đầu lưỡi cùng hắn giao triền, thuận theo nụ hôn ấy.

Khi đã được cho phép,Đoạn Huyền Trinh cực kỳ hưng phấn,tiến tới hôn chiếc cổ mảnh khảnh của nàng.

Nguyệt Trà chỉ mới quen tới sắc dục, như thế nào có thể khắc chế nhu tình của Đoạn Huyền Trinh được,mồ hôi rơm rớm,trong miệng thoát ra thanh âm yêu kiều.

Tuy chỉ là vài tiếng kêu rất nhỏ,nhưng thanh âm lại lay đảo tâm hồn,Đoạn Huyền Trinh nghe được khí huyết liền tăng vọt,nhất thời hạ thân dần dần thẳng đứng lên.

Cánh tay Đoạn Huyền trinh trượt xuống cổ áo nàng,không an phận mà giải khai y phục của nàng.

Nguyệt Trà phát hiện hần giải khai y phục của mình, gương mặt trắng hồng thoáng chốc trở nên đỏ bừng,ngượng ngùng mà lắc đầu.

“Không được! “

“Đừng cự tuyệt ta, ta muốn ngươi ” Hần đỡ dành nàng, hần muốn nàng rõ ràng, hần đối với nàng là thâm tình sâu sắc.

Nguyệt Trà chợt thấy bàn tay của Đoạn Huyền Trinh từ trên lưng nàng nhẹ nhàng trượt xuống, nhất thời mang đến một trận tê dại,không khỏi có biểu tình say mê.

Mỗi tình đầu có ý muốn yêu thương,động tác này ôn nhu an ủi thấp dần xuống,từ từ câu dẫn khơi dậy sắc dục.

Nàng bắt lực ngăn cản, bởi vì trong tiềm thức của nàng đã luôn mong muốn sự che chở ôn nhu mà triu mến của hần, mãi mãi, vĩnh viễn.

Đôi môi hần khéo léo hôn lên vành tai của nàng, thấp giọng thì thào: “Được không?”

“Ân” Nguyệt Trà ngượng ngùng lên tiếng.

Giờ phút này tựa như thiêu thân lao vào lửa, nàng chỉ muốn vì hần mà nguyện ý hi sinh trong ngọn lửa tình kia.

Được đồng ý, Đoạn Huyền Trinh một mặt hôn lên thân thể Nguyệt Trà, một mặt thuận thế tháo đai lưng của nàng xuống, làm cho thân thể hoàn mỹ kia chậm rãi hiện ra,cần cổ trắng mịn,bờ ngực nở nang,làn da không có tỳ vết,so với trân châu bảo ngọc còn phải hoa mắt hơn,câu hồn đoạt phách.

Nguyệt trà nếm thử loại cử chỉ thân mật này,chỉ cảm thấy làn da nhẹ tê tê, thật sự làm người ta khó nhịn, cho nên thân thể mềm mại của nàng lại càng không ngừng phát run.

Khi Đoạn Huyền Trinh đem tiết khố của Nguyệt Trà thoát xuống, hần nao núng một chút, hần nhìn đến đôi mắt của Nguyệt Trà, thấy đôi mắt đó mang theo một chút sợ hãi, hần lập tức mỉm cười,nhẹ giọng mà nói:

“Sợ sao?”

Nguyệt Trà chớp mắt,thân thể mềm mại có chút run,sắc mặt khấn trương mà gật đầu,giọng nói cũng run theo:

”Ta có điểm sợ...”

Đoạn Huyền Trinh dùng một nụ cười trấn an,trân trọng tháo xuống tiết khố của nàng,thân thể uyển chuyển của nữ nhân đã không còn thứ gì che chắn,thân thể đó tựa như dương chi bạch ngọc,trên chiếc nệm màu đỏ thắm lại càng có vẻ nhu mềm,mê người cực điểm.

Nguyệt Trà khiếp sợ mà lấy tay che lại, khuôn mặt kiều diễm xấu hổ,lại càng thêm động lòng người.

Đoạn Huyền Trinh vừa nhìn,trái tim không khỏi phiêu du tới tận chốn thần tiên,vươn tay muốn kéo đôi tay nàng, không ngờ Nguyệt Trà không chịu nghe hần, một tay che ngực, một tay che giữa hai chân, không cho Đoạn Huyền Trinh từng bước vượt qua sông Lô Tri,trên mặt là biểu tình hỗn tạp, bất an, có mê hoặc, có ngượng ngùng,lại vừa có phần sợ hãi.

Đoạn Huyền Trinh nhất thời không biết làm như thế nào mới phải,thấp giọng nhỏ nhẹ: “Nguyệt Trà!”

Gương mặt Nguyệt Trà nhanh chóng hiện ra một tia xấu hổ,thấp giọng nói: “Xin lỗi...Ta...”

Đoạn Huyền Trinh không dám vội tiến,dần dần vuốt ve,bất luận là ở nơi nào, da thịt đều mềm mại nòn nà như vậy, như tuyết như nhung, cảm xúc trơn mượt lang kẻ khác một khi đã chạm đến liền không nở rời tay.

Nguyệt Trà nhắm hai mắt lại,một trận sóng sóng thư sướng từ trên người truyền đến, từng giọt từng giọt lan xuống, nàng nhẹ giọng rên rit.

“A...hoàng huynh...”

“Gọi ta Huyền Trinh, ta đây, Tiểu Nguyệt Trà.”

Đoạn Huyền Trinh hôn lên cánh tay Nguyệt Trà, tiếp theo lời kéo cánh tay nàng, mỹ cảnh trước ngực lộ ra, lệ khí động lòng người.

Thân thể Đoạn Huyền Trinh có chút động, đè lên thân thể mềm mại của Nguyệt Trà, xoa nắn bờ ngực vì thở gấp mà dao động của nàng.

Chỉ thấy rằng đôi tay luyện võ khi ra chiêu thì cực kỳ cương mãnh ,bây giờ nhưng lại quá đổi nhu tình, làm Nguyệt Trà không dứt tiếng than nhẹ cùng thở gấp.

Cánh tay Đoạn Huyền Trinh dần dần trượt xuống giữa hai chân của Nguyệt Trà, nhẹ nhàng đẩy tay, dò xét nơi ẩn mật riêng tư kia.

“Ân...” Nguyệt Trà miễn cưỡng cảm mà kẹp hai chân lại, lộ ra vẻ mặt bất an.

“Tin tưởng ta, hãy để ta yêu thương người.”

Tiếng nói của hắn có một mỹ hoặc không tên, làm cho nàng không còn đóng chặt hai chân nữa.

Tay hắn xoa nắn bộ vị ẩn mật kia,nhẹ nhàng chậm rãi chơi đùa.

Nàng không thể tin được hắn đang làm cái chuyện gì nữa, tay hắn đặt ở nơi xấu hổ nhất của nàng, qua lại mà vuốt nhẹ, vui thích hỗn loạn từ nơi nào bỗng bộc phát, làm nàng khó nhịn mà than nhẹ

“A....”

Nguyệt trà lập tức xấu hổ mà nhận thức, nơi bị hắn vuốt ve kia không hiểu tại sao đã ỉn ửng.

Nàng xấu hổ đến cực điểm,hai chân lại khép chặt,muốn hắn đình chỉ động tác, nhưng hắn lại dùng đầu gối ngăn hai chân nàng lại,vẫn không ngừng vuốt ve chơi đùa.

Đầu ngón tay thô ráp trực tiếp tiến vào cánh hoa mềm mại của nàng,tại nơi miễn cưỡng của nàng xoa nhẹ.

Dịch ỉn ửng từ đầu ngón tay tiêu hồn mà truyền đến, kích thích hắn mất đi sự không chế, ngón tay nhịn không được mà cắm vào sâu hơn.

Đoạn Huyền Trinh chỉ cảm thấy bên trong hết sức mềm mại mà chật hẹp, khi hắn đem ngón tay xâm nhập, thân thể Nguyệt Trà liền run lên, môi truyền ra tiếng rên rỉ đau đớn.

“Đừng sợ! Sẽ có điểm đau....” Đoạn Huyền Trinh nhẹ giọng trấn an.

Hai tay đem đôi chân Nguyệt Trà mở ra, hắn khó khăn kiềm chế, bỏ đi y phục trên người, đem hạ thể tiến tới phía trước.

Nguyệt Trà lần đầu nhìn thấy cái nơi bất đồng (với mình) của nam tử, nàng vừa hoảng hốt lại vừa xấu hổ, không nhịn được phát ra thanh âm bối rối: “A...”

Đoạn Huyền Trinh hôn nàng, chậm rãi hướng vào bên trong.

Theo sự xâm nhập của Đoạn Huyền Trinh, ánh mắt của Nguyệt Trà cũng càng thêm mê loạn

“Ahhh!”

Một tiếng hét cao vút,hai người đã cùng kết hợp lại một nơi.

Đoạn Huyền Trinh thở hổn hển, sau khi chờ cho nàng thích ứng mới chậm rãi di chuyển.

Nguyệt Trà lúc đầu nỗ lực kìm nén thanh âm, nhưng khi Đoạn Huyền Trinh chạm tới nơi sâu kín nhất trong cơ thể nàng, khoái ý toàn thân tựa hồ tê đũng mà xông tới, nàng cũng không thể kìm nén hơn, phát ra ra một tiếng khóc lóc.

Hai người tình cảm mãnh liệt triển miên, đến khi ánh nắng đã chiếu rọi cả mặt đất, rốt cục mới đạt tới thời khắc rực rỡ....

Sau khi hết thấy bình an trở lại,Đoạn Huyền Trinh lấy cái cằm mềm đắp cho Nguyệt Trà,để nàng ngồi dựa vào lòng mình.

Nguyệt Trà vừa nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, khuôn mặt thanh tú có chút choáng váng.

“Vẫn còn đau phải không?” Thanh âm của hắn đầy vẻ quan tâm.

“Không còn nữa rồi.” Nguyệt Trà thấp giọng đáp.

“Ta nói tiểu Nguyệt Trà à, người bây giờ đã là người của ta rồi.”

Đoạn Huyền Trinh say đắm ôm lấy nàng, hảo hảo nghĩ muốn cứ như vậy ôm lấy nàng, ôm nàng mãi mãi.

Nàng đã thuộc về hắn rồi.Lời nói này chính là niềm xúc động của hắn!

Như tìm thấy một chỗ dựa, Nguyệt trà đem đầu tựa vào vai của Đoạn Huyền Trinh, thân thể dính sát vào thân thể hắn, nàng có thể cảm giác được trái tim của hắn chậm chậm đập.

Nàng chưa từng có cảm giác thỏa mãn đến vậy, loại cảm giác được người ta thương yêu.

Bởi vì có hắn, nàng không còn là cô nhi không ai yêu thương, cũng không còn là khắc tinh, nàng chỉ là nữ nhân luôn được hắn yêu thương che chở mà thôi.

Nguyệt Trà cùng Đoạn Huyền Trinh dựa sát vào nhau,lặng lẽ hưởng thụ thời khắc thân mật này.

Chương 6

ong phòng kiểm chế không được bồi hồi.

Nghĩ thầm, Nguyệt Trà sau khi nghe nàng nói như vậy, hắn là sẽ không để ý đến hắn nữa, nếu như vậy hắn sẽ thấy rằng nàng tốt hơn,nhưng hắn như thế nào lại không tới tìm nàng?

Hai nàng bốn ngày nay đều chỉ trốn trong phòng, nơi nào cũng không đi.

Không được! Nàng phải đi ra ngoài xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tâm Lan ra khỏi phòng, đi tới Bắc Uyển, nàng muốn tìm Nguyệt Trà để dò xét ý tứ của người kia ,muốn biết kế sách của mình đã thành công hay chưa.Nhưng trùng hợp, Đoạn Huyền Trinh cũng đang đi đến phía đó.

Gặp được Đoạn Huyền Trinh, Tâm Lan vô cùng cao hứng ,nhưng tính cách kiêu căng lại không cho nàng thể hiện điều đó ra.

Nàng nghĩ, cuối cùng nàng cũng làm được rồi, nàng trước tiên cho hắn biết tay, để hắn sau này miễn được nước lã tới, vì vậy cả khuôn mặt nàng liền tỏ ra lạnh lùng.

“Tâm Lan, sớm như vậy đã thức dậy rồi!” Đoạn Huyền Trinh tâm tình đặc biệt tốt, lễ nghĩa mà hỏi thăm Tâm Lan.Nàng bình thường hình như không tới trưa là không chịu rời giường.

Tâm Lan dùng giọng mũi hừ nhẹ một cái, không thèm để ý đến hắn.

Đoạn Huyền Trinh nhún vai, cũng không thèm để ý nàng, xoay người đi thẳng.

Tâm Lan thấy hình như tình hình hiện tại có điểm không đúng, lập tức chạy tới ngăn cản.

“Uy! Người muốn đi đâu?”

“Đến Bắc Uyển!”

Tâm Lan vừa sợ vừa giận, liền lấy tay ngăn cản.

“Ta không cho phép người đi tìm Nguyệt Trà!”

“Ai quan tâm người có cho phép hay không chứ.”

Thái độ của Tâm Lan làm cho hắn vốn đã không truy cứu việc nàng bịa đặt với Nguyệt Trà về trình tiết, bây giờ tức giận lại bùng bùng bốc lên.

“Đoạn Huyền Trinh!” TâmLan tức giận đến mức thanh âm cũng phát run: “Nguyệt Trà, nàng sẽ không muốn gặp người nữa!”

“Người làm sao lại biết nàng sẽ không chịu gặp ta? Nói cho người biết, ngày hôm qua ta mới gặp Nguyệt Trà.”

Nhớ tới ngày hôm qua cũng Nguyệt Trà bên nhau, hắn liền không thể chờ đợi đến lúc được gặp nàng.

“Cái gì? Các người!”

Bị đùa giỡn rồi! Nguyệt Trà rõ ràng đã đáp ứng sẽ không gặp mặt hắn nữa mà.

“Đừng có nói mấy lời bịa đặt cay độc đó nữa!” Đoạn Huyền Trinh chính là đang cảnh cáo nàng.

“Bịa đặt cái gì? Người đừng nghe Nguyệt Trà nói bậy! Trong lòng của nàng rất xảo quyệt.”

Tâm Lan như thế nào còn không hiểu rõ, người này đã phạm sai lầm, hắn có thể không truy cứu, nhưng lại còn muốn vu oan cho người khác, thực sự nàng đã khiến người ta phải chán ghét đến cực điểm.

“Tâm Lan, ta không cho phép người nói xằng bậy với Nguyệt Trà nữa, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người.” Nói xong, Đoạn Huyền Trinh liền tránh qua người Tâm Lan, đi đến Bắc Uyển.

Tâm Lan hít một hơi, hô lên: “Nguyệt Trà thực sự quan trọng đến vậy sao?”

“Ân!” Đoạn Huyền Trinh gật đầu.

“So với ta còn quan trọng hơn?” Nước mắt của Tâm Lan đã theo ủy khuất mà tràn my.

“Ta đã theo người lâu như vậy, sao người có thể không quan tâm đến ta?” Nàng tưởng rằng tỏ ra như vậy sẽ có thể rung động trái tim Đoạn Huyền Trinh.

“Ta không muốn người đi theo ta, khi đó ta muốn người quay trở về Đại Lý, là vì người luôn luôn không chịu rời đi.”

Nàng dùng mọi cách để gặp mặt, dày mặt theo đuổi, không chịu buông tha, ngược lại hắn chỉ càng nhấn tâm muốn dứt ra, thoảng chốc, tình yêu nồng đậm của nàng đã hóa thành một con số không.

Tâm Lan không nói gì.

Đoạn Huyền Trinh đi hai bước, đột nhiên dừng lại.

“Ta biết chúng ta đã ở chung rất lâu, nhưng loại sự tình này vốn dĩ không thể miễn cưỡng.”

Tâm Lan đúng là rất đẹp, lại đối xử với hắn cũng tốt lắm, chỉ là tính cách đó dường như sai biệt, làm cho hắn không cách nào có thể yêu nàng, người hắn yêu chính là Nguyệt Trà ôn nhu như nước mà không phải như lửa, động vào sẽ thiêu cháy người như Tâm Lan.

Tâm Lan cắn răng, dùng sức nắm chặt năm ngón tay.

Tình ý trong nhiều năm chỉ là một thứ trống rỗng, nàng phải làm sao để ngừng lại tình yêu này đây, và còn vì hắn mà đã trì hoãn cả tuổi thanh xuân tươi đẹp?

Nàng hận!

Đồng tử trong suốt xinh đẹp như đang tích lửa, thiêu đốt đôi mắt của nàng.

Bị cự tuyệt cùng vứt bỏ, trong lòng nàng – con người cao cao tại thượng liền dâng lên một nỗi hận.

Tâm Lan giống như gặp phải một chuyện làm nàng vô cùng ủy khuất, khóc thét lên, chạy tới Từ Ninh cung tìm thái hậu.

“Mẫu hậu!” Tâm Lan dựa vào lòng mẫu thân mà gào khóc.

“Sao vậy?” Thái hậu đau lòng mà hỏi han.

“Mẫu hậu, người phải thay ta làm chủ!”

Lần đầu tiên trong cuộc đời Tâm Lan không hề để ý đến khuôn mặt của mình còn xinh đẹp hay không, nước mắt hiện giờ tứ tung trên mặt, bởi vì hiện giờ nàng rất không cam tâm.

“Chuyện gì? Người nào làm người phải ủy khuất?”

“Mẫu hậu, ta không muốn sống!”

“Đừng như vậy. Mặc kệ là chuyện lớn gì, mẫu hậu nhất định sẽ giúp người, mau nói cho ta nghe đi.”

“Huyền Trinh đã bị tiện nha đầu Nguyệt Trà cướp mất rồi!” Nàng vừa khóc lóc vừa nói.

“Nguyệt Trà? Huyền Trinh?” Cũng hái hậu (họ của thái hậu là họ Cử, còn tiên đế họ Đoàn) tìm không ra đầu mối, lại suy nghĩ cẩn thận rồi mới nói: “Sao lại có thể chứ?”

“Là thật đó! Mẫu hậu, người phải nghĩ cách a.”

“Nguyệt Trà sinh ra đã như vậy, Huyền Trinh sao có thể thích nàng?”

“Không phải, Nguyệt Trà đã thay đổi rồi!”

“Thay đổi? Trở nên thế nào?”

“Đã trở thành xinh đẹp mất rồi, cho nên nàng ta mới đi câu dẫn Huyền Trinh a!” Tâm Lan thực sự không muốn thừa nhận rằng Nguyệt Trà đã trở nên xinh đẹp là chuyện có thật.

“Cho dù có trở nên xinh đẹp đi chăng nữa, Huyền Trinh cũng không lý nào lại không chọn người a!” Nữ nhi của mình luôn là người tốt nhất, trong lòng Cử thái hậu, nàng luôn nghĩ Tâm Lan chính là người đẹp nhất.

“Này...nàng ta thật không biết xấu hổ! Giả bộ đang thương làm cho Huyền Trinh thông cảm.” Tâm Lan tùy tiện nghĩ ra một cái lý do.

“Người xác định là Huyền Trinh thực sự thích Nguyệt Trà rồi sao?”

“Ân, hẳn vì Nguyệt Trà mà thiếu chút nữa muốn đánh ta.”

“Thật sự?” Bà vừa sợ vừa giận, sợ là vì kinh ngạc Nguyệt trà lại có bản lĩnh làm cho Đoàn Huyền Trinh che trở đến như vậy ; còn tức giận chính là vì Đoàn Huyền Trinh cư nhiên lại muốn ra tay với nữ nhi bảo bối mà nàng đã một tay nuôi lớn, ngay cả mạng cũng không nỡ.

“Thật ghê tởm, ta lại đã quên mất cái nguồn họa này!”

Hiền phi cùng Nghi phi cũng sinh nữ nhi, Vân tiện nhân kia cũng sinh ra nữ nhân. Vậy mà người đàn bà kia khi còn sống đã chiếm tất cả tình yêu của hoàng thượng, nay nữ nhi của ả lại muốn đoạt nam nhân của nữ nhi nàng, không thể được! Nàng tuyệt đối không cho phép người kia phá hoại hạnh phúc của nữ nhi mình.

“Mẫu hậu, hiện giờ ta phải làm sao?” Tâm Lan dương đôi mắt đã đắm lệ nhìn thái hậu.

Thái hậu lâm vào trầm tư.

“Mau đi tìm cữu cữu của người tiền cung.”

“Ân!” Tâm Lan đáp lại.

Vừa thấy ca ca vững vàng đi đến, thái hậu lập tức nói: “Có việc lớn rồi!”

“Chuyện gì?”

Nàng lập tức đem chuyện kia kể ra.

“Đừng lo lắng, Ngày mai ta sẽ vào triều bẩm báo hoàng thượng, xin ngài ban hôn cho Nguyệt Trà, như vậy không phải đã được giải quyết rồi sao?”

“Hoàng thượng sẽ đáp ứng sao? Hơn nữa muốn đem nàng ta ban hôn cho ai?” Tâm Lan có chút hoài nghi.

“Đó không phải là vấn đề, đáng lo là biểu ca của người thích nàng, nên hẳn sẽ không thể không lấy nàng. Mọi người trong cung đều tưởng nàng ta xấu xí, hoàng thượng cũng không ngoại lệ, chắc chắn sẽ ân chuẩn thôi.” Quốc cữu đáp lại.

.
. .

“Gả cho Cung Hoàng được không?”

Cung thái hậu đối với kế hoạch đem địch nhân tiến vào gia môn thì có chút nghi ngờ.

“Sao lại không? nàng thế nào cũng mang thân phận công chúa, xuất giá vào nhà chúng ta cũng chính thay chúng ta gia tăng thêm thế lực. Ta nói muội muội à, chuyện tranh đoạt sủng ái trước kia đều là truyện cũ rồi, đừng nghĩ tới nữa, ngay bây giờ điều quan trọng là làm thế nào để Cung gia chúng ta ngày càng thêm quyền thế!”

“Ân, vậy thì theo ý kiến của huynh đi!”

Kỳ thật, Cung thái hậu đối với tiên đế cũng không hề có tình cảm, bởi vì máu ghen ghét tranh đoạt sủng ái cùng tâm tư ham muốn hư vinh đã làm bà mờ mắt.

“Cứu cứu, người nhất định phải thuyết phục hoàng thượng.” Tâm Lan lo lắng nói.

Cung Đạt gật đầu, “Yên tâm đi! Hết thấy đều sẽ thuận lợi.”

.

.

.

Trên triều, Quang Hữu để nghe Cung Đạt bẩm tấu.

“Ái tử nhà khanh muốn kết hôn với Nguyệt Trà công chúa?”

Hắn đối vị tiểu công chúa này của tiên đế, thật sự không có chút ấn tượng nào, chỉ biết bởi vì nàng dung mạo xấu xí nên chưa từng xuất hiện bên trong hoàng thất, hắn cũng biết những lời đàm tiếu này hoàn toàn là có thật, cũng không cố gắng mời nàng tham dự hợp mặt gì hết, cho nên hắn tựa hồ chưa từng nhìn thấy nàng.

Mà Cung Đạt hôm nay đột nhiên dâng tấu muốn gả nàng cho, thật sự đã làm hắn kinh ngạc.

“Ái tử của khanh đã từng gặp qua Nguyệt Trà?” Biết nàng tướng mạo xấu xí cho nên Quang Hữu để muốn xác nhận xem chuyện cầu hôn này có phải là sai không.

“Gặp qua, gặp qua. Tại...lần trước khi yến tiệc của thái hậu kết thúc, lúc rời đi đã gặp qua nàng tại hành lang.” Cung Đạt nói bừa qua quýt.

“Ồ, thì ra là thế, ngay cả trẫm cũng chưa từng gặp qua nàng đấy!” Hắn mấy năm nay bận việc triều chính, cũng đã quên mất vị tiểu công chúa tiền triều này.

“Nàng lớn lên nhìn như thế nào?”

Đối với một người chưa từng gặp mặt như Nguyệt Trà, hắn thật sự có điểm tò mò.

Cung Đạt sợ hoàng thượng triệu Nguyệt Trà tới gặp mặt, vậy sẽ làm hỏng hảo sự, thế nên hắn đáp: “Nguyệt Trà công chúa đoan trang cao nhã, thừa bệ hạ.”

“Ân!”

Cung Đạt đã nói nàng đoan trang cao nhã, hay cũng chính là ý không đẹp, lời đồn đại quả nhiên không sai, họ đều nói Vân mỹ nhân khi sinh hạ nàng, cảm thấy tướng mạo đó quả thực dọa người nên liền uất ức mà chết.

“Hoàng thượng có cho phép hôn sự này không ạ?” Cung Đạt vội vàng mà hỏi.

Quang Hữu để suy nghĩ vòng vo.

“Khanh gia đã thỉnh cầu, ta vốn cũng muốn phê chuẩn, nhưng là....”

Nguyệt Trà mặc dù không xinh đẹp, nhưng tốt xấu gì cũng là nhi nữ của tiên đế, có thân phận công chúa, hơn nữa, các vị tỷ tỷ khác của nàng cũng thành thân, nhưng họ đều được gả cho các hoàng tử, thân phận

đều là tương xứng, giờ nếu hấn đáp ứng hôn sự này, chẳng phải là nàng sẽ phải gả cho người có địa vị thấp hơn sao.

Hấn nguyên bản bận việc chính sự, đã quên nàng từ lâu, vậy nên đại sự cả đời này không thể để cho nàng có chút ủy khuất (thiệt thòi) nào được.

Ái tử của Cung khanh gia, hấn đã gặp qua mấy lần, người đó không tệ, chỉ tiếc là không có gì đặc biệt, cũng không có công danh, tất cả chỉ là dựa vào thế lực của gia đình nâng đỡ.

Nếu như người này cứ mãi mãi bất thành tài như vậy, Nguyệt Trà chẳng phải sẽ ủy khuất rồi sao.

“Cung khanh gia, hôn sự này ta ta sẽ rất vui vẻ nếu hai người họ thành đôi, nhưng Nguyệt Trà dù sao cũng là công chúa tiên triều, ta nghĩ nếu ái tử của khanh gia nếu không có quan hàm (chức quan), thân phận này có thể sẽ không tương xứng.”

“Vậy, ý tứ của hoàng thượng là?”

“Ý tứ của ta chính là, muốn ban cho ái tử của khanh gia một chức quan.”

“Việc này....hoàng thượng, phép tắc của nước ta vốn là không có công thì không được hưởng lộc, khuyến tử sao có thể đòi hỏi một chức quan chứ?”

Đại Lý vốn yên bình đã lâu, nước ngoài đã ký kết không chiến tranh nữa, trong triều thì còn lại mấy lão quan dày dạn kinh nghiệm chiến hết địa vị, con hấn liệu có thể làm gì để tranh giành được chức quan chứ?

Huống hồ, hấn rất rõ ràng con của mình nặng bao nhiêu phân lượng, trừ bỏ việc thích trăng hoa cùng trêu ghẹo cô nương nhà người ta ra, hấn thật sự cũng không rõ con trai mình còn có cái loại bản lĩnh gì nữa.

Quang Hữu để cười một cái,” Có một việc không tồi để cho hấn làm, nếu làm xong rồi sẽ lập nên công trạng lớn.”

“Xin hỏi hoàng thượng, việc khiến khuyến tử của hạ thần lập công là chức vụ gì?”

“Khanh gia đã quên rồi ư, Đại Đường từ trước tới nay, đến nước ta trên danh nghĩa là tới tìm hiểu nhưng thực tế đến để đòi hỏi nước ta dâng cống phẩm. Vì hòa bình, hằng năm ta vẫn cho cống đến hàng trăm vạn lượng, đó đã là cao nhất rồi, nếu như cống phẩm lại phải tăng thêm, lại phải tăng thuế với dân chúng, vậy thì sẽ làm khổ bách tính của ta rồi. Đây là điều mà trẫm luôn luôn khiến trẫm không được vui.”

“Ý tứ của hoàng thượng, là muốn khuyến tử làm sứ giả đi đến đại đường đàm phán, khiến cho bọn họ không đòi tăng cống phẩm nữa?”

“Ân, nếu được như thế, dân chúng ai sẽ không vui vẻ? không ủng hộ chứ? Nhất định việc phong tước vị sẽ không bị người nào dị nghị.”

“Hoàng thượng nói rất đúng!” Cung Đạt tuy rằng biết rõ năng lực của con mình, nhưng việc này không chấp nhận không được.

.
. .
.

Hôm nay, Bắc Uyển xuất hiện thêm một vị khách tới thăm, đó là thái giám Tiểu Ngũ Tử.

Hấn đến đây để truyền đạt thánh chỉ, báo cáo một chút về việc hôn sự của Nguyệt Trà.

Đây vốn là ý tốt của Quang Hữu đế, muốn nàng chuẩn bị tâm lý từ trước, nếu nàng không hài lòng, liền trả lời trước với hoàng thượng.

Vấn đề chính là, Nguyệt Trà vốn không biết thân phận công chúa của mình có quyền lực gì, nàng cũng thấy rằng đây là một điểm xấu, nhưng nàng sao dám trái lại thánh ý đây?

Nguyệt Trà mím môi, ánh mắt dường như nhợt nhạt đi, nghĩ đến Đoạn Huyền Trinh, trong lòng vừa cảm thấy khổ, vừa giận, lại vừa oán, hấn vì sao lại trở mặt nhìn nàng bị hoàng thượng ban hôn?

Trong lòng bỗng chua chát vô cùng, càng muốn kìm nén càng dâng cao hơn, những lời Tâm Lan đã nói bỗng quanh quẩn bên tai nàng.

Hắn quả thật chỉ thích thú với thứ mới mẻ mà thôi, một khi đã chiếm được rồi, liền không thèm để ý đến nó nữa có đúng vậy không?

Nguyệt Trà đứng dựa vào cánh cửa, tinh thần mù mịt.

Nàng đi tới lãnh cung, Phương Băng Viện vốn là người duy nhất nàng có thể tâm sự cùng, sau khi quen biết được ba năm, nàng đã coi người như mẫu thân của mình, đem hết tâm sự trong lòng thổ lộ với người này, đương nhiên cũng không dấu diếm thân phận của nàng nữa.

“Di Phương, hoàng thượng muốn đem ta gả cho Cung Hoành.” Nguyệt Trà bình thản nói ra.

“Từ chối hẳn đi!”

“Việc này không phải việc ta có thể quyết định được.”

“Người không phải thích Đại hoàng tử Huyền Trinh sao?”

“Nhưng, hẳn....”

Nàng nói gì đây? Nói hẳn phụ tình sao?

“Hẳn như thế nào?”

Nguyệt Trà rơi vào trong trầm mặc.

“Nguyệt Trà, người có tin tưởng vào tình yêu không?”

Nguyệt trà có dáng vẻ tiêu tụy, khiến cho trong lòng Phương Băng Viện có chút hiểu được có việc gì đó xảy ra, bởi vì nàng cũng từng có lúc như vậy.

“Tình yêu?”

“Ta không tin vào tình yêu, chỉ cảm thấy thứ kia khi đến thì tựa như hoa nở muôn màu, nhưng trong nháy mắt lại trở thành tàn lụi.” Thấy Nguyệt Trà không nói gì, Phương Băng viện – một người luôn luôn ít nói đã tự trả lời câu hỏi của mình.

“Thật ư?”

Nguyệt Trà cảm thấy hai gò má của nàng bỗng lạnh giá, nâng tay chạm đến mới phát giác lệ ngân đã lăn dài trên má, nàng cũng Đoạn Huyền Trinh thâm tình ái luyến, chẳng lẽ cũng giống như đóa hoa tàn kia, trong nháy mắt tất cả sẽ kết thúc?”

Trong hoàng cung, nàng vốn chỉ là một nữ tử không một ai quan tâm, cái gì cũng không thể nói, chỉ có thể đợi chờ, nhưng mà thứ mà nàng đợi được lại là....

Tại sao nàng lại tự đem chính mình đẩy vào thế khó xử như vậy?

Nàng cho dù là một người tiếp tục khổ, tiếp tục cô độc, cuối cùng vẫn được sống kiếp tự tại, nhưng nay nàng đã trở thành một đóa hoa tàn bị vứt bỏ.

Nàng đúng là ngốc nghếch! Tưởng rằng yêu một người liền có thể nỗ lực vượt qua tất cả.

Nàng đúng là ngốc nghếch! Tưởng rằng chỉ cần nỗ lực thì có thể nhận được sự đáp lại như vậy.

Sai lầm, nếu sớm biết tình ái chưa xót đến như vậy, nàng nguyện rằng không ái!

Cuộc đời chỉ yêu một lần duy nhất, nhưng lại phải chịu một kết quả đau khổ đến như vậy, nàng sao có thể chịu đựng đây?

“Di Phương, ta rất khó chịu, khó chịu đến nỗi làm ta không thể vùng dậy được nữa.”

Bi thương trong lòng tựa hồ không có lối ra, chỉ có thể hóa thành nước mắt, không ngừng chảy xuống....

“Đừng như vậy!” Phương Băng Viện nhẹ nhàng giữ lấy Nguyệt Trà, nhưng vẫn để nàng tùy ý mà khóc.

Liên tiếp mấy ngày, Nguyệt Trà đã trốn tại lãnh cung để tránh chiếu chỉ, bởi vì một khi đã không rõ ràng ở đâu thì không thể đem nàng gả đi được.

Hôm nay, một buổi sáng tinh mơ, khi nàng đi tới lãnh cung, phía trước liền bị một thân hình cao lớn ngăn trở.

“Nguyệt Trà, ta tìm người suốt, rốt cuộc cũng tìm được rồi.”

Nguyệt Trà xoay người, đưa lưng về phía hắn.

“Tìm ta làm gì?” Nàng lãnh đạm trả lời.

“Người như thế nào lại đáp như vậy?” Điểm này không hề giống Nguyệt Trà ôn nhu thường ngày, Đoạn Huyền Trinh vừa nói xong liền nắm lấy cánh tay nàng.

Không phải nàng cố tình đáp lại hắn như vậy, chỉ là chuyện hôn sự kia đã làm nàng có điểm tức giận đối với Đoạn Huyền Trinh.

“Đừng như vậy!”

Nàng không muốn cho hắn chạm vào mình.

“Nắm tay thôi cũng không được sao?”

Hắn vẫn bá đạo nắm lấy tay nàng, lần đầu tiên hắn phát hiện nàng cũng có lúc ngang bướng.

Cánh tay của Nguyệt Trà không sao thoát khỏi tay Đoạn Huyền Trinh, đành phải cho hắn nắm lấy.

Nhiệt độ từ bàn tay hắn truyền đến tay nàng, rất ấm áp, tựa hồ làm cho trái tim lạnh lẽo của nàng cũng dần ấm lên.

“Người tức giận?” Nguyệt Trà vẫn không lên tiếng, Đoạn Huyền Trinh liền nhịn không được mà lên tiếng trước.

“Ta không có!” Nguyệt Trà không nhìn hắn, quay đầu đi nơi khác.

“Ta đã làm sai cái gì, người hãy nói cho ta biết, người đâu cần phải làm như vậy?”

Nàng vẫn trầm mặc như cũ, không nói một lời.

Hắn không làm sai chuyện gì, nhưng cũng chính vì hắn cái gì cũng không làm nên mới khiến nàng tức giận.

Hắn không đề cập đến việc hôn sự, cũng không ngăn cản chiếu ban hôn của hoàng thượng, tại sao chứ?

Hắn sợ nàng là một người không may mắn, sẽ khắc trụ hắn sao? (mang tới điềm gở)

Đột nhiên, một tiếng sấm vang lên, những hạt mưa lớn không chút khách khí mà rơi xuống.

Thân hình cao lớn của Đoạn Huyền Trinh thay Nguyệt Trà che mưa, hai người liền tiến bước đến bên thạch bàn, đi tới đình hóng mát sau ni am, trận mưa càng nhanh chóng chuyển thành một trận mưa bụi lớn.

Nước mưa thấm vào y phục của nàng, lạnh lẽo bao quanh toàn thân thể.

“Có lạnh không?”

Hắn đem nàng kéo vào trong ngực, sưởi ấm cho nàng.

Thân thể của nàng hình như đã đáp lại câu hỏi của hắn, đột nhiên rung mình một cái, không biết bởi vì lạnh, hay là cảm nhận được thứ gì rung động trong tâm hồn. Sau khi hắn đã nhìn nàng thật lâu, liền vươn đôi tay thon dài, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nàng, lau đi đi giọt nước trên đó.

“Người không còn yêu ta nữa sao?”

Sự lãnh đạm của nàng làm cho hắn mất đi sự tin tưởng.

Nguyệt trà lắc đầu, nước mắt liền chảy xuống.

Nàng như thế nào lại không yêu hắn chứ? Bởi chính vì quá yêu, cho nên mới bị tổn thương sâu đến như vậy.

“Vậy thì rốt cuộc là tại sao?”

Đoạn Huyền Trinh giơ tay, giúp nàng lau đi nước mắt.

Nguyệt trà ủy khuất mà nói: “Người có phải hay không sẽ bội tình bạc nghĩa với ta?”

Nàng nhủ thầm lại, trong mắt tràn đầy nước, bộ dạng đau đớn vẫn động lòng người thật khiến người ta phải đau lòng theo.

Đoạn Huyền Trinh dỗ khóc dỗ cười.

“Thiên a! Cái đầu nhỏ của người đang suy nghĩ cái gì? Ta nếu như bội tình bạc nghĩa với người thì bây giờ cần gì phải tìm đến chỗ này gặp người gặp mưa chứ?”

Nguyệt Trà có điểm thẹn quá hóa giận nàng đối với bản thân mình không chút tin tưởng, càng làm cho nàng không rõ hắn vì sao lại thích mình, hắn còn trì hoãn không đề cập tới việc hôn sự kia, hiện giờ lại còn chê cười nàng!?

“Người buông ta ra!”

Nguyệt trà muốn tránh khỏi hắn, nhưng không cách nào thoát ra khỏi cái ôm chặt của hắn được.

“Ta không buông! Cả đời này ta cũng không buông người ra!” Hắn tuyên thệ chắc như đinh đóng cột.

Hắn cần phải khẳng định hắn muốn nàng, cả đời này sẽ không chịu buông tay.

“Người thật sự muốn ta, vậy sao còn để hoàng bá phụ đem ta gả cho Cung Hoành?”

Chuyện kích động thế này thực không phải chuyện đùa, Đoạn Huyền Trinh ngừng cười. “Phụ hoàng muốn gả người cho Cung Hoành!? Sao có thể? Phụ hoàng tạo sao đột nhiên lại muốn gả người?”

“Người không biết?”

“Đương nhiên!”

Hiểu được Đoạn Huyền Trinh không hề hay biết, cơn giận trong lòng Nguyệt Trà cũng vơi đi một nửa.

“Có thể là bởi vì ta xấu xí, hoàng bá phụ sợ ta không thể xuất giá, cho nên khi có một người cầu hôn, người liền đáp ứng luôn.” Nguyệt trà nói qua loa, chính nàng cũng không rõ ràng vì sao Cung Hoành lại muốn thành hôn với nàng.

“Lại thế rồi, Ta đã nói là người không hề xấu xí, người lại bị cảm giác tự ti làm ê muội rồi.”

“Nhưng thật sự chính là như thế a!”

Nguyệt Trà ủy khuất mà nhìn không được, nước mắt lại rơi.

“Nguyệt trà, đừng khóc, ta xin lỗi.”

Hắn không nên trách mắng nàng, lỗi tại hắn đã không đem tư tưởng sai lầm của nàng sửa đổi, cũng không nói rõ cho nàng rằng nàng hiện giờ xinh đẹp đến nhường nào.

Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên giọt lệ kia.

Nhu tình lúc này của hắn, Nguyệt trà hoàn toàn có thể cảm nhận được, nàng không hề tránh né nụ hôn ôn nhu, đầy yêu thương của hắn.

Nàng chỉ cảm thấy rằng bao nhiêu ủy khuất, bao nhiêu chua xót cũng đã theo nước mắt mà tan biến mất.

Nói ra cũng thật kỳ quái, hắn không biết đã nhìn qua Tâm Lan khóc bao nhiêu lần, nhưng lại chỉ có Nguyệt Trà mới có thể làm hắn có cảm giác vừa thương vừa yêu như vậy.

“Ta phải nghĩ cách làm người không khóc nữa mới được.” Hắn cúi đầu hôn đôi môi của Nguyệt Trà.

Nàng ngưng ngừng khước từ hắn, nhưng cả thân thể nàng mềm nhũn chỉ dùng được một nửa sức lực, cái hôn của Đoạn Huyền Trinh như mang theo dòng điện, truyền thẳng đến cơ thể Nguyệt trà, làm cho nàng trở nên mê đắm, không còn chút sức lực nào.

Nàng thở dài một hơi, buông tay, nhắm mắt lại, theo bản năng mà tìm kiếm nơi dựa đầm yên bình.

Đôi má lạnh như băng dựa sát vào khuôn ngực rắn chắc mà ấm áp của hắn, lắng nghe trống ngực mạnh mẽ của đối phương, từng tiếng, từng tiếng vang lên như trấn an tâm hồn của nàng.

“Nguyệt Trà, ta yêu ngươi!”

Nghe câu nói đó, Nguyệt trà nằm trong lòng của Đoạn huyền Trinh lại ô ô nức nở khóc lên.

“Ngươi tại sao lại không...không đi nói chứ? Hại ta chỉ có thể lo lắng không thôi...”

Không đi nói?

Đoạn Huyền Trinh im lặng một chút mới nghĩ ra nàng đang nói là ý gì.

Nguyên lai nàng tức giận là vì chuyện này. Hắn vội vàng an ủi nàng:

“Đều là ta không tốt, ta bận quá nên không biết có chuyện gì xảy ra, gần đây phụ hoàng giao cho ta một chút công chuyện, làm cho ta mệt thê thảm.”

“Hoàng bá phụ giao phó công việc cho ngươi làm?” Nguyệt trà dương đôi mắt đắm lệ lên.

“Àn.”

Đoạn Huyền Trinh gật đầu.

“Vậy thì không thể trách ngươi rồi, ta còn tưởng rằng...”

Nguyệt trà không ngu ngốc, nàng hiểu rõ việc này, trong thâm tâm của nàng, tiền đồ của Đoạn Huyền Trinh là một thứ trọng yếu đối với hắn.

“Đã cho rằng ta bội tình bạc nghĩa?”

“Ta sợ a! Dù sao chúng ta cũng khác nhau nhiều như vậy, ngươi môn ta như thế nào có thể tin tưởng ngươi thật sự yêu ta?” Nàng thì thào mà nói, thanh âm giương như rất thấp, nếu không thật chú ý lắng nghe, thực sự sẽ không nghe ra nàng đang nói cái gì.

Bộ dạng như vậy hình như đang nói ra một chút ít những gì nàng chôn giấu trong lòng, áp lực rất lớn được thổ lộ, từng lời như mang theo nỗi nghi hoặc.

“Ta đối với chính mình, một điểm tin tưởng cũng không có....”

“Ta sẽ cho ngươi sự tin tưởng...” Lời còn chưa hết, hắn lại hôn lên đôi môi của Nguyệt trà.

Hiểu lầm được tiêu tán càng làm cho hai người yêu thương say đắm, Đoạn Huyền Trinh không cách nào thỏa mãn với nụ hôn đó, hắn chậm rãi đem nàng đặt lên bàn, cẩn thận mà giải khai đai lưng, ngoại sam, như đang đối đãi với một bảo vật, e sợ nó sẽ bị tổn hại; hắn đem y phục của nàng cởi xuống, sau đó ngừng động tác, nhìn chăm chú Nguyệt trà.

Nguyệt trà nhu nhược vô lực mà nằm đó, không cách nào đè nén nỗi xấu hổ, đem khuôn mặt đã đỏ bừng che đi.

Nàng thấp giọng: “Ta lạnh...”

Đoạn Huyền Trinh hôn bên tai của nàng, cười nói:

”Như thế này sẽ không lạnh nữa.”

Bởi vì trong giọng nói đó mang theo ý tứ trêu ghẹo, lại càng làm cho hô hấp của nàng dồn dập, trống ngực cũng đập nhanh hơn rồi, da thịt lạnh như băng bởi vì được hắn xoa nắn liền không còn cảm thấy lạnh nữa, chỉ còn lại nhiệt lưu nóng bỏng mà thôi.

Nguyệt Trà phát ra tiếng rên rỉ nhỏ, nàng cảm nhận được hai cánh tay của hắn đang dao động trên khắp thân thể nàng, nàng chịu đựng sự kích thích này , hơi thở nhu hòa bỗng nhanh hơn , làn da từ từ lộ ra sắc đỏ ửng.

Đoạn Huyền Trinh thấp giọng mà nói: “Thích ta chạm vào người như vậy sao?”

“Ân...” Nguyệt Trà thoải mái mà thoát ra tiếng rên rỉ đến say lòng, nhũ hoa đỏ nhạt từ từ dựng đứng lên, đem khoái ý trong lòng Nguyệt Trà thành thật mà hiện ra.

Đoạn Huyền Trinh mỉm cười, hai tay nâng bờ ngực tuyết trắng của nàng, dùng miệng liếm láp đầu nhũ hoa.

Nguyệt Trà nhìn hắn đen nhũ hoa của mình ngậm lấy, đói khát mà hút liên cảm thấy một trận tê tái truyền khắp thân thể, làm cho nàng không tự chủ được mà run lên....

Nguyệt Trà chỉ cảm thấy như thân thể mình đặt trong lò liệt hỏa, cơ hồ như muốn thiêu đốt toàn bộ cơ thể, thân hình uể uải vì thế mà nhẹ nhàng rung động, va chạm gần gũi lúc đó càng làm động lòng người, thanh âm lại càng say lòng người, dẫn đến Đoạn Huyền Trinh như mất đi lý trí.

“Nguyệt Trà, ta muốn người....”

“Ân...”

Nàng không cự tuyệt, đem thân thể mở ra nghênh đón hắn .Giờ phút này, lý trí của nàng đã bị tình cảm hoàn toàn chiếm lĩnh, nàng muốn được chăm sóc một cách ôn nhu.

Tách đôi chân của nàng ra, làm cho hai chân của nàng ôm lấy chính mình, Đoạn Huyền Trinh cũng ôm lấy nàng, để nàng ngồi lên người hắn.

Hai thân hình cùng tình cảm mãnh liệt kết hợp, không hẹn mà cùng lúc động, xuất ra những tia lửa đầy sắc dục, tiếng kêu duyên dáng hòa cùng với tiếng thở dốc , cả hai càng tăng nhanh tốc độ.

“Ah ! Ah !”

Mặc kệ cái lạnh lẽo của cơn mưa, họ mặc sức hoan ái, cùng nhau tận hưởng cực lạc đến những giây phút cuối cùng...

8. Chương 7

Chương 7

Tại sao phải chờ biểu ca làm tốt chuyện cống phẩm mới cho phép Nguyệt Trà thành thân với hắn?

Vậy phải kéo dài tới khi nào?

Sự tức giận nhanh chóng lộ ra trên mặt Tâm Lan, mấy thị nữ phía sau vì thế mà tim run cầm cập theo đuôi.

“Nguyệt Trà chết tiết, tiện nha đầu, trở nên xinh đẹp rồi liền muốn đoạt nam nhân của ta!” Tâm Lan tức giận mà gào lên.

Huyền Trinh không thể bị Nguyệt trà cướp đi, nàng cùng Huyền Trinh vốn dĩ được công nhận là một đôi, nàng không thể để mình mất mặt được!

Đột nhiên, khuôn mặt của tâm lan hiện lên một ý cười thâm trầm, nàng có một ý kiến hay rồi.

Hoàng hậu nhất định cũng cho rằng nàng cùng Đoạn Huyền Trinh có quan hệ, cho nên, nàng sẽ mượn tay hoàng hậu để hành động.

.

.

Đức Tuệ cung.

Tôn hoàng hậu ngày trước nghe Cung thái hậu nhắc tới, muốn cố ý thúc đẩy hôn sự của Tâm Lan cùng Huyền Trinh, nàng ngẫm lại thì hôn sự này cũng dễ đến lúc nên làm rồi.

Vì vậy, nàng tìm tới Đoạn Huyền Trinh.

“Trinh nhi, mẫu hậu muốn nói chuyện với ngươi, ngươi bây giờ đã hai mươi tuổi rồi, cũng nên thành thân.”

“Mẫu hậu, ta cũng có ý tứ này.”

“Hài tử ngoan. Tâm Lan xinh đẹp như vậy, lại vừa là công chúa tiền triều, rất xứng đôi vừa lứa với ngươi.”

“Tâm Lan? Ai nói ta muốn thành thân với Tâm Lan!” Đoạn Huyền Trinh cực kỳ kinh ngạc.

“Ngươi không muốn thành thân với Tâm Lan, vậy thì muốn với người nào?” Đoạn Huyền Trinh phủ nhận như vậy khiến cho tôn hoàng hậu không hiểu gì hết.

“Ta muốn thành thân với Nguyệt Trà!” Đoạn Huyền Trinh kiên định mà nói.

“Nguyệt Trà?” Tôn hoàng hậu yên lặng một chút, đột nhiên nhớ ra Nguyệt Trà là ai.

“Ngươi muốn kết hôn với tiểu công chúa?”

“Ân.”

“Ta nghe nói tướng mạo của nàng so với Tâm Lan thì không thể sánh bằng.”

Nghe nói mẫu thân của Nguyệt Trà là Vân mỹ nhân vốn là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nhưng bởi vì sinh hạ một nữ nhi xấu xí, thẹn đến mức uất ức mà chết.

“Vốn dĩ không thể so sánh, vì nàng xinh đẹp hơn nhiều.”

“Xinh đẹp? Như thế nào? Ta nghe nói vốn dĩ nàng sinh ra xấu xí cho nên ngay cả thái giám, các thị nữ cũng đều xem thường nàng.”

“Đó là khi nàng còn bé, bây giờ nàng đã không còn giống trước kia nữa rồi.”

“Không giống?”

“Đúng vậy! Nàng đã trở nên xinh đẹp rồi, có thể nói chính là ‘tuyệt thế giai nhân’.”

Đứa con này của nàng luôn luôn có cái nhìn tốt, nghe được hần khen ngợi như vậy, hoàng hậu liền nghĩ có lẽ thực sự sau mười tám năm nữ nhân kia sẽ khác, nàng đang tò mò rồi đây.

“Ngươi đã nói như vậy, vậy hãy đem nàng đến gặp mẫu hậu một lần.”

.
. .
.

Lan Phương Quán.

Ngọc Trân nhìn Tâm Lan, biểu hiện một bộ dạng đại sự không ổn.

“Tâm Lan, có một người trước kia từng hầu hạ ta, bây giờ đến Đức Tuệ cung làm cung nữ đã nói với ta, hoàng hậu muốn gặp mặt Nguyệt Trà.”

“Thật sao?” Tâm Lan lấy làm kinh hãi.

Mẫu hậu nàng vừa mới từ chỗ của Tôn hoàng hậu về nói ra một tin tức rằng Đoạn Huyền Trinh không chịu đáp ứng hôn sự, sao hoàng hậu nương nương lại muốn gặp mặt Nguyệt trà chứ, không lẽ...

Tâm Lan hoảng hốt nói. “Chẳng lẽ hoàng hậu muốn cho Huyền Trinh thành thân với Nguyệt Trà?”

“Cái gì? Muốn cho Huyền Trinh thành thân với Nguyệt Trà!? Vậy ngươi phải làm sao bây giờ?” Ngọc Trân cũng hoảng hốt mà nói.

Hồng hét cả rồi! Toàn bộ đều rối tung lên! Đoạn Huyền Trinh không thành thân với Tâm Lan? Vậy ai sẽ thành thân với Tâm Lan?

Huyền Kỳ?

Nếu như hấn thừa dịp này để theo đuổi Tâm Lan, vậy thì nàng phải làm sao đây?

“Ta không biết!”

Kế sách của nàng cũng đã dùng hết rồi, Tâm Lan bất lực mà khóc òa lên.

Nếu hoàng hậu phát hiện Nguyệt Trà xinh đẹp rồi, khẳng định là sẽ thương yêu nàng, rồi sẽ đồng ý cho nàng cùng Huyền Trinh thành hôn.”

“Nguyệt Trà thực ghê tởm!” Tâm Lan đau lòng.

“Đoạn Huyền Trinh càng đáng hận! Ngươi đã theo hấn bảy năm, hấn nói thay lòng đổi dạ liền thay lòng đổi dạ.”

Tâm Lan vừa nghe xong, tiếng khóc lại càng lớn hơn.

“Làm sao bây giờ? Hấn muốn kết hôn kết hôn với Nguyệt Trà, nhưng ta không thể mất hấn!”

“Sớm biết vậy thì nên hủy dung nhan của nàng, vậy thì nàng sẽ không còn cách nào câu dẫn Huyền Trinh nữa.”

Hủy dung?!

Trong đầu tâm Lan đột nhiên nảy lên một khả năng.

“Phải đi hủy khuôn mặt kia của nàng ta! Để ta xem Huyền Trinh có còn hay không ý định muốn kết hôn với nàng.”

Ngọc Trân lại càng hoảng sợ, nàng bất quá cũng chỉ là tùy tiện nói ra câu này thôi.

“Tâm Lan, ngươi có thật hay không muốn hủy đi dung nhan của Nguyệt Trà?”

“Đương nhiên là thật, chủ ý là do ngươi nghĩ ra, ngươi lại không có dũng khí theo ta đi làm sao?”

“Tốt xấu gì nàng ấy cũng là muội muội của ngươi, hơn nữa ta lo lắng rằng...”

“Lo lắng!? Nếu như Huyền Trinh thành thân với Nguyệt Trà, vậy ngươi còn lo lắng không! Trừ Huyền Trinh ra, trong hoàng thành người có điều kiện tốt nhất là Huyền Kỳ a!” Mặc dù nàng không hề thích Huyền Kỳ, nhưng vì uy hiếp Ngọc Trân, nàng không cách nào khác là phải nói như vậy.

“Tâm Lan, ngươi cần gì phải uy hiếp ta? Ta vừa rồi cũng chưa nói là không giúp ngươi.”

“Như vậy thì mau thương lượng là nên làm thế nào a!”

Ngọc Trân bất đắc dĩ đưa đầu tới gần Tâm Lan, nghe kế sách của nàng.

Ngọc Trân nghe xong thì bắt đầu trầm tư, tiếp theo Tâm Lan lại nói nhỏ bên tai....

Tâm Lan âm trầm mà cười nói: “Chờ coi! Nguyệt Trà, Ngươi sẽ chẳng kịp trở tay!”

.
. .

“Hoàng Huynh, ngươi hãy chờ một chút!” Huyền Kỳ đang chuẩn bị xuất môn cùng Đoạn Huyền Trinh.

“Chuyện gì?” Đoạn Huyền Trinh dừng bước.

“Ngươi như thế nào có thể không thành hôn với Tâm Lan, mà lại muốn thành thân với Nguyệt trà?”

Khuôn mặt tuấn tú của Huyền Kỳ lộ ra một vẻ tức giận hiem thấy.

Đoạn Huyền Trinh nhìn đệ đệ như vậy, liền bất đắc dĩ mà lắc đầu.

“Ta không thành thân với nàng thì người phải càng cao hứng mới đúng chứ! Người tức giận cái gì?”

“Ta tức giận người bội tình bạc nghĩa!”

Người này còn nói hấn bội tình bạc nghĩa!? Thực làm hấn tức muốn chết a!

“Huyền Kỳ người nói xem, ta đối với Tâm Lan rốt cục có quan hệ bất chính gì? Tại Đại Đường, mỗi lần gặp mặt Tâm Lan đều có người cùng Ngọc Trân, ba người các người, ta đi đâu các người cũng theo đó, người khi nào nhìn thấy ta chiếm tiện nghi của nàng?”

Các người chúng quy nói nàng theo ta đến Đại Đường bảy năm, ta đối với nàng không có trách nhiệm, nếu chỉ ở chung trong bảy năm mà phải có trách nhiệm, vậy thì người cũng có phần.”

Huyền Kỳ thua lý lẽ, ngữ khí cũng trở nên ôn hòa hơn: “Nàng thích người”

“Nhưng người cũng thích nàng, cho nên ca ca ta không đoạt người của người, (nếu nàng lấy ta) nàng sẽ để lại cho người một vết thương lòng lớn đó!” Nói xong, Đoạn Huyền Trinh liền đi thẳng, không để ý đến Đoạn Huyền Kỳ đang kêu to.

.
. .

Ngọc Trân cẩn thận mà cầm một chiếc bình sứ nhỏ.

“Đây là một loại độc phấn, chỉ cần dính vào sẽ ngứa ngứa vô cùng, nàng ta sẽ phải liên tục gãi đến khi cả da lở loét.”

Tâm Lan nghe vậy liền khấn trương tránh sang một bên.

“Cầm xa xa ra! Đừng để gần ta!”

Ngọc Trân sắc mặt khó coi nhìn lên, trầm nghĩ, người sợ thứ này, vậy còn ta thì không sợ sao?

“Bây giờ phải làm sao đây?”

“Đem đi rắc lên trên mặt của Nguyệt Trà a!” Tâm Lan nói như phân phó hạ nhân.

“Tại sao lại là ta đi? Người muốn hủy dung nhan của nàng là người kia mà!” Tâm Lan này quả thực là quá ích kỷ!

Tâm Lan có điểm mất hứng, nhưng nàng vẫn nhịn xuống, đáng thương mà thì thào nói.

“Đừng so đo như vậy mà! Đương nhiên là ta sẽ cùng đi a! Ta khá là vững về, sợ sẽ tự vấp vào chính mình, còn người luôn cẩn thận, người ra tay có được hay không?”

Ngọc Trân có thể nói cái gì nữa đây, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ mà gật đầu.

Các nàng trước tiên gọi Nguyệt Trà đến ngự hoa viên, sau đó leo lên trên cây chờ đợi, đến khi Nguyệt Trà xuất hiện trước mắt, Ngọc Trân liền mở bình sứ ra, vẩy bột phấn.

Trên mặt Nguyệt Trà dính bột phấn, nàng liền sợ hãi mà kêu lên: “A! Là vật gì? Hảo ngứa a!”

Nguyệt Trà chạy thật nhanh, nàng muốn dùng nước rửa sạch khuôn mặt của nàng, nó hảo ngứa a!

“Chu ma ma, chu ma ma!”

“Làm sao vậy? Làm sao vậy? “Chu ma ma vừa nghe thấy tiếng gọi, vội vàng bỏ xuống công việc trong tay.

“Mặt của ta không biết dính phải vật gì, rửa sạch mặt cũng không có hết, hảo ngứa hảo ngứa a!” Nguyệt Trà không gãi nhưng kỳ thực nó rất ngứa cùng khó chịu, đảo mắt một lúc nàng đã đem mặt chà xát đến mức đỏ ửng.

“Ta đi tìm ngự y đến xem.”

“Chu ma ma ngươi phải nhanh một chút, ta không nhìn được nữa rồi!” Nguyệt trà mặc dù đã dùng khăn ướt phủ trên mặt nhưng trên mặt ngược lại vẫn phi thường nóng rực cùng cực kỳ khó chịu.

Tâm Lan cùng Ngọc Trân cả đoạn đường theo đuôi Nguyệt trà, tất cả mọi việc đều bị hai người thu vào tầm mắt. Tâm Lan khi đi ra khỏi tiểu viện của Nguyệt Trà thì hát ngâm nga một bài ca, cả cơ thể không biết có bao nhiêu là vui vẻ.

“Ngọc Trân chúng ta cùng đi mua đồ đi.”

Trong nháy mắt, Ngọc Trân cảm giác Tâm Lan quả thực rất đáng sợ.

“Ngươi không cảm thấy lo sợ sao?”

“Lo sợ cái gì?”

“Ngươi không sợ hoàng thượng sẽ truy cứu chuyện này sao?”

“Nếu hoàng bá phụ có truy cứu, vậy thì cũng không phải do ta làm ra.”

Ngọc Trân nghe xong như vậy thì tức giận cực kỳ.

“Ta giúp ngươi đối phó với Nguyệt Trà, còn ngươi thì lại chốn tránh trách nhiệm!”

“Nói giỡn thôi mà, ngươi cần gì phải căng thẳng vậy!”

Tâm Lan biết rằng vào lúc này không thể đắc tội Ngọc Trân được, nếu không nàng mà đem chuyện này khai ra, vậy thì nguy rồi!

“Gan của ta nhỏ, sau nàng đừng có nói giỡn với ta!” Ngọc Trân nổi giận đùng đùng mà đi.

“Ngọc Trân sợ có sự cố, xem ra không giống ta rồi.”

Trên tay nàng đeo chính là chiếc vòng vàng, nguyên bản đó là thứ đồ vật của Tôn hoàng hậu, nhưng nàng thích nó nên liền trộm về.

Chỉ cần nàng đã thích một thứ gì đó, nàng chính là muốn đoạt lấy, dù sao Tôn hoàng hậu cũng có nhiều vòng tay như vậy, sẽ không nhớ kỹ một cái đi.

.
. .

Ngự y nhìn gương mặt sưng đỏ của Nguyệt Trà liền mang một lọ cao được giúp nàng đỡ ngứa, nhưng cũng không mấy tác dụng, hẳn cũng không thể xác định nổi, chỉ nói rằng đây chính là bị dính phải một loại độc phấn, hẳn dò tra y thư, phải xem loại độc này chính xác là ở đâu mới có thể đều chế độc được được.

Nói xong, ngự y liền đứng dậy rời đi.

Nguyệt Trà nghe ngự y nói như vậy, phỏng đoán rằng hẳn không có cách nào điều trị, vì vậy nàng liền nghĩ đến Phương Bạng Viện nơi lãnh cung.

“Chu ma ma, mặt của ta rất ngứa, được cao của ngự y hình như vô ích.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Chu ma ma vội vàng muốn chết.

“Chu ma ma, ngươi mau đỡ ta đến lãnh cung.”

“Đi lãnh cung?”

Nơi lãnh cung này, thân phận của Nguyệt Trà thì vốn không nên tới, nhưng Nguyệt Trà sau mỗi lần từ nơi này trở về tâm tình rất vui vẻ, nàng chỉ biết rằng Nguyệt Trà hình như ở bên trong đó có quen một vị Bạng mỹ nhân am hiểu y thuật .

“Đúng vậy! Đi tìm Phương di, chỉ có nàng mới có thể cứu được ta.”

Thừa dịp được cao ngự y cho tạm thời ngừng ngựa, Nguyệt trà liền nhờ ma ma dìu tới lãnh cung.

Phương Bạng Viện tinh mắt nhìn thấy y phục của Nguyệt Trà dính một chút bột lân quang màu đỏ, chân mày không khỏi nhíu lại.

Nàn nói với Chu ma ma: “Cẩn thận một chút, đừng đụng vào bột phấn màu đỏ!”

Tiếp theo nhìn đến Nguyệt Trà hình như không có việc gì, trầm nghĩ, nha đầu này khi lâm nguy phản ứng cũng không tệ, biết dùng khăn ướt cách ly đụng chạm. người bình thường mà gặp phải cái này, nhất định là sẽ lấy tay chạm vào mặt, nếu mà làm như vậy thì liền gặp nạn rồi.

Chu ma ma cẩn thận mà đỡ Nguyệt Trà nằm ở trên giường, Phương Bạng viện thì lập tức dùng các loại dược thảo mình trồng, rất nhanh chóng ngắt xuống vài loại lá dược thảo, đem nghiền nát, làm thành thuốc để đắp.

Nguyệt Trà vốn dĩ cảm giác được cả khuôn mặt vừa ngứa vừa nóng, nhưng thoáng chốc ngứa ngáy cùng nhiệt trên mặt đã hạ xuống.

“Ta thế nào rồi?”

“Phải đến bốn, năm ngày mới có thể khỏi, cho nên mấy ngày nay chắc sẽ rất ngứa, ta sẽ trâm cứu giúp người ngủ phòng khi người ngứa quá không chịu nổi rồi gây loạn.” Vừa nói, ngón châm trong tay lập tức đâm xuống, Nguyệt Trà trong khoảnh khắc liền mất đi tri giác.

“Tiểu công chúa không có việc gì chứ?”

“May là Nguyệt trà hiểu được một chút y thuật, biết dùng nước lập tức tẩy rửa, nếu không phần ăn mòn tiến dần vào da thì sẽ càng ngứa, mặt có thể sẽ bị lở rồi.”

Chu ma ma lo lắng hỏi: “Xin hỏi tiểu công chúa vì sao lại bị như vậy?”

“Kỳ quái a! Xích Nga sao lại có trong hoàng cung?”

“Cái gì Xích Nga?”

“Đó là một loại phấn của bướm bướm độc mà nơi thâm sơn cùng cốc mới có.”

“Vậy thì tại sao nó lại có ở trong cung?”

“Ta cũng nghĩ thật kỳ quái.”

“Việc này cần bẩm báo với đại hoàng tử hay không?”

Chu ma ma bắt rõ đại hoàng tử Đoạn Huyền Trinh thật tâm thương yêu Nguyệt Trà, cho nên trực giác liền nghĩ ngay đến hắn.

“Muốn cho Nguyệt trà trưởng thành được thì không thể để tiếp tục bị người ta khi dễ, hơn nữa lúc này đây đối phương dụng tâm thật sự ác độc, người đó chủ tâm muốn hủy đi dung mạo của Nguyệt Trà.”

Ở chung đã ba năm, bởi vì Nguyệt trà cùng nàng ngày càng hiểu nhau, cho nên khi chủ động nói ra thân phận với Nguyệt Trà, nàng có chút áy náy bởi vì năm đó chính phụ thân của nàng được gọi là ‘Hoa đà tái thế’, nhưng người cũng không thể cứu nổi mẫu thân Vân mỹ nhân của nàng.

“Thiên a! Người nào lại có lòng dạ xấu xa, muốn hủy đi dung mạo của tiểu công chúa chứ?”

“Ta sẽ điều tra.”

“Bằng mỹ nhân, may mà có người ở đây, nếu không tiểu công chúa sẽ bị thảm rồi.”

Khó có được người nào bằng lòng chiếu cố tiểu công chúa, Chu ma ma vô cùng cảm kích.

“Nguyệt Trà cùng ta là hữu duyên.”

Khi đó nàng đã thỉnh cầu tiên đế một việc, hiện giờ chính là lúc nàng nên báo đáp lại rồi.

9. Chương 8

Chương 8

“Chu ma ma, Người nói Nguyệt Trà làm sao vậy?” Đoạn Huyền Trinh khẩn trương mà bắt lấy cánh tay Chu ma ma.

” Đại hoàng tử, người đừng vội, tiểu công chúa tạm thời không có việc gì rồi. Băng mỹ nhân nói có thể có người cô ý muốn hại nàng, cho nên ta tới tìm người.”

“Chu ma ma, người mà người nói chính là vị trong lãnh cung, thông hiểu y thuật – Băng mỹ nhân?” Hắc biết Nguyệt Trà rất ngưỡng mộ người này, luôn coi người này như mẫu thân.

“Ân”

Chu ma ma gật đầu.

“Ta đi trước coi Nguyệt Trà một chút!”

Nghe thấy tình hình của Nguyệt Trà, làm cho trái tim của hắc bỗng thất lại.

Đoạn Huyền Trinh lập tức hướng đến lãnh cung, bởi vì với thân phận của hắc thì không thể vào lãnh cung, nhưng vì Nguyệt Trà, hắc liền tránh thái giám trông coi, leo tường đi vào.

Hắc đi tới bên người Nguyệt Trà, mặc dù biết Nguyệt Trà được Băng mỹ nhân chữa trị, bình yên vô sự rồi, nhưng nhìn thấy trên mặt nàng đắp được thảo, cả khuôn mặt hơi sưng đỏ, hắc vẫn không thể an tâm.

Hắc gọi khẽ: “Nguyệt trà!”

Nguyệt Trà thành tỉnh, nghe đến tên của mình, còn là thanh âm của Đoạn Huyền Trinh, trong tiếng nói trầm thấp ấy, có lo lắng nhưng huyết đạo trên người nàng bị chế trụ, không có cách nào đáp lại hắc được.

“Ta đã chế trụ huyết đạo của nàng rồi.” Phương Băng Viện mở lời.

Lúc này Đoạn Huyền Trinh mới chú ý tới Băng mỹ nhân mà Nguyệt Trà thường nhắc đến có bộ dạng như thế nào.

Băng sơn mỹ nhân!

Đây là cảm giác mà Đoạn Huyền Trinh thấy được, xinh đẹp thì có xinh đẹp, nhưng sắc mặt lại không chút thay đổi, cảm giác như tốt nhất là không nên đến gần người này.

“Làm phiền người rồi, Băng mỹ nhân.” Đoạn Huyền Trinh lễ độ nói.

“Người cũng giống Nguyệt Trà, hãy gọi ta Phương di.”

Danh hiệu mỹ nhân, nàng nghe không thể lọt tai.

“Phương di, Nguyệt Trà nàng như thế nào rồi?”

Nhìn Nguyệt Trà chịu sự hành hạ của độc dược, hắc vô cùng đau lòng.

Nhìn bộ dạng sứt ruột của Đoạn Huyền Trinh, trong mắt Phương Băng Viện liền xuất hiện chút durezza.

Hắc gấp gấp cái gì vậy? Thực sự là đau lòng khi Nguyệt Trà chịu đau? Hay là lo lắng dung mạo của nàng bị hủy?

“Khuôn mặt của Nguyệt Trà bị dính một loại phấn bướm độc, đẩy lùi thứ đó đối với ta đương nhiên không thành vấn đề, chỉ là...” Phương Băng Viện bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Chỉ là cái gì?” Đoạn Huyền Trinh khẩn trương hỏi.

“Khuôn mặt của nàng không biết có thể trở lại bộ dạng như trước hay không.”

“Ý người là khuôn mặt của Nguyệt trà có khả năng...”

“Đúng là có khả năng, ta cũng không phải thần tiên, cũng không có cái gì để chắc chắn, tòm lại, thực sự số mạng của Nguyệt Trà thật không tốt.”

Nàng muốn lợi dụng việc này để nhìn xem hấn đối với Nguyệt trà có thật tình hay không, coi như báo đáp ân tình của Tiên đế với nàng.

“Nếu như người lưu tâm thì đừng gặp nàng nữa, tránh khỏi mai sau lúc nhìn thấy vẻ mặt ghét bỏ của người, việc này đối với nàng tổn thương càng sâu.”

“Ta sẽ không ghét bỏ Nguyệt Trà!” Đôi tay Đoạn Huyền trình nắm lấy tay Nguyệt trà. “Nguyệt trà, người yên tâm, ta biết có người cố ý muốn hủy đi dung mạo của người, ta không thể cứ như vậy trúng kế họ mà rời khỏi người được.”

Ta muốn người rõ ràng: người không xảy ra việc gì ta sẽ rất vui, nhưng cho dù người bởi như vậy mà bị hủy đi dung mạo ta cũng không lảng tránh người!” Mặc kệ Nguyệt Trà có nghe, có nhìn thấy hay không, Đoạn Huyền Trình vẫn nói ra lời thề ân ái với nàng.

“Người thật sự không để ý đến việc Nguyệt Trà bị hủy dung?”

“Ta mặc kệ!” Đoạn Huyền Trình khẳng định câu trả lời.

“Nguyệt Trà tựa hồ đã lựa chọn đúng người.” Thanh âm của Phương Băng Viện đã nhu hòa đi.

Nhìn chăm chú khuôn mặt tuấn dật trước mắt, đáy lòng Phương Băng Viện không khỏi dâng trào một trận sóng, không ai có thể biết nguyên nhân vì sao nàng bỗng nhu hoà như vậy.

“Nguyệt Trà phải bao lâu mới có thể hảo?”

“Đáp được qua vài ngày sẽ không có việc gì nữa.” Nghe như vậy trái tim của Đoạn Huyền Trình vì thế cũng thả lỏng.

“Nhưng người muốn hại Nguyệt trà quả thực rất đáng hận!” Phương Băng Viện tỏ vẻ nộ khí.

“Phương di, vì sao người nói đây là có người muốn hại Nguyệt trà?”

“bởi vì loại phần bướm này chỉ sống trong thâm sơn ảm thấp.”

“Cho nên nó không thể gặp được ở trong cung?”

“Không sai.”

“Ta nhất định sẽ tra ra ai quá đáng như vậy, dụng phần độc để hại người.”

Hấn biết trong cung có vị ngự y thích nghiên cứu về những thứ hiếm lạ cổ quái, vậy thì đáp án đã nằm ngay trong tay hấn rồi.

Đoạn huyền Trình đi rồi, Phương Băng Viện mới giải khai huyết đại cho Nguyệt trà, để nàng có thể nói được.

“Phương di.” Nguyệt trà nhẹ giọng gọi.

“Người nghe thấy chứ, Phương di giúp người thử nghiệm lòng dạ hấn, người liền có thể an tâm rồi.”

“Cám ơn người, Phương di.”

Đời này nàng không có được tình yêu thương của cha mẹ nhưng lại Chiến được sự yêu thương của Huyền Trình cùng Phương di, nàng thực sự đã thỏa mãn lắm rồi.

.
. .
.

Triều Dương điện.

“Phụ hoàng, khuôn mặt của nguyệt Trà bị một loại độc phấn bướm gây ra thương tích.” Đoạn Huyền Trinh đem chuyện xảy ra với Nguyệt Trà bẩm báo với Quang Hữu đế.

“Vậy Nguyệt Trà hiện ra sao?” Quang Hữu đế lo lắng hỏi.

“Mặt của nàng đã bắt đầu sưng đỏ.” Đoạn Huyền Trinh nói chuyện, không sao nén nổi sự đau lòng.

Đoạn Thừa thăm nghĩ, Nguyệt Trà đứa nhỏ này vận khí bất hảo, người đã lớn lên không xinh đẹp gì, giờ lại còn gặp phải loại sự tình này.

“Đã gọi ngự y chẩn trị chưa?”

“Rồi, như vô dụng.”

“Ngự y trong cung cũng không thể, vậy thì phải làm sao?”

“Phụ hoàng đừng lo lắng, may mà tại lãnh cung có một vị Băng mỹ nhân y thuật tinh, hiện giờ Nguyệt Trà đã không có việc gì rồi.”

“Băng mỹ nhân tại lãnh cung?” Quang Hữu đế lặp lại lời của Đoạn Huyền Trinh, thần thái có vẻ kinh ngạc.

“Nàng trước kia là phi tần của tiên đế, bởi vì đắc tội mới bị đẩy vào lãnh cung.”

“Nguyên lai nàng ở trong lãnh cung...” Bộ dạng của Quang Hữu đế hết như một hài tử tìm thấy một cái gì quan trọng mà vui sướng.

“Phụ hoàng?”

Đoạn Huyền Trinh lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Đoạn Thừa không để ý đến lời gọi của Đoạn Huyền Trinh, hẩn tựa hồ như không yên lòng, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Đoạn Huyền Trinh tuy muốn truy cứu rõ vụ việc này, nhưng ngẫm lại hẩn chưa có chứng cứ, nói như vậy với phụ hoàng cũng sẽ vô dụng.

Vì vậy hẩn thi lễ, rời khỏi Triều Dương điện.

.
. .

Quang Hữu đế đến một thân đơn bào nhẹ nhàng đi tới lãnh cung.

Tướng mạo của hẩn thật tuấn nhã, đã hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn quan ngọc, trong suốt sáng ngời, chỉ là tóc mai đã hơi hoa râm, một chút râu ngắn được cạo khếp léo rất cân xứng với đôi mắt rậm ồm mà xa xăm kia, bộ dạng của trung lưu nam tử như vậy có thể tưởng tượng được khi còn trẻ người này nhất định là một người rất phong lưu.

Khi nhìn thấy một thân ảnh thanh y nữ tử, hẩn liền lên tiếng gọi: “Băng Nhi!”

Nghe vậy, cả người Phương Băng Viện liền chấn động.

Thanh âm này...không phải là của người kia chứ?

Nàng quay đầu, nhìn lại một đôi mắt thâm kín chứa chan tình cảm.

“Người sao lại tới nơi này?”

Mặc dù tâm tình kích động, nàng vẫn dùng ngữ khí lạnh như băng mà nói chuyện.

“Băng Nhi, ta đến tận bây giờ mới biết ngươi ở tại lãnh cung, ta nghĩ ngươi đã rời khỏi cung rồi.”

Cha mẹ nàng vốn là thầy thuốc đi ngao du tứ hải, sau khi đi tới Vân Nam bị sơn thủy nơi này hấp dẫn liền định cư tại thành Đại Lý.

Trừ y thuật ra, bọn họ còn sinh được một nữ nhi, dung mạo quyền lệ nhưng người cũng như tên, lạnh lẽo như băng, nàng còn có danh là băng sơn mỹ nhân.

Khi còn trẻ, hắc đối với nàng là vừa gặp đã yêu, tiến hành việc mãnh liệt theo đuổi, vậy mà nàng vẫn lạnh như băng. Tâm tàn ý lạnh, hắc đành thuận theo phụ mẫu, cưới hoàng hậu hiện tại - Tôn Đức Dung.

Sau này, nàng bắt ngờ tiến cung chăm sóc tiên đế, liền làm cho Hoàng đế biểu đệ của hắc thương yêu, từ đó về sau hắc đối với nàng từ hy vọng trở thành tuyệt vọng.

Không bao lâu, tiên đế sủng ái Vân mỹ nhân, liền đem những phi tần trước kia tổng xuất rồi khỏi cung..

Đến khi hắc kế vị, từng lưu ý trong cung có sự tồn tại của nàng hay không, hắc tìm không được liền cho rằng nàng cũng bị tổng xuất khỏi cung rồi.

“Biết thì sao?”

“Nếu như biết, ta sẽ không để ngươi phải ở tại lãnh cung trải qua cuộc sống khổ cực này rồi.” Giọng điệu nói chuyện của Đoạn Thừa trần ngập yêu thương.

“Đã nhiều năm như vậy rồi, ngươi vẫn không thay đổi, thật sự là một kẻ ngu ngốc!”

Nếu nàng sớm rời khỏi cung, tài sản lưu lại rất lớn của cha mẹ nàng cũng đã đủ để nàng mấy đời dùng cũng không hết!

Thân là Hoàng thượng, cho đến bây giờ cũng không có ai dám mắng hắc như vậy, nàng vốn là người duy nhất, nhưng hắc một chút tức giận cũng không có, bởi vì điều này làm cho hắc mơ hồ nhớ lại những lúc cãi nhau khi còn trẻ.

“Ngươi trách ta sao?”

Nếu hắc phát hiện ra sớm một chút, sẽ không khiến nàng phải chịu khổ trong lãnh cung lâu như vậy rồi.

“Trách ngươi để làm chi?” Nàng sớm đã rõ ràng hắc là người không nhảy bén.

“Ách...” Hắc hết lời rồi.

“Tìm ta có việc gì sao?” Nắng nghĩ hắc hắc là vì chuyện của Nguyệt Trà mà đến.

“Băng Nhi, ta vẫn nhớ tới ngươi, là Trình nhi nói trong lãnh cung có một vị Băng mỹ nhân y thuật tinh thông ta mới biết được nơi này, cho nên đã không thể đợi được mà chạy tới tìm ngươi.”

Điều này khiến Phương Băng Viện không nói gì.

Nhiều năm như vậy rồi, hắc đối với nàng vẫn hoàn toàn còn thâm tình, cũng không uống...

“Băng nhi, Ngươi lúc đầu vì sao không rời khỏi cung?”

“Ta làm cho Hoàng thượng tức giận nên hắc tổng ta vấp lãnh cung.”

Khi nói những lời này, Phương Băng Viện liền có điểm áy náy, bởi vì nàng đã đổ tội cho Tiên đế, người đã coi trọng nàng như một người bạn tốt.

“Ngươi không phải là cố ý không rời khỏi cung?”

Hắc vội hỏi như vậy, bởi vì hắc không nghĩ ra, hoàng biểu đệ của hắc thực sự rất tốt tính, trừ phi là nàng phạm phải một tội không thể nào tha thứ mới có khả năng bị tổng vào lãnh cung, nếu không người kia sao có thể bởi vì tức giận mà nhẫn tâm hủy hoại cả một đời nữ tử?

“Tại sao lại cố ý không rời khỏi cung?”

“Bởi vì ta a!”

“Ngươi vẫn rất xinh đẹp!”

Gương mặt trắng ngần của Phương Băng Viện bỗng dưng đỏ lên.

“Không có, vậy thì tại sao mặt lại đỏ rồi?”

“Ta không có!”

Phương Bằng Viện như mất đi sự tỉnh táo trước sau như một kia.

“Thực không có sao?”

Nữ nhân miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo.

“Người đừng ở nơi này làm loạn, ta đang suy nghĩ biện pháp giúp Nguyệt Trà chữ mặt.” Đây là sự thật và cũng là lý do để nàng tránh khỏi sự xấu hổ.

“Người nhất định là một thầy thuốc tốt!”

“Người không đi, ta nhất định là sẽ thành một thầy thuốc bất hảo!” Nàng hạ lệnh đuổi khách.

Đối với việc đuổi khách như thế này, Đoạn Thừa không có một chút tức giận nào, ngược lại hắn còn rất siêng năng mà đi.

.
. .
.

Một đêm hưng phấn đến nỗi không ngủ được của Tâm Lan, tại trước bàn trang điểm tẩy mỹ phẩm lại trang phục, nàng dùng bột chân châu nhỏ mịn thoa lên khuôn mặt, lại dùng thêm phấn đánh hồng hai gò má.

Tâm Lan tại trước gương nhìn mình thêm một chút, tẩy mỹ trang điểm khuôn mặt xinh đẹp, mái tóc mềm được gài lên trên một chiếc trâm phượng bằng vàng, cổ đeo vòng mã não tinh luyện, trên người mặc bộ y phục thêu tám đóa mẫu đơn hồng sắc cân xứng, hoa mỹ cao quý, thấy vậy nàng hài lòng, vẻ mặt không nhịn nổi ý cười.

Chờ một lát nữa, khi nàng sáng ngời xuất hiện, Đoạn Huyền Trinh liền sẽ biết trong hoàng cung người đẹp nhất chính là nàng.

Nghĩ đến khuôn mặt của Nguyệt Trà so với mẹ cóc còn dọa người hơn, nàng liền có một niềm vui vẻ xấu xa.

Tâm Lan đi tới nơi ở của Nguyệt Trà, như dự đoán nàng gặp được Đoạn Huyền Trinh, nhưng Đoạn huyền Trinh lại không như dự kiến sẽ ngã vào lòng nàng, nhìn ra nàng là người đẹp nhất trong cung.

“Tâm Lan người tới tìm Nguyệt trà có việc sao?” Đoạn huyền Trinh lãnh đạm hỏi.

“Ách, ta nghe nói Nguyệt Trà bị thương, ta đến hỏi thăm nàng a!” Tâm Lan giả bộ như một tỷ tỷ tốt.

“Thật sự?” Đoạn huyền Trinh lộ ra vẻ mặt có vẻ hoài nghi.

“Đương nhiên! Nàng tốt xấu gì cũng là hoàng muội của ta a! Nguyệt Trà đâu?”

“Đang nghỉ ngơi.”

Nguyệt hiện giờ không còn ở lãnh cung nữa, sau khi đắp thảo dược, Đoạn huyền Trinh đã đem Nguyệt trà trở về nơi ở, còn hắn một tác cũng không rời để bảo vệ nàng.

Tâm Lan thăm dò nhìn đến Nguyệt Trà bình an yên ổn nằm trên giường, trên mặt phủ một lớp dược thảo màu xanh, nàng cũng không hề biết sau khi dính độc phấn có phản ứng ngứa ngáy đau đớn hay không, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ trong cung cũng có một vị ngự y khác am hiểu về độc phấn bướm!?”

“Khuôn mặt của Nguyệt Trà giờ có tốt không?” Tâm Lan giả vờ qua tâm, kỳ thật là thử dò xét.

“Đương nhiên! Nàng qua vài ngày nữa sẽ tốt.” Hắn bực mình trả lời, nhìn ánh mắt tràn ngập địch ý của Tâm Lan.

“Vậy là tốt rồi, ta cũng không cần lo lắng nữa.” Tâm Lan khẩu phật tâm xà nói, trong lòng ngầm tức giận, việc này hết thấy làm cho nàng cực kỳ thất vọng.

Đoạn Huyền Trinh hừ lạnh: “Nguyệt Trà không cần ngươi lo lắng, ngươi cần lo lắng cho chính mình đi!”

“Người nói vậy là có ý gì?”

“Có ý tứ gì người còn không rõ ràng sao?”

“Hừ! Không biết người đang nói cái gì?” Sợ lộ chân tướng, Tâm Lan hậm hực rời đi.

.

.

.

Lan Phương điện.

“Tâm Lan, không hay rồi!” Ngọc Trân sốt ruột mà la lên.

“Làm sao vậy?”

Mặt trời cũng đã lên đến ba sào, Tâm Lan vẫn còn bộ dạng lười biếng ăn no ngủ kĩ.

“Huyền Trinh phái người đi tìm ngự y cho chúng ta bột phấn rồi!”

“Người sao lại biết?”

Tâm Lan kinh hãi, sâu ngủ trong người hoàn toàn biến mất.

“Ngự y kia khẩn trương chạy trốn thoát đến tìm ta.” Ngọc Trân luống cuống.

“Vậy người làm như thế nào?”

Kế hoạch tất cả đều tốt đẹp, như thế nào lại sai lầm? Người bình thường hẳn sẽ nghĩ đó là một chuyện ngoài ý muốn, như là bị ong chích thôi a! Vì sao lại tra đến ngự y?

“Ta cho hẳn một khoản tiền lớn, kêu hẳn rời khỏi hoàng thành.”

“Vậy thì tốt, không bị phát hiện hững có là tốt rồi.”

“Nhưng, Huyền Trinh sẽ từ bỏ ý định sao?”

“Sẽ không, xem ra lần trước hẳn nhìn ánh mắt ta liền hoài nghi ta.”

“Vậy thì phải làm sao bây giờ?”

“Ta quyết định buông tha cho hẳn rồi.”

“Người muốn buông tha cho hẳn!? Người làm nhiều như vậy, cũng là vì hẳn, người có thể buông tha cho hẳn?”

“Nếu không thì phải thế nào? Ta đi xem Nguyệt Trà rồi, nàng ta cả mặt xưng phù khó coi chết đi được, nhưng hẳn vẫn ở bên cạnh chăm sóc, nhưng lại dùng ánh mắt đó để nhìn ta, ta có thể lại ôm hi vọng với hẳn sao?”

“Vậy người định thế nào?” Ngọc Trân hỏi, người nàng lo lắng nhất chính là Huyền Kỳ.

Tâm Lan cười khê, “Ta lớn lên xinh đẹp như vậy, lại còn lo lắng không có ai muốn sao?”

“Người sẽ không đem chú ý đặt trên người Huyền Kỳ đi!”

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới muốn lợi dụng Huyền kỳ, nhưng Ngọc Trân chỉ nghĩ tới người mình thích.

“Ngọc Trân, ta biết người vẫn nghĩ đến Huyền Kỳ, nhưng người có biết khi đánh cờ, vô luận như thế nào, cũng phải trước hi sinh xe để bảo vệ tướng!”

“Nhưng, Tâm Lan, người không thương Huyền Kỳ a! Như vậy người sẽ không hạnh phúc.” Ngọc Trân muốn tranh luận, nàng không muốn cứ như vậy để vượt mất người thương.

“Ta biết, ta cũng không muốn vậy, nhưng đây là bước đường cùng.” nàng vốn không thích bộ dạng văn nhợc của Huyền Kỳ.

“Vậy người...” Không hỏi cho rõ ràng, Ngọc Trân vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Ta trước tiên sẽ tìm đến vua của Biệt Quốc.” Xuất giá đến quốc gia của hân, cho dù sự việc có bại lộ, Đoạn Huyền Trinh còn có thể làm gì nàng sao?

Ngọc Trân thở phào, “Người sao không sớm nói rõ ràng, hại ta khấn trương muốn chết!”

Tâm Lan không trả lời nàng, bởi vì nàng vốn là cô ý làm vậy.

.

.

.

Đoạn Huyền Trinh như một trận gió tiến vào Lan Phương điện, ngự y chạy, cả người hân tràn đầy tức giận.

“Tâm Lan, người thực là một nữ nhân độc ác!” Đoạn Huyền Trinh vừa nói, liền đem Tâm Lan đẩy ngã trên mặt đất.

Ngọc Trân chạy tới đỡ Tâm Lan.

“Huyền Trinh, người có chuyện gì thì từ từ nói, cần gì phải động thủ?”

“Im miệng! Người cũng có phần! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Ngọc Trân sợ đến mức cầm như hén.

“Người rốt cuộc muốn làm gì? Ta không làm bất cứ điều gì!” Tâm Lan ra vẻ trấn tĩnh.

“Người mưu hại Nguyệt Trà, còn muốn giả bộ ngốc!”

“Ta...Nào có...” Bộ dạng tức giận của Đoạn Huyền Trinh rất khiến cho người ta sợ hãi, Tâm Lan sợ đến mức cả người run rẩy.

“Đáng chết! Ngự y cũng đã rời cung. Phấn bướm độc là thứ các ngươi muốn, người lại còn không thừa nhận!”

“Thứ đó không phải do ta lấy, chính là Ngọc Trân!”

Sự thật bại lộ, Tâm Lan lập tức trốn tránh trách nhiệm.

“Tâm Lan, người...”

Không ngờ tới việc Tâm Lan lại bán đứng nàng, Ngọc Tân kinh hãi mở to hai mắt.

“Người có thể thay ta nhận tội, nếu như ta xong thì người cũng xong.”

Ngọc Trân bởi vì những lời này mà á khẩu không trả lời được.

“Ngày đó chính là Ngọc Trân nghe nói phấn bướm rất đẹp, cho nên mới tò mò tìm ngự y muốn nó thôi.”

“Các ngươi đối với loại bột phấn một khi dính vào sẽ gây nên lở loét có hứng thú?”

“Ngọc Trân vốn rất bất cẩn, vậy mà ngày đó bị gió thổi đi mất, nàng cũng không phải cố ý muốn hại Nguyệt Trà.”

“Người nào tin tưởng người dựng chuyện ma quỷ!”

Nếu như không vì ngự y đã bỏ chạy, hân nhất định để cho hai người họ đối chất, để coi đó vốn là vô tình hay cố ý.

“Người không tin thì sao, ta vẫn có mẫu hậu thay ta làm chủ, người đừng nghĩ có thể động chạm đến ta!”

Mất thấy Đoạn Huyền Trinh đã như vậy, Tâm Lan cũng không khách khí mà đem thái hậu ra làm chỗ dựa.

“Người đừng tưởng rằng thái hậu cho người chỗ dựa là có thể vô pháp vô thiên! Việc này ta sẽ bẩm báo phụ hoàng, đến lúc đó ta không tin là thái hậu còn có thể che trở cho người.”

Đoạn Huyền Trinh quay đầu.

“Cung Ngọc Trân! Người giúp đỡ nàng ta thì càng táng tận lương tâm, sẽ có báo ứng thôi.”

Chờ Đoàn Huyền Trinh đi rồi, lòng Tâm Lan mới bình tĩnh lại, muốn hướng đến Ngọc Trân tìm kiếm sự an ủi nhưng Ngọc Trân không để ý đến nàng, băng lãnh mà đứng dậy rời đi.

.

.

.

Tôn hoàng hậu đến thăm Nguyệt Trà, vừa nhìn thấy liền kinh ngạc thiếu chút nữa không nói nên lời.

Lúc này, khuôn mặt của Nguyệt trà đã hoàn toàn khôi, trên mặt không hề đắp được, cả khuôn mặt của nàng đều hiển lộ ra, mặc dù tái nhợt tiêu tụy, nhưng là, nó lại càng như một bức tranh chẳng những thanh lệ xinh đẹp mà còn làm tăng thêm vẻ đáng được yêu thương.

Dung mạo như vậy, làm cho Tôn hoàng hậu cũng rõ ngọn ngành.

“Chuyện này vốn là thế nào phát sinh?” Tôn hoàng hậu hỏi.

Đoàn Huyền Trinh đến gần bên giường.

“Nguyệt Trà, đem hết thấy nói ấu hậu ta biết, người sẽ làm chủ cho người.”

Nguyệt Trà nhợt nhạt mỉm cười.

“Hoàng bá mẫu, người đừng lo, chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.”

“Ngoài ý muốn?”

Trước khi Tôn hoàng hậu đến thăm Nguyệt Trà cũng đã nghe bảo bối con mình kể qua, nàng muốn thay Nguyệt Trà làm chủ, nàng muốn hỏi rõ ràng Nguyệt Trà, muốn xem giải quyết vấn đề khó khăn này thế nào, dù sao Tâm Lan do đồ kị, việc này cũng có thể giải thích, nhưng lại không nghĩ Nguyệt Trà lại đem chuyện này nói là ngoài ý muốn, xem ra Nguyệt trà cũng không muốn truy cứu, trong thâm tâm Tôn hoàng hậu rất khâm phục.

“Nguyệt Trà!” Đoàn Huyền Trinh thở nhẹ, Nguyệt Trà nói như vậy làm cho hấn rất khó hiểu.

Nguyệt Trà lắc đầu với Đoàn huyền Trinh , nàng không muốn truy cứu , vốn là nàng đã nợ Tâm Lan, coi như Tâm Lan cố ý muốn hại nàng, nàng cũng chịu, có lẽ trả thù như vậy, có thể làm cho tâm lý của Tâm Lan tốt hơn một chút!

Rõ ràng ý tứ của Nguyệt Trà, Đoàn Huyền Trinh có vẻ không vui, hấn biết nguyệt Trà thiện lương, suy nghĩ đến thâm tình với Tâm Lan, nhưng nếu không trừng trị, thật khó bảo toàn Tâm Lan lần sau sẽ không làm chuyện ác độc với Nguyệt Trà nữa.

10. Chương 9

Chương 9

Đầu mùa đông, trên nhánh cây ngoài cửa sổ khoác lên trong suốt sạch sẽ tuyết phủ , dưới ánh mặt trời chiếu rọi ,phản xạ sáng lên thanh lệ quang mang ,cảnh này khiến cho thái dương trên bầu trời có vẻ ấm áp nhu hoà làm cho con người yêu thích .

Khác với mọi ngày ,tiểu viện Nguyệt Trà ở náo nhiệt phi thường,bởi vì hôm nay là ngày Nguyệt Trà muốn phụng chiếu chỉ vào Triều Dương cung yết kiến Quang Hữu Đế và Tôn Hoàng Hậu.

Son bột nước ,hoa cài đầu khảm ngọc trai đều được đưa vào từ sáng sớm bày đặt đầy cả tử đàn trang điểm , các cung nữ bị hoàng hậu sai khiến tới đang ở giúp nàng trang điểm mặc trang phục ,lúc này ,Ngọc Trân đi tới trong phòng nàng.

“Nguyệt Trà.” Ngọc Trân gọi khẽ .

Nguyệt Trà quay người lại , nhìn thấy Ngọc Trân nghiêm túc đứng cạnh cửa, dáng vẻ kiêu căng ,ngạo mạn lúc trước không còn tồn tại nữa .

“Ngọc Trân biểu tỳ?”

“Ta là tới xin lỗi .” Ngọc Trân có phần bối rối .

Hiểu biết mục đích Ngọc Trân đến , Nguyệt Trà biết đây là lúc nàng và Ngọc Trân hoá thù thành bạn .

“Các người trước đi xuống dưới đi!” Nguyệt Trà đem cung nữ lui xuống.

“Biểu tỳ mời ngồi.”

Nguyệt Trà mời nàng đến bên cạnh ghế tròn , hai người mặt đối mặt ngồi xuống.

“Nguyệt Trà, ta muốn cảm ơn người đã không truy cứu, mấy ngày nay ta vẫn rất áy náy.”

Nàng giúp đỡ Tâm Lan ức hiếp Nguyệt Trà, làm ra những việc thiếu đạo đức như hủy dung mạo người ta, Tâm Lan muốn nàng nhận trừng phạt ,mà Nguyệt Trà cũng không tính toán hiềm khích trước đây tha thứ nàng , Ngọc Trân cuối cùng hiểu vì sao Huyền Trinh lại lựa chọn Nguyệt Trà .

Nghĩ đến sự kiện này ngay cả Huyền Kỳ đều đã biết ,Ngọc Trân hốc mắt hơi phấp phỏng.

“Việc ta làm thực sự hơi quá đáng. Đây đều là bởi vì ta luôn rất thích Huyền Kỳ, nhưng Huyền Kỳ thích Tâm Lan, sở dĩ khi ta biết người Tâm Lan thích là Huyền Trinh, thì ta cố hết sức thúc đẩy bọn họ,nghĩ đến lúc đó Huyền Kỳ sẽ chết tâm đến yêu ta, mà người lại phá hủy kế hoạch này, ta mới có thể. . . Mới có thể ác ý đối với người , xin hãy thứ lỗi cho ta.”

Nguyệt Trà vội vã lắc đầu.

“Ta không trách người. Là ta không nên yêu Trinh hoàng huynh, phá hủy hoàng tỳ cùng Trinh hoàng huynh.”

“Nguyệt Trà, người đừng nghĩ như vậy, Huyền Trinh căn bản không thích Tâm Lan.” Ngọc Trân nói ra sự thật rõ ràng .

“Thế nào lại vậy ? Hoàng tỳ ở cùng hắn bảy năm, lẽ nào hắn không bị cảm động?” Nguyệt Trà tin tưởng lâu ngày sẽ sinh tình.

“Huyền Trinh muốn thế nào cảm động? Việc này người khác có thể không rõ ràng lắm, nhưng ta là người hiểu rõ nhất. Người khả năng không biết, Huyền Trinh cùng Tâm Lan một khi gặp mặt, tuyệt đối cãi nhau . Nếu không phải Tâm Lan kiềm chế, Huyền Trinh nhường nhịn, đã sớm âm ỉ . Bọn họ không hoà hợp!”

“Nhưng ta còn cảm thấy áy náy.” Nguyệt Trà khẽ cau mày.

Ngọc Trân nghĩ thầm, Nguyệt Trà chính là lòng dạ quá thiện lương, việc này ngược lại Tâm Lan và nàng, nếu đoạt được người trong lòng mình , hai nàng nhất định vì bản thân mình thắng lợi mà đắc chí. Dù sao, nữ nhân đều là ham hư vinh , ngoại trừ Nguyệt Trà, sẽ có ai áy náy sao ?

Ngọc Trân mỉm cười, “Đừng áy náy nữa, người như vậy mà chau mặt ử, thế nào đi gặp hoàng thượng? Để ta tới giúp người trang điểm càng xinh đẹp hơn .” Nói đến trang điểm, nàng là chuyên gia, đương nhiên đây cũng là vì Huyền Kỳ.

Ngọc Trân cầm lược ngà voi , bắt đầu chải cả đầu tóc dài của Nguyệt Trà.

Trước ánh sáng xinh đẹp mờ ảo của gương đồng ,nàng chải tóc cho Nguyệt Trà,gương mặt không hề bị tóc che phủ dung nhan mềm mại , toàn bộ lộ ra .

Ngọc Trân chăm chú nhìn Nguyệt Trà trắng nõn khuôn mặt, mềm mại nước da, hai hàng lông mày thon dài như hoa, tròng mắt chớp động tinh lạng ,dưới cái mũi nhỏ nhắn là duyên dáng khéo léo môi hồng , vẽ

mặt mang theo chút ưu sầu, mặc cung trang váy lụa màu trắng, ngồi ở đằng kia, có vẻ đoan trang cao quý, dịu dàng tao nhã , thực sự là người cũng như tên giống một đóa bạch sắc sơn trà, hạt bụi nhỏ cũng không nhiễm.

“Nguyệt Trà người thực sự đẹp quá!” Ngọc Trân khen ngợi.

Tuy rằng nàng vốn biết Nguyệt Trà đã lột xác, thế nhưng trang điểm như thế, dung mạo của Nguyệt Trà quả thực xuất sắc bất ngờ, thảo nào Tâm Lan cũng phải ghen ghét với gương mặt đẹp này .

“Có đúng không ? Ta thực sự biến xinh đẹp ?” Nguyệt Trà nhìn chính mình trong gương, thời gian dài không soi gương , khiến nàng không xác định được dung mạo này có thật sự đẹp hay không.

“Ân, cực kỳ xinh đẹp.”

Nàng qua ánh sáng mờ ảo của gương đồng , càng cẩn thận nhìn bản thân mình .

“Công chúa, người đã chuẩn bị xong chưa ? Tới giờ rồi!” Chu ma ma ở ngoài cửa hô.

Bên cạnh các thị nữ lui ra chu ma ma nhìn thấy Nguyệt Trà, mặt lộ ra một chút sợ hãi , sau lại cảm thấy mũi cay cay. Bà ta nghĩ thầm, nếu như Vân mỹ nhân có thể nhìn thấy thì tốt rồi.

“Đi Triều Dương cung thôi, Hoàng Thượng cùng Tôn Hoàng Hậu đều chờ thấy người.” Chu ma ma nói với Nguyệt Trà.

Bước vào đại điện Triều Dương cung , Nguyệt Trà đích tìm đập gia tốc, bởi vì mỗi người đều nhìn với ánh mắt kinh ngạc khiến nàng khẩn trương vạn phần.

“Đúng là Vân mỹ nhân a!” Một vị lão thái giám có kinh nghiệm từng theo hầu tiên đế kinh hô ra .

Nghe vậy, Quang Hữu Đế cùng Tôn Hoàng Hậu đều gật đầu, trước mắt Nguyệt Trà , cực giống hồng nhan bạc mệnh Vân mỹ nhân .

“Đều đã quên nàng chính là con gái Vân mỹ nhân!” Quang Hữu Đế than thở nói .

Hắn từng tại hoàng tộc yến tiệc ngắm hoa gặp qua dựa vào bên người Tiên hoàng Vân mỹ nhân, hắn nguyên bản biết nàng xinh đẹp thướt tha hơn người , nhưng lúc này nhìn lên, hắn chính kinh hãi vì dung mạo nàng như tiên nữ hạ phàm , cũng có thể lý giải vì sao biểu đệ của hoàng đế sau lại bởi vì nàng mà chết.

Hắn nhìn về phía con trai trưởng của mình , trên nét mặt Huyền Trinh xuất hiện biểu tình sợ hãi , tình cảnh này thật quen thuộc nha , đây chẳng phải cảm giác lúc hắn năm đó mới gặp gỡ Vân mỹ nhân sao?

Mỹ nhân như vậy, người nam nhân nào không muốn cùng nàng cộng kết liên ý, cùng nhau đến đầu bạc răng long ?

Quang Hữu Đế không tự giác lộ ra ý cười, trong lòng đã có dự định.

“Nguyệt Trà bái kiến hoàng thượng, hoàng hậu.” Nguyệt Trà cung kính thi lễ.

“Miễn lễ, gọi hoàng bá phụ, hoàng bá mẫu là được.”

“Vâng hoàng bá phụ.”

“Nguyệt Trà, Huyền Trinh nói với trẫm là muốn kết hôn với người, nói hai người tình đầu ý hợp, mà người cũng đã đáp ứng rồi.”

Mặt Nguyệt Trà bỗng dưng đỏ lên.

“Trẫm vốn không có duyên với ngôi vị hoàng đế, chỉ vì tiên đế không có con nối dòng lại không có thân huynh đệ, mới nhượng trẫm ngôi trên ngôi vị này , do đó trẫm vẫn mong muốn công chúa của tiên đế có một người sau này trở thành hoàng hậu .

Nguyệt Trà a, Huyền Trinh tuy là con trưởng, nhưng vẫn chưa thể đảm đương việc lớn, ngôi vị thái tử trẫm không nhất định sẽ cho hắn, người có muốn hay không lại chờ một chút, cân nhắc xem ?” Hắn cố ý nói vậy.

Huyền Trinh vừa nghe kinh hãi, thốt lên : “Phụ hoàng!”

Phụ hoàng là chuyện gì xảy ra, ông ý không chỉ không thúc đẩy, còn cố ý phá hoại việc này !

Quang Hữu Đế trong mắt hiện lên một ý cười giao hoạt .

“Trẫm không thể quá bất công , Nguyệt Trà còn chưa thấy qua mấy hoàng đệ của ngươi”

Hắn cố tình lấy việc này trêu đùa con trai, bởi vì hắn quá may mắn, nghĩ chính mình chỉ có thể quý mến Vân mỹ nhân, mà nhi tử lại có thể lấy được con gái Vân mỹ nhân.

“Nguyệt Trà thấy cũng sẽ không thích .”

“Không gặp thế nào biết?”

“Nguyệt Trà sẽ chỉ gả cho nhi thần.”

“Kia cũng không nhất định đúng.”

Phụ tử hai người trên đại điện lẫn nhau tranh chấp qua lại.

“Mẫu hậu!” Huyền Trinh chuyển sang xin giúp đỡ.

Tôn hoàng hậu cũng nghĩ không ra chủ ý, “Hỏi một ý Nguyệt Trà đi!”

“Được rồi! Thì xem ý Nguyệt Trà ý .”

Nguyệt Trà mặt ửng đỏ ngẩng lên , liếc Đoàn Huyền Trinh một cái , nhìn thấy hắn vẻ mặt sốt ruột , chậm rãi nói ra ý nguyện của nàng: “Hoàng bá phụ, Nguyệt Trà kiếp này ngoại trừ Trinh hoàng huynh, sẽ không gả cho người khác .”

Tiểu tử này lại có mị lực lớn như vậy! Không hổ là đứa con hắn sủng ái nhất.

Quang Hữu Đế nở nụ cười, “Nếu như vậy, trẫm thành toàn hai người !” Luận văn thao võ lược, Huyền Trinh là người ưu tú nhất trong các hoàng tử , đương nhiên ngôi vị thái tử cũng thuộc về hắn .

Quang Hữu Đế đáp ứng quá sáng khoái, hại mọi người nhất thời không kịp phản ứng .

“Còn không tạ ân!” Quang Hữu Đế kêu.

“Ách, tạ ơn phụ hoàng!”

Huyền Trinh đầy vui vẻ, bắt chập trên đại điện mọi người chăm chú nhìn, lập tức đi tới Nguyệt Trà trước mặt, dặt tay thăm tình cùng nàng nhìn nhau .

Quang Hữu Đế vì bận về việc chính vụ mà nhiều năm đem nàng lãng quên nên để bù đắp Nguyệt Trà , liền đem Di Vân Lâu ban cho nàng làm nơi ở, đồng thời hạ chiếu điều động thợ thủ công giỏi vào tu sửa cải tạo, khiến cho nơi này rực rỡ hẳn lên.

Bên trong lâu đại yến đón khách náo nhiệt vô cùng, đây là vì khiến cho các sứ giả đến Đại Lý , cũng có thể cùng vui vẻ ngày tết .

Tâm Lan muốn cho tên chính mình có thể truyền tiến trong tai các vị vua , cho nên nàng đi vào tầng lầu nghênh tiếp các sứ giả , nhưng nàng một chút cao hứng cũng không có.

Bởi vì, hôm nay người nổi bật nhất Nguyệt Trà cùng Huyền Trinh mới là nhân vật chính.

Nàng chẳng bao giờ giống như lúc này oán giận buồn bực như vậy, chờ đợi tình yêu của Huyền Trinh lâu năm như vậy nhưng cuối cùng vẫn tan vỡ, khiến nàng không có mặt mũi gặp người khác !

Lúc này, Cung Hoành cùng Triệu vương Đại Đường Lý Cẩm đã ở trong tiếp khách lâu uống rượu mua vui , bọn họ có thể trở thành bạn tốt, là bởi vì hai người đều tính tình phong hoa tuyết nguyệt.

Cung Hoành mặc dù lỡ mất cơ hội lấy Nguyệt Trà , nhưng với hắn mà nói, cũng là một chuyện tốt, bởi vì hắn không có khả năng sẽ vì một thân cây, mà buông tha cả rừng rậm, huống chi cái cây kia lại rất cao , hắn cũng trèo không qua, thà rằng trêu hoa ghẹo nguyệt xung quanh còn thú vị hơn .

Lý Cẩm đã có vài phần cảm giác say, đột nhiên, mắt hắn sáng lên, phảng phất giống như trong đại dương rộng lớn phát hiện một viên minh châu long ẩn vậy .

Đó là cách đó không xa đi tới một vị mỹ nhân, dáng vẻ duyên dáng, mê hoặc động lòng người .

“Nàng là ai?” Lý Cẩm hướng Cung Hoành hỏi thăm.

Cung Hoành giương đôi mắt say lơ đãng nhìn lại

“Ách, là biểu muội ta – công chúa Tâm Lan a ! Sao lại gặp phải nàng ở chỗ này ?”

Tâm Lan hẳn là phải ở Tử Tiêu Điện tham dự yến tiệc đoàn viên của hoàng thất mới đúng a ! Cung Hoành có nghi vấn, nhưng bên người hai người mỹ nhân lại vừa dâng rượu cùng món ngon lên, nên dù nghi vấn thế nào hẳn cũng bỏ qua .

“Nguyên lai là công chúa Tâm Lan .”. Chẳng trách một thân khí chất cùng nô tỳ bên thân như vậy.

Tâm Lan cũng thật không ngờ, nàng lại ở chỗ này gặp Triệu vương của Đại Đường .

Diện mạo của hẳn có chút kém Huyền Trinh, nhưng lại phong lưu hào phóng, quan trọng là ..., hẳn là biểu đệ của thiên tử Đại Đường .

Dù sao, nước chư hầu nhỏ nhỏ như Đại Lý , thế nào so được với Đại Đường Đế Quốc. Lần này nàng nhất định phải nắm chặt cơ hội, để hẳn mang nàng quay về Đại Đường, lấy nàng làm Vương phi, hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Lý Cẩm hướng nàng gật đầu mỉm cười, trước mắt là nữ nhân hẳn thấy xinh đẹp nhất ở Đại Lý này!

Tâm Lan cũng nở một nụ cười quyến rũ .

Lý Cẩm thấy nàng đôi mắt đẹp ẩn tình, mảnh mai thân hình khẽ lay động , tựa như Phượng Hoàng yêu đương vùng trộm Điêu Thuyền , làm hẳn tinh thần nhộn nhạo, muốn tiến tới gần trêu đùa.

“Ta đi nói chuyện một chút với công chúa Tâm Lan .”

“Ân.” Cung Hoành gật đầu, hẳn đã say khướt nằm trong lòng mỹ nhân.

“Đại Đường Lý Cẩm may mắn ở đây thấy được công chúa dung mạo cùng khí chất cao nhã ung dung đẹp đẽ quý giá ,xinh đẹp làm người ta phải kinh hãi a!”

Triệu Vương nịnh hót quả thực làm Tâm Lan tươi cười càng rạng rỡ.

“Triệu Vương thực làm cho người khác vui vẻ .” Đúng là loại cảm giác này, cảm giác được ca ngợi thật là không sai a !

Mục tiêu của nàng chính là hẳn ! Tâm Lan ngả ngón mà cười.

Lý Cẩm trên mặt cũng lộ ra nụ cười phong lưu , hai người cứ như vậy ăn nháp với nhau, củi khô lửa bốc ngay đại sảnh diên loan đảo phượng với nhau.

“Công chúa, thân thể người da dẻ thật tinh tế . . .” Lý Cẩm một bên tán thưởng, một bên không kiêng nể gì cả đối với Tâm Lan động tay động chân.

“Không nên nữa! Vạn nhất làm cho người ta thấy, làm sao được?” Tâm Lan mềm mại không xương dựa vào trong ngực Lý Cẩm , nửa kháng cự nửa hoan nghênh, dịu dàng mà nói.

“Có sao nào?” Lý Cẩm vừa nói vừa cời y phục của Tâm Lan.

“Người ta xấu hổ nha. .” Tâm Lan đỏ mặt, nũng nịu níu non nói.

“Loại sự tình này có cái gì xấu hổ?” Đối với người tình trải tình trường như Lý Cẩm, loại chuyện yêu đương vùng trộm này đã sớm tập mãi thành thói quen.

Hắn đem bàn tay to tham lam tiến vào vạt áo Tâm Lan , vuốt ve nơi mềm mại của nàng, đồng thời đầu ngón tay xấu xa trêu đùa điểm nhạy cảm trên bờ ngực cao vút .

“Ai nha! Thật hư hỏng! Người đừng sờ loạn. . .” Tâm Lan gương mặt ửng hồng, một lòng kinh hoàng.

Tuy là nàng có ý định quyến rũ Triệu Vương, nhưng nàng cũng chưa từng trải qua cảm cảm giác hùng hực như bị thiêu đốt thế này nên có điểm ăn không tiêu.

Lý Cẩm cợt nhả nở nụ cười, “Ta đây sẽ cẩn thận giúp nàng tìm hiểu.” Nói xong liền duỗi tay kia xâm nhập vào tiết khố Tâm Lan.

“Không thể đụng vào nơi ấy!”

Tâm Lan muốn cự tuyệt, nhưng, nơi sâu kín một khi bị trêu chọc, ngay tức thời cảm thấy tê ngứa, khiến toàn thân phát run đứng lên, Tâm Lan mới nếm thử tình dục, lập tức trầm mê tại kỹ xảo khiêu khích thuần thực cao siêu của Triệu Vương, chỉ có thể thỏa mãn mà rên rỉ.

“A a a”

“Thoải mái sao?” Lý Cẩm xấu xa khê cấn vành tai Tâm Lan nói nhỏ, đồng thời tiết khố của nàng đã bị hấn cởi xuống, trượt tới mất cả chân, lộ ra hai chân trắng nõn.

“Àn. . .” Bị kích thích quá ... Tâm Lan hàm hồ mà trả lời. Nàng nhận ra hành vi trước kia truy đuổi Huyền Trinh thực sự ngu xuẩn, vui thích như thế này nàng nên sớm tìm nam nhân nếm thử.

“Thế nào thoải mái?”

“Không biết. . .” Tâm Lan vẽ mặt khó khăn.

“Không nói không tiếp tục a!” Lý Cẩm cố tình trêu chọc nàng, hấn thích nhất xem dáng vẻ hư hỏng của nữ nhân.

“Đáng ghét nữa! Bảo người ta nói như thế nào a. . .” Tâm Lan mềm mại nũng nịu nói.

Lý Cẩm khoe miệng nở lên nụ cười xấu xa, tăng thêm sức mạnh trên tay, dùng đầu ngón tay xoa nắn nụ hoa mẩn cảm của nàng.

“Vậy trực tiếp hô cho người đến!”

Lý Cẩm cầm hai chân Tâm Lan, ngón tay xen vào nơi sâu kín trong cơ thể Tâm Lan.

“Ai nha, người nhẹ chút! Ta đau.” Nàng sợ nhất là đau nhức.

“Người sẽ đau nhức?” Chỗ tư mật của nàng đã lan tràn dịch, sao đau nhức được? Chẳng lẽ nàng vẫn còn là xử nữ?

“Àn, đau lắm! Người đừng đi vào bên trong, ở bên ngoài là tốt rồi.”

Nghe được Tâm Lan nói như vậy, Lý Cẩm nở nụ cười, “Thực nghĩ không ra người dễ dàng như vậy ẩm ướt, hơn nữa lại rất lả lơi, mà vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ?”

Hắn đã sớm nghe danh, vị công chúa mỹ lệ này do tiên đế sinh ra, ái mộ đại hoàng tử Huyền Trinh, cùng hắn đi Đại Đường bảy năm.

Chỉ tiếc khi đó hắn không ở trong kinh thành, nếu không đã sớm vài năm lấy được đoá yêu kiều xinh đẹp này!

Lẽ nào đại hoàng tử này có bệnh tật, nếu không sao có công chúa xinh như hoa mà không biết thưởng thức?

“Sao nói như vậy nha? Người ta làm như vậy đều là bởi vì ái người.”

Kỳ thực nàng cũng đã dùng nhiều thủ đoạn, chuyện nam nữ, nàng cũng là đã nghĩ tới, chỉ là Huyền Trinh đối nàng không có ý nghĩ yêu thương, hoàn toàn không có cử chỉ gây rối, nàng mới giữ thân trong sạch đến nay.

“Phải? Ta cũng yêu người chết mất!”

Lý Cẩm cời cảm bào, nâng lên đôi mông mềm mại của nàng, gắng gượng để ở nơi mềm mại của nàng.

Tâm Lan bất đắc sở dĩ, oán giận: “Như vậy làm sao cho vào được ta, rất khó chịu a!”

“Muốn càng thoải mái, phải đi vào bên trong người mới được!” Lý Cẩm nói xong, liền cố sức thẳng tiến vào trong cơ thể Tâm Lan.

Tâm Lan một tiếng đau nhức hô ra, tức thì một người ra sức chạy nước rút, một người lắc đầu kêu đau , thẳng đến đau đớn tiêu tan , Tâm Lan mới được hưởng thụ niềm khoái cảm , nàng điên cuồng mà vận vẹo , dường như muốn theo trên người Lý Cẩm tìm thấy được niềm vui sướng do tình ái khi bị tổn thương , Đoạn Huyền Trinh ba chữ đã sớm quên không biết là người nào vậy.

11. Chương 10

Chương 10

Huyền Kỳ luôn đối với Tâm Lan một mảnh thâm tình, ngày hôm nay hẳn sẽ nói rõ cho nàng biết.

Đi vào trong Lan Phương quán , không biết vì sao, bên trong lại không có một người cung nữ hay thái giám hầu hạ .

Bỗng nhiên, hắn mơ hồ nghe được tiếng người, theo thanh âm, hắn nghe thấy

“A mau ! Nhanh lên một chút! Thật thoải mái a “

Nghe thấy thanh âm tục tĩu như vậy , Huyền Kỳ sắc mặt thoáng chốc trắng bạch .

Hắn không tự chủ được đi tiếp vào bên trong , lại nghe được càng thêm rõ ràng , nữ tử bữa bãi phóng đảng rên rỉ, nam tử thổ hỗn hển la lên, một cơn giận dữ nhanh chóng dâng lên đỉnh đầu, làm hắn toàn thân run rẩy , bước đi hướng cửa phòng ngủ của Tâm Lan .

Ban ngày làm chuyện xấu, vậy mà cửa cũng không đóng !?

Tiếp đó xuất hiện trước mắt là hình ảnh trần trụi của đôi nam nữ đang làm tình , Huyền Kỳ thấy Tâm Lan nếu không phải đang nằm ngửa tại trên giường , hai mắt khép hờ, trên mặt lộ ra phóng đảng xuân tình, thì cố gắng nâng thất lưng, lắc lư cái mông.

Mà tên nam tử đưa lưng về phía hắn ,nắm bộ ngực mềm mại của nàng mà xoa bóp,giống như chơi đùa cột nhà ,thất lưng đồng thời phối hợp động tác của Tâm Lan , vừa thẳng tiến lên một chút .

Thoáng chốc, hắn đem cây quạt trên tay bẻ gãy thành hai nửa .

Âm thanh cây quạt gãy kinh động đến hai người đang vui thích trên giường , Tâm Lan chợt mở mắt , nhìn thấy Huyền Kỳ cầm hận mà xoay người rời đi, Lý Cẩm dừng lại động tác, quay đầu ra cửa nhìn lại, chỉ nhìn thấy bóng lưng một người nam tử .

Tâm Lan không sao cả lại đóng đưa cái mông đến , “Tiếp tục, đừng dừng!” Hai tay nàng thân thiết bắm lấy cổ của Lý Cẩm, vòng eo đưa lên , tự mình chuyển động từ trên xuống dưới lên.

“Không quan hệ sao?” Lý Cẩm hỏi.

“Không nhận ra được đâu !” Tâm Lan vẫn đang đóng đưa người , “Không có gì đáng ngại. Động tác của người nhanh một chút !” Tâm Lan nghĩ, không lâu sau nàng cùng Lý Cẩm quay về Đại Đường , còn sợ ai bàn tán về nàng .

Nghe nói như thế, Lý Cẩm mới an tâm, trong lòng dự vọng mãnh liệt lại được châm lên.

Kích tình mãnh liệt qua đi, Tâm Lan không muốn chuyện tốt lần sau lại bị người tới phá hư, nói rằng: “Lần sau đừng làm tại nơi ta ở.”

“Ân,về sau đến chỗ của ta .” Lý Cẩm trả lời.

Hai tháng sau.

Tâm Lan sắc mặt tái nhợt vội vàng đi vào Từ Trữ cung, mà Nguyệt Trà đúng lúc cũng ở đó .

Vừa nhìn thấy Nguyệt Trà ,Tâm Lan liền lộ ra thái độ chán ghét .

“Hoàng tử, người khó chịu sao?” Nguyệt Trà quan tâm hỏi, vì sắc mặt của nàng rất khác thường.

Tâm Lan không để ý đến Nguyệt Trà, tự mình đi vào tấm điện ,trong chốc lát nàng lại chạy ra vội vã hỏi: ” Mẫu hậu của ta đi đâu vậy?”

“Ta không rõ lắm nên cũng đang chờ.”

“Chờ cái gì mà chờ ? Mau mau giúp ta đi tìm!” Tâm Lan ngữ khí giống như sai khiến đầy tớ .

“Người như thế vội vã tìm mẫu hậu, có chuyện gì sao ?” Nguyệt Trà có lòng tốt hỏi, muốn xem có thể giúp đỡ không .

Tâm Lan quay đầu liếc mắt trừng nàng , “Chuyện của ta đến lượt người tới quản sao?”

Nguyệt Trà tự biết nhiều chuyện, ” Vậy ta giúp người đi tìm mẫu hậu.”

Thấy Nguyệt Trà rời đi, Tâm Lan mệt mỏi xụi lơ nằm trên ghế .

Nửa canh giờ sau , Nguyệt Trà tìm được Cung Thái Hậu ,hoá ra Thái Hậu đang cùng Tôn Hoàng Hậu đi dạo tại ngự hoa viên.

Cung Thái Hậu vừa hỏi cung liền tức giận hỏi Tâm Lan: “Ta đang cùng Tôn Hoàng Hậu tại ngự hoa viên ngắm hoa nói chuyện phiếm, người có chuyện gì, không thể đợi được ta trở về rồi hãy nói sao ?”

Nhìn thấy Tâm Lan, Cung Thái Hậu lòng cực kỳ phiền muộn, đã đánh mất một Huyền Trinh, nhưng còn có Huyền Kỳ a! Nếu không vài cái thứ hoàng tử khác cũng chấp nhận được , vẫn như cũ luôn luôn được vinh hoa phú quý,nhưng nàng suốt ngày cũng không gặp bóng dáng, giống như không một chút lưu tâm.

Tâm Lan trực tiếp mở miệng: “Mẫu hậu, ta muốn thành thân.”Chuyện đã không thể trì hoãn rồi.

“Thành thân! ? Với ai?”

“Triệu vương Lý Cẩm.”

Nguyên lai nàng mỗi ngày ra cung, là bởi vì Triệu vương Lý Cẩm.

“Hắn không được! Người không biết hắn thanh danh rất khó nghe , ý vào là Hoàng biểu đệ thiên tử Đại Đường, lại có bề ngoài không tệ, cả ngày trăng gió, theo đuổi những người xinh đẹp tươi mới, nữ nhân thay đổi liên tục ,nợ phong lưu đều tính toán không hết, người không thể gả cho hắn.”

“Mẫu hậu,Đại Đường tập tục không gò bó , trong kinh thành hoàng thân quốc thích vương tôn quý tộc nào không có chuyện phong lưu ở ngoài ? Sắc đẹp của ta tuyệt đối hơn oanh oanh yến yến này nên nhất định có khả năng lưu lại tâm của hắn .”

“Hoàng tử, người nghĩ kĩ lại chưa ?” Nguyệt Trà khuyên nhủ.

Có một lần nàng cùng Huyền Trinh ra cung, tại trên đường thấy một vị nữ nhân bị diên dung mạo rất đẹp đang bị trêu ghẹo, Huyền Trinh tiến lên giúp đỡ, mới biết nàng ấy vốn là tiểu thiếp của một vị quan viên, bởi vì cùng Lý Cẩm có quan hệ bất chính, nên bị đuổi ra, mà Lý Cẩm lại không thu lưu nàng nên mới phát diên .

“Nghĩ cái gì ? Người là đồ kị ta tìm được người tốt hơn Huyền Trinh sao ?”

“Tâm Lan, người sao lại nói như vậy? Nguyệt Trà cũng là vì tốt cho người.” Cung Thái Hậu hướng Nguyệt Trà nói.

Nguyệt Trà muốn người khác không chán ghét mình, liền cố lấy can đảm tới Từ Trữ cung thỉnh an, sau lại càng cách mấy ngày lại đến hỏi han ân cần, tấm lòng này cũng khiến Cung Thái Hậu cảm động, hơn nữa Cung Thái Hậu cũng đã lớn tuổi, ý nghĩ cũng có thay đổi về nàng.

Tâm Lan tuy là con gái của bà, nhưng có ai hiểu con gái bằng mẫu thân, Tâm Lan dường như không có khả năng để bà dựa vào. Trái lại Nguyệt Trà coi chính mình như mẹ đẻ, hơn nữ nhi này cũng hiểu thuận, cũng không có gì không tốt. Vì vậy bà tiếp nhận Nguyệt Trà, không hề coi Nguyệt Trà là cái đinh trong mắt nữa.

Tâm Lan khinh thường cười, “Ta không cần quan tâm của nàng. Mẫu hậu, lần này ta là không thể không gả, người không đáp ứng, ta cũng muốn lấy!”

“Tâm Lan, người hiện tại là làm sao vậy? Ăn nói không lớn không nhỏ. Hôn nhân việc vốn là phụ mẫu làm chủ, người trong mắt còn có hay không ta tồn tại... Tức chết ta rồi! Thực sự là uổng công thương người.”

Nghe vậy, Tâm Lan tâm sinh ra sợ, nàng biết chính không thể để mẫu hậu không thương nữa, liền khóc lên.

“Mẫu hậu, ta có mang thai, không lấy chồng không được.”

“Người mang thai!?” Cũng Thái Hậu lấy làm kinh hãi.

Trong suy nghĩ của bà, Tâm Lan hẳn là giữ mình trong sạch, bằng không nàng thích Huyền Trinh như thế, ở chung với hẳn bấy năm, tại sao không xảy ra chuyện gì?

“Àn, hai tháng.” Tâm Lan gật đầu, nho nhỏ trả lời.

Cũng Thái Hậu nghe vậy, muốn tức giận cũng không được, bà lo lắng bộ mặt hoàng gia bởi vậy không còn sót lại chút gì.

“Ai...Vậy không hài lòng giờ cũng không được, đợi một thời gian nữa, người khác cũng nhìn ra được. Người đi gặp Lý Cẩm nhắc tới hôn nhân, ta đi tìm hoàng thượng nói.”

Tâm Lan vẫn khóc, Cũng Thái Hậu thấy bộ dáng này của nàng, tâm cũng mềm đi, dù sao nàng là bị chính mình làm hư, “Đừng khóc nữa, mẫu hậu sẽ giúp người, người cứ chờ gả đi!”

Tâm Lan ngừng khóc, ngẩng đầu lên, thừa dịp Cũng Thái Hậu không thấy được, nàng nhìn liếc mắt nhìn chằm chằm Nguyệt Trà, ánh mắt toát ra sự đắc ý “Người ta gả cho tốt hơn người.”

Không ngờ, Tâm Lan tính toán sai, Triệu Vương không chỉ không đáp ứng lấy nàng, còn lấy lệ qua loa.

Vì vậy, Cũng Thái Hậu đi vào tìm Triệu Vương, muốn hấn phụ trách, hấn đáp lại: “Nếu không có cách xác định đây là con của hấn, hấn dứt khoát không chịu trách nhiệm!”

Tâm Lan nghe câu trả lời đó, nổi giận đùng đùng mà chạy đến dịch quán.

“Người lại còn nói hài tử không phải của người!?” Tâm Lan mở miệng thì mắng chửi, cũng không quan tâm lúc này ở đây có thị nữ.

“Có cái gì chứng cứ nói là của ta?” Lý Cẩm một bộ dáng điềm nhiên như không, bởi vì ... chuyện như thế này với hấn mà nói, đã sớm tập mãi thành thói quen.

“Người, người...” Tâm Lan tức giận đến nói không ra lời, liền khóc lên, “Ta với người cùng một chỗ vẫn còn là xử nữ, người thế nào có thể không thừa nhận?”

“Ta thừa nhận đêm hôm đó người là xử nữ, nhưng người như vậy phong tao phóng đảng, ta thế nào biết kế tiếp này hai tháng, người có cùng một tên nam nhân khác không?”

Kỳ thực, hấn cũng thật sự không xác định được hài tử này có phải của hấn không, hai tháng này hai người bọn họ thật đúng là cuồng loạn đến cực điểm, hàng đêm đêm xuân, thậm chí ban ngày cũng không buông tha.

Chỉ bất quá hấn có điểm chán ngán. Nguyên bản nàng nếu thuận theo một chút, hấn là sẽ vì trong bụng hài tử mang nàng về nước, nhưng ở chung một thời gian, hấn phát hiện nàng cá tính ngang ngược hay là lồi khóc lóc, bất hấn lấy nàng, hấn khả năng chịu không nổi.

Hơn nữa, hấn cũng không muốn biểu ca hoàng đế biết đây là nợ phong lưu của hấn, sợ dĩ không thể làm gì khác ngoài chết không tiếp thu!

“Người!” Tâm Lan hét một tiếng, tặng hấn một cái tát.

Triệu Vương không ngờ nàng dám đánh hấn, không kịp tránh, liền đơ người tiếp nhận một cái tát.

“Người dám đánh ta...” Nữ nhân này thực sự là quá hung hãn, hấn muốn buông tha nàng quả nhiên là đúng!

“Vì sao không dám? Người quá ghê tởm, rất đáng giận, ta còn muốn giết người trút hận!”

“Hừ! Người nghĩ rằng ta sẽ ở lại Đại Lý sao?”

Vừa nghe đến hần nói đi, Tâm Lan nhất thời ngây người.

Không ! Không được ! Hần đi nàng làm sao bây giờ?

“Không ! Người không thể đi!”

“Ta không đi, lẽ nào ở lại cho người tới giết ta?” Càng là người ham mê hưởng lạc , càng sợ chết, chỉ lo chết sẽ không hưởng thụ được thú vui trong cuộc sống.

“Người đi, ta làm sao bây giờ? Hài tử trong bụng ta không thể không có cha a!”

“Là người tự khiến nó như vậy ?”

“Người người ý định đùa bỡn ta!”

“Đúng thì thế nào?”

“Ta giết người!” Tâm Lan cầm lấy trâm gài tóc trên đầu hướng Triệu Vương đâm tới.

“Người a! Bắt lấy nàng, Mau bắt nàng !” Triệu Vương kinh hoàng hô to.

“Lớn mật! Ta là công chúa Tâm Lan, các người dám bắt ta! ?”

Trong dịch người hầu đều là tùy tùng của Triệu Vương , không ai nghe lệnh của Tâm Lan.

“Đuổi ra đi! Đem người đàn bà điên này đi ra !” Lúc này Tâm Lan hoàn toàn như một nữ nhân thần kinh , vẻ cao nhã thường ngày không còn tồn tại nữa .

“Không! Ta không đi ra! Chết cũng không đi ra ngoài!”

Một phen lôi kéo, Tâm Lan bị thị vệ lôi đi, đẩy ra ngoài, Tâm Lan không để ý mặt mũi, dám đứng trước cửa dịch quán gào khóc.

Lý Cẩm mắt nhắm tịt tai nghe, vội vã chuẩn bị từ cửa sau rồi đi, trước khi đi còn lưu lại chiếu thư bắt Đại Lý tăng thuế cống nạp, khiến Đại Lý ngay cả cơ hội đàm phán cũng không có.

Thái hậu nghe nói xong bị bệnh.

Bởi vì gièm pha không thể truyền ra ngoài, vì vậy Thái hậu làm chủ phải xử lý hài tử của Tâm Lan , cũng đem nàng gả cho chính cháu trai Cung Hoành, dù sao, ngoại trừ người một nhà, Tâm Lan còn có thể gả cho ai?

Hôm nay, tại Tử Tiêu điện diễn ra đại hôn của hai cặp .

Một đôi là Nguyệt Trà cùng Đoạn Huyền Trinh, hai người bọn họ đúng là cao hứng vô cùng, người có tình sẽ thành thân thuộc.

Còn lại là Tâm Lan cùng Cung Hoành, hai người bọn họ thâm thương bị ghép thành đôi, hai người bọn họ oán hận chính là cùng một người, đó chính là Triệu Vương Lý Cẩm.

Sau khi đại hôn kết thúc , hai vị tân nương được đưa vào hỉ phòng.

Trong Nguyên cung tấm điện bày một đôi nến đỏ long phượng toả sáng lay động ,cả phòng tràn ngập không khí vui mừng.

Chỉ thấy Nguyệt Trà đã bỏ mũ phượng và khăn quàng vai trên người xuống, thay một bộ hồng sắc tú bào vừa người, cúi đầu rũ mắt xuống , ánh nến long phượng chiếu rọi, xinh đẹp làm cho người ta loá mắt.

“Nguyệt Trà, nàng thật đẹp !”

Nguyệt Trà cười nhẹ, vội vàng đẩy bàn tay của hần đang xâm nhập cơ thể nàng.

“Huyền Trinh, ta có chuyện hỏi chàng.”

“Chuyện gì?”

Đoạn Huyền Trinh không cam tâm tình nguyện thu hồi tay .

“Nếu như hồi đó ta thực sự bị hủy dung , chàng thực sự sẽ làm theo lời nói lúc đó, không vứt bỏ rời đi ta ?”

“A, nàng nghe thấy được? Nàng không phải bị điểm huyết đạo mê man sao? A, nguyên lai là muốn kiểm tra ta nha!”

“Phương di giúp ta a! Hiện tại ta thay đổi trở nên xinh đẹp, nhưng mà tương lai nếu như ta già xấu đi thì nên làm sao bây giờ?”

“Nàng lo lắng cái gì? Ta lớn hơn nàng bảy tuổi, đến lúc đó cũng thành vừa già lại vừa xấu đi .” Hắc cố ý không trả lời, ai kêu nàng không tin hắc thực lòng.

“Chàng già rồi xấu , cũng không chứng tỏ không có khả năng phong lưu a!”

“Ai nàng lại để tâm vào chuyện vụn vặt , không bằng nghĩ cách sinh con cho ta ...”

“A!” Nguyệt Trà thét một tiếng kinh hãi, cả người đã bị Đoạn Huyền Trinh áp tới dưới thân.

“Ta còn chưa nói xong đâu !” Khuôn mặt Nguyệt Trà bởi vì ngượng ngùng, đã đỏ bừng , mềm mại đáng yêu .

“Đem động phòng hoa chúc nàng còn nói nhiều vậy!” Vừa nói, liền hôn lấy Nguyệt Trà, đầu lưỡi tiến vào dò xét tùy tiện cướp lấy ngọt lành trong miệng , khiến cho nàng không nói được gì.

Đoạn Huyền Trinh nhiệt tình hôn Nguyệt Trà, cũng đem quần áo trên người nàng trút bỏ .

Nguyệt Trà không mảnh vải che thân ,thân thể ôn nhu không có gì che giấu, hai điểm khéo léo hoa nhị trước ngực e thẹn tùy theo tim đập mà run rẩy , da thịt trắng như tuyết được kiêu diễm sắc hồng tôn lên, xinh đẹp làm cho người ta mê hoặc .

Trong lúc nhất thời, hắc hầu như không có cách nào hô hấp, cái gì cũng suy nghĩ không được, kích động hôn mút lên người nàng .

Nguyệt Trà bị Đoạn Huyền Trinh kích thích, nàng ngũ khí hỗn hển rên rỉ , vẻ mặt khó nhịn được nỉ non .

Đoạn Huyền Trinh cũng mềm lòng hôn nàng giúp ổn định lại tâm thần , nhanh chóng đem y phục trút bỏ, hai người gấn bó cùng nhau, tình nùng nan giải, đã không phải có khả năng ức chế được , Nguyệt Trà nằm ở trên giường, ngực phập phồng không ổn định, thở gấp, mềm mại nhìn Đoạn Huyền Trinh, chỉ chờ hắc cử động.

Đoạn Huyền Trinh chỉ là nhìn, đã nhiệt huyết như sôi mới vừa rồi một phen cầm giữ càng kích thích dục vọng như hỏa của hắc.

“Ta muốn tiến vào.”

“Ân.”

Hai người lại một lần nữa thật sâu mà giao triền , Đoạn Huyền Trinh thất lực chậm rãi trầm xuống, tham nhập chỗ bí mật ướt át của nàng , mạnh mẽ mang tất cả khoái cảm cho Nguyệt Trà, đem nàng vui sướng vào chỗ giữa trời đất quay cuồng ...

Kích tình mãnh liệt đi qua, Nguyệt Trà mềm mại mệt mỏi nằm trên giường, thơm mát như đoá hoa yêu kiều sau cơn mưa, tươi đẹp mắt hân, phong thái đoạt phách .

Đoạn Huyền Trinh nhẹ nhàng hôn một chút môi anh đào của nàng, ôn nhu nói: “Nguyệt Trà, ta yêu nàng.”

Nguyệt Trà mỉm cười, ôn nhu nói: “Ta cũng yêu chàng.”

O O O

12. Chương 11 [end]

“Thế nào rồi ? Vì sao thờ dài?” Mắt thấy Nguyệt Trà dường như rầu rĩ không vui, Đoạn Huyền Trinh quan tâm mà hỏi thăm.

Hiện tại dáng điệu này của Nguyệt Trà, người khác nếu không biết , còn tưởng rằng tối hôm qua đêm động phòng hoa chúc hẳn thiếu nỗ lực.

“Không biết hoàng tử có hạnh phúc không ?” Nàng đã có được hạnh phúc lớn nhất của đời mình nhưng trong lúc này khó tránh khỏi lo lắng cho Tâm Lan.

“Cũng Hoành là người trong nhà nàng ấy, gả cho Cung Hoành, vẫn có thể trên người hẳn tiếp tục kiêu căng tuỵ hứng, sao có khả năng không hạnh phúc ?” Với cá tính Tâm Lan , chỉ thích hợp gả ột người sợ nàng mọi việc đều nghe nàng ấy .

“Chàng thế nào nói hoàng tử như vậy nha!”

“Ta nói sai chưa?” Nghĩ đến Huyền Kỳ thiếu chút nữa xuất gia làm hòa thượng, thì hẳn lại bức bối !

“Chàng không sai mới là lạ ự! Chàng cầm trên tay một khối đường, khiến ột tiểu hài tử nghĩ rằng đường đó là của nó, luôn đợi chàng cho , nhưng cuối cùng chàng lại đem đường cho người khác, hẳn đương nhiên sẽ vô cùng thương tâm, oán hận cũng là tránh không được !”

“Kia làm sao bây giờ đây? Miếng đường đó ta đều ăn trong bụng.”

“Không đứng đắn!” Nguyệt Trà liếc hẳn.

“Hảo, hảo, ta nghiêm chỉnh . Kỳ thực, Tâm Lan có rất nhiều người cho nàng đường, nhưng dễ dàng có được nàng ta không quý trọng, thèm khát thứ mà nàng ta không thể lấy, mà đường trên tay ta, chỉ có thể cho người ta muốn cho .”

Nghe vậy, Nguyệt Trà thâm tình chăm chú nhìn hẳn, nhào vào trong lòng hẳn.

Nàng thật cảm kích hẳn đem đường cho nàng, khiến nàng đời này có thể cảm thụ được tình yêu .

Ngoài cung truyền đến tin tức, nói Tâm Lan công chúa mất tích .

Nguyên lai là bởi vì sau đại hôn, Cung Hoành không để ý tới nàng , như trước lưu luyến kỹ viện . Sau khi Tâm Lan cùng hẳn âm ỷ một trận lớn, lại trốn đi, nàng ta tin tưởng lấy khuôn mặt xinh đẹp của mình, tuyệt đối có khả năng bắt lấy được một nam nhân có quyền thế, sau đó vinh quang lộng lẫy về nước.

Nguyệt Trà nhìn thấy Đoạn Huyền Trinh vừa bước vào cửa, lập tức hỏi: “Có tin tức chưa ?”

Đoạn Huyền Trinh gật đầu, “Nàng đi dân tộc Thổ Phiên.”

“Kia bao lâu nàng sẽ về nước?”

“Hiện tại nàng là sủng thiếp của một gã quan viên Thổ Phiên ,thân phận như vậy , với cá tính của nàng , hẳn là sẽ không trở về Đại Lý.”

“Vậy làm sao bây giờ ? Mẫu hậu thường ngày lo lắng đến ăn không vô, ngủ không được.”

“Nguyệt Trà, nàng đừng chỉ lo lắng cho thái hậu, ngẫm lại chính nàng đang có thai , vất vả như vậy đối đứa trẻ không tốt .”

Nguyệt Trà sờ sờ chính mình bụng , sắp làm mẫu thân , mới càng thêm hiểu được sự yêu thương của mẫu hậu với hoàng tử .

“Ta có Phương di chăm sóc , chàng đừng lo lắng.”

Phương di hiện nay ở tại lãnh cung , bất quá cả người lẫn tính tình đều thay đổi lớn, luôn luôn có khuôn mặt tươi cười với mọi người, danh hiệu « băng mỹ nhân » không hề thích hợp nàng.

“Ta cũng sẽ nói với thái hậu, nói Tâm Lan tại Thổ Phiên quốc sống rất khá, bà ấy có thể sẽ an tâm .” Đoạn Huyền Trinh khuôn mặt nghiêm nghị lúc này hiện lên sự ôn nhu.

Nàng cầm lấy tay hắn , dựa vào hắn đỡ chậm rãi đứng lên.

Cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay hắn truyền tới quả thực làm nàng an tâm lại.

“VẬY CŨNG TỐT.” Nàng cũng biết tính tình hoàng tử, không phải khuyên bảo là được .

“Nguyệt Trà, nàng xem ngoài cửa sổ.” Đoạn Huyền Trinh vui vẻ nói.

Nguyên lai là đầu xuân hoa trà mặc dù bao phủ lớp mỏng tuyết, nhưng đã nở thành từng bụi thuần khiết thanh nhã ,xinh đẹp làm cho người ta luyến tiếc dời ánh mắt.

Đóa hoa trà kia , lúc ban đầu là một nụ hoa thuần khiết, đến sau lại nở ra vô cùng thướt tha xinh đẹp, từ đầu đến cuối ngày thơ mà đứng ở đầu cành ...

hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-tu-ta-khong-thuan-theo>